

Cặp bé
Cặp bạn

Nụ hôn
hồa
hào

Cathy Hopkins

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

bestseller

Nụ hôn hoàn hảo

CATHY HOPKINS

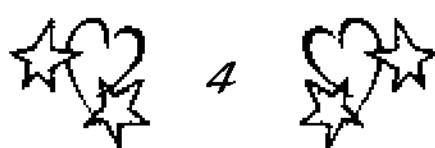
Trịnh Ngọc Minh dịch

Nụ hôn hoàn hảo

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Cảm ơn người bạn đời Steve Lovering,
thiếu anh đời tôi sẽ không còn ý nghĩa.

Cảm ơn Brenda và Jude
ở Nhà xuất bản Piccadilly vì những góp ý,
và Rosemary Bromley,
người đã khích lệ tôi thật nhiều
và đã trở thành bạn tôi.

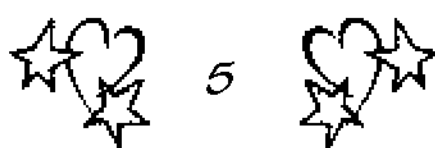
Gửi các bạn teen teen yêu quý,

Tác giả bộ sách này, Cathy Hopkins, sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo hay ho dễ thương.

Trước khi viết văn cô Cathy đã làm khá nhiều nghề khác nhau (cũng không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài chuyện trong nghề đã được cô cho vào sách của mình. Tuy nhiên, theo cô, viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi teen lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Cô Cathy đã có 42 quyển sách được xuất bản và bán rất chạy ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của cô Cathy đề cập các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện đầu tiên của cô Cathy. Tính cho đến giờ thì “Cặp bè cặp bạn” có mười ba tập và bán được hơn một triệu bản ở Anh và Mỹ, chưa tính ở mười bốn quốc gia khác nữa. Ngoài ra, cô Cathy còn viết hai bộ truyện khác có tên là “Thách, hứa, hôn hay thật” và “Cinnamon Girl”.

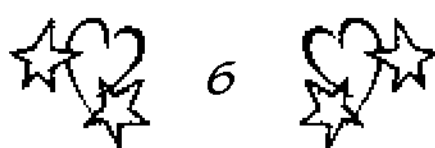

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện xoay quanh ba cô gái nhỏ sống ở Bắc London: Lucy nhỏ nhắn dễ thương ước mơ làm nhà thiết kế; Izzie mê bói toán và những gì thuộc về tinh thần, tâm tưởng, ước mơ làm ca sĩ kiêm “bà đồng”; còn Nesta xinh đẹp luôn muốn trở thành diễn viên. Về sau, nhóm bạn này còn kết nạp thêm cô bạn TJ. Hoàn cảnh của các bạn gái này không giống nhau, nhưng họ cùng phải đối mặt với những rắc rối mà bất cứ teen gái nào trên thế giới cũng gặp; từ những chuyện như làm sao biết anh ấy thích mình đây? anh ấy có coi mình là nhóc con như mọi người khác không? làm sao gây ấn tượng với anh ấy? đến ngực mình thật là lép, hông mình thật là to, và cả những vấn đề nghiêm túc về tương lai của bản thân, hạnh phúc của gia đình, của mọi người xung quanh và hòa bình cho thế giới...

Chắc chắn bạn đọc sẽ có lúc phải bật cười với những suy nghĩ tập làm người lớn ngây thơ của Lucy, Iz hay Nesta.

Bạn đọc teen teen, tôi cá là các bạn sẽ tìm thấy mình đâu đó trong bộ truyện này. Còn các bạn không còn là teen teen nữa, cũng thử đọc xem sao, biết đâu sẽ có đôi ba lần ối ái thâm trong bụng rằng thì là mà... “Mình cũng từng như thế.”

NGƯỜI DỊCH

Cô dâu của Frankenstein

Lucy há hốc mồm khi trông thấy tôi bước ra khỏi phòng tắm.

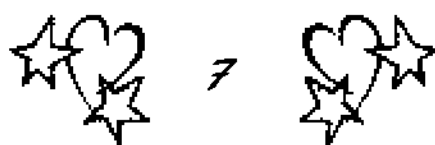
“Izzie! Cậu làm cái gì thế kia?” nó hét lên.

“Ừ, lạ thật đấy!” Nesta nhận xét.

Cả hai đứa cùng đang nhìn tôi như thể tôi vừa bước ra từ phim kinh dị.

“Thích không?” tôi xoay ngang xoay ngửa cho chúng nó ngắm.

Hôm nay là đám cưới bà chị kế Amelia chán ngắt của tôi với anh Jeremy cũng chán ngắt không kém, và tôi cùng một bà chị kế khác là Claudia phải làm phù dâu. Và như lẽ thường,

Amelia chọn cho tôi một bộ váy thật kinh khủng.
Váy satin màu xanh lục tươi. Kinh khủng.

Nhưng rồi tôi đã nảy ra một ý.

“Tớ phải làm gì đó chứ,” tôi nói. “Không thì trông như diễn viên chính trong kịch của Jane Austen ấy.”

“Ừ,” Nesta vẫn trố mắt nhìn. “Nhưng tóc cũng màu xanh sao?”

“Rất hợp với nhau mà,” tôi cười. “Các cậu không thích à?”

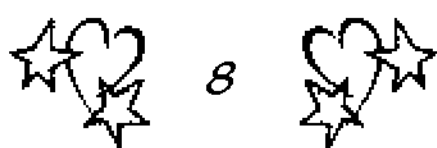
“Tớ thấy thì hay đấy,” Lucy nói. “Nhưng thế này đến trường thì cô Allen giết cậu ngay cho xem.”

“Chỉ là mousse thôi, một tuần sau gọi là ra ngay ấy mà.”

Tôi ngắm mình trong gương. “Tớ thích thế này, và tớ sẽ giữ cho đến ít nhất là thứ Hai.”

“Mẹ cậu không bắt tẩy đi à?” Nesta hỏi.

“Cả sáng này mẹ tớ bận túi bụi, với cả xe cũng sắp đến rồi, khi mẹ trông thấy thì đã quá muộn.”

Lucy cười. “Trông ra dáng cô gái Ireland rồi đấy. Mắt cậu đã có màu xanh lá lại càng xanh hơn nữa.”

“Thế thì bà tớ sẽ tự hào lắm cho xem. Gốc Ireland mà lại được đưa cháu gái rõ là có gốc rễ màu lục tươi.”

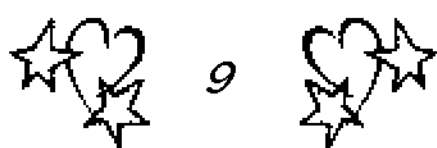
Hai đứa lại nhìn tôi như thể tôi bị điên.

“Có con cháu xanh từ đầu đến đuôi thế này thì tự hào đến đội mồ mà sống dậy luôn quá,” Nesta lắm bả.

“Thế thì hồn ma của bà sẽ xuất hiện tại lễ cưới,” tôi nói, “đến phần cha xứ hỏi ‘Có ai phản đối không?’ thì bà sẽ bay lên trần nhà và rên rĩ, ‘Có tôi, tôi phản đối. Cháu gái tôi đã nhuộm mái tóc nâu dễ thương của nó thành màu xanh lá cây’.”

Lucy và Nesta cười.

“Nói thật, tớ muốn hai cậu cũng đến với tớ cơ. Thật không công bằng. Mọi người khác đều được dẫn theo bạn, không đến lễ cưới thì cũng

ở tiệc chiêu đãi. Nhưng rồi tớ nghĩ, có lẽ bởi vì họ là người lớn nên có luật riêng, không như bọn mình.”

”Có lẽ ở đó sẽ có vài anh chàng hay ho,” Nesta nói. “Cậu có thể thực tập bài tán tỉnh tớ vừa bày.”

“Ôi xời ời, quên khẳn trương. Không hay ho thế đâu ạ. Đến dạ tiệc còn không có nữa là. Jeremy là một kế toán, giống Amelia ấy, cũng thuộc một nhà kế toán rất. Thậm chí họ còn làm bánh cưới hình cái máy tính cơ mà.”

“Váy chị ấy mặc trông thế nào?” Lucy hỏi. Lúc nào nó cũng quan tâm đến phong cách thời trang. Nó dự định sau khi học xong sẽ thi vào trường Nghệ thuật và trở thành nhà thiết kế thời trang mà.

“Phải nói là một cái bánh trứng đường khổng lồ. Amelia gầy như que củi mà mặc vào trông cứ như bị béo phì ấy. Lúc mới thấy tớ còn tự hỏi không biết làm sao bà ý chui vào xe được cơ.”

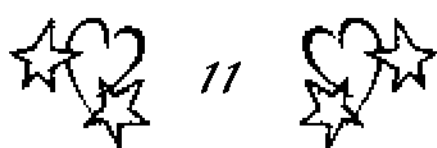
“Nếu tớ kết hôn,” Nesta nằm mơ màng kiểu cách như Cleopatra, “Tớ sẽ trông thật lộng lẫy. Tất nhiên lúc đó tớ sẽ nổi tiếng, và có rất nhiều báo và tạp chí muốn mua ảnh cưới của tớ.”

“Cậu sẽ mặc gì?” Lucy hỏi.

“Một bộ váy ôm sát người, có thể là váy lụa màu ngà, hở lưng. Tớ sẽ để tóc như thế này, xõa xuống đến tận eo chứ không búi lên như mấy kiểu đang thịnh bây giờ. Và tớ sẽ chỉ cầm một bó hoa đơn giản, đôi bông lily hay đại để thế. Thanh lịch và nhã nhặn. Tớ sẽ tổ chức tiệc ở ngay tại lầu đài của tớ, và sẽ có rất nhiều ngôi sao nhạc rock và nhiều người nổi tiếng có mặt.”

“Cậu thì mặc gì trông chả quyến rũ.” Nesta là đứa đẹp nhất lớp, nếu không nói là nhất trường tôi. Nó lai giữa Italy và Jamaica, một vẻ đẹp chết người. Nesta có thể trở thành người mẫu nếu muốn, nhưng rồi nó thích làm diễn viên hơn.

Lucy cũng đẹp, nhưng không như kiểu Nesta. Nó nhỏ nhỏ xinh xinh với mái tóc vàng xả lưng

tung một cách cố ý, trông hơi giống một chú quỷ đang ngồi bắt chéo chân trên chỗ ngồi ưa thích của nó là cái túi bông dưới sàn.

“Còn cậu mặc gì, Lucy?” tôi hỏi.

Lucy mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. “Tớ sẽ làm đám cưới vào mùa đông, khi trời đổ tuyết. Tớ sẽ mặc váy nhung, có áo choàng. Tớ sẽ cài những bông hồng trắng nhỏ lên tóc, đến nhà thờ trên một chiếc xe ngựa, và nhà thờ sẽ được rải đầy hoa và dây thường xuân...”

“Lãng mạn quá đi mất,” tôi cười. “Miễn cậu đừng bắt phù dâu mặc những thứ kinh khủng như tớ đang phải mặc đây là được.”

“Chúng tớ sẽ là phù dâu phải không?” Nesta hỏi. “Chúng tớ là bạn thân nhất của cậu mà.”

“Tất nhiên rồi, nhưng cả Ben và Jerry nữa, vì chúng cũng là bạn thân của tớ,” Lucy nói.

“Cái gì?” Nesta la oai oái. “Chó đến đám cưới á?”

“Ừ, chúng sẽ đi sau tớ.”

Nesta và tôi ôm nhau cười. Ý nghĩ sẽ có hai con chó giống Labrador béo ú núng na núng nính đi giữa hai hàng ghế với hoa quanh cổ thật là hết đỡ.

“Tớ thì sẽ không bao giờ lấy chồng,” tôi nói. “Chẳng để làm gì cả. Đây cặp lấy nhau rồi bỏ nhau, như bố mẹ tớ đấy. Có lần tớ nghe thấy bố nói trên điện thoại về ly dị như kiểu ‘đã bảo rồi mà’.”

“Nhưng rồi cậu cũng phải yêu chứ,” Lucy nói. “Đến lúc đó cậu sẽ thấy hoàn toàn khác.”

“Không. Cứ nhìn thì biết, tớ đã mười bốn tuổi rồi và vẫn chưa có bạn trai. Tớ chẳng gặp được ai kiểu như người trong mộng đâu.”

“Nhưng nếu có thì sao?” Lucy vẫn chưa chịu thôi.

“OK. Nếu có, mà chắc chắn là không có. Tớ sẽ mặc một chiếc váy ngắn màu đỏ, trượt patin đến bàn thờ trong khi dàn đồng ca nhảy múa hát vang những bài phúc âm.”

“Nhưng tớ không biết trượt patin,” Lucy nói.
“Mà tớ chắc chắn phải là phù dâu.”

“Cậu lo gì chứ, chẳng nào thì nó cũng có xảy ra đâu. Tớ chẳng thấy mình có tí ti khả năng yêu đương nào cả. Đặc biệt không khi tớ cứ quanh quẩn ở đây, bọn con trai ở đây rất một lũ Kevin.”

“Tớ cũng chưa muốn cưới ngay,” Nesta nói.
“Tớ còn muốn rảnh rang tung tăng chán thì thôi. Có gì lại phải đâm đầu vào ăn chỉ một loại thôi trong khi có thể thử cả một rổ trái cây, nhỉ?”

“Khiếp thật,” Lucy nói. “Mà dù sao với cậu đó cũng là việc trong tầm tay, cậu là thanh nam châm hút tất cả các chàng trai ở Bắc London này mà. Nhưng nếu gặp một người thật sự đặc biệt thì sao?”

“Như Tony ấy hả?” Nesta trêu.

Lucy tội nghiệp đỏ bừng mặt. Tony là anh trai Nesta, và Lucy bị sét đánh với anh ấy.

“Anh ấy hẹn tứ tuần sau,” Lucy xấu hổ.

Nesta tỏ vẻ rất quan tâm. “Thế cậu có đi không?”

“Có chứ. Nhưng tứ biết rồi, biết mà, không nên quá nghiêm trọng chứ gì. Tứ biết anh ấy thế nào. Mỗi tuần lại thay một cô.”

“Cậu đừng có mà quên đấy,” Nesta đe. “Không thì tứ với Iz lại phải đi hàn gắn cho cậu.”

“Tứ tự lo được mà,” Lucy nói. “Nhưng còn cậu, Iz? Cậu muốn gì ở một chàng trai?”

“Tứ còn bao nhiêu thời gian?” tôi hỏi. “Tứ có thể hỏi khán giả không? Hay năm mươi – năm mươi? Hay gọi điện thoại cho người thân được không?”

“Trả lời ngay,” Nesta nói. “Câu trả lời cuối cùng là gì?”

Tôi suy nghĩ. Người trong mộng của tôi ư?

“OK. Phải hài hước, có thể làm tứ cười. Ờ, thông minh nữa, tứ không muốn mấy người ngu

ngu dở dở. Phải là người tớ có thể nói chuyện được, và có nhiều điểm chung với tớ.”

“Và đẹp trai nữa chứ?” Nesta hỏi.

“Ờ. Nhưng mà cũng không hẳn, vì thường mấy anh chàng đẹp mã rất chi là vênh váo...”

“À, như Tony ấy chứ gì,” Nesta tỉnh quái liếc Lucy, nhưng Lucy đã phớt lờ nó đi.

“Này, xin các nàng,” tôi chen ngang. “Tớ chưa xong mà. Câu trả lời cuối cùng cho chàng trai triệu đô. Đó là: HÀi hước. THÔNG minh. QUYẾN rũ. TRÔNG chinh tề lịch sự. MÔNG đẹp. YÊU quý các bạn gái của tớ. MÓNG tay sạch sẽ, và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng là...”

“Giàu có,” Nesta tiếp.

“Dễ thương,” Lucy nói.

“Không,” tôi nói. “Cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng là... có thể trồng cây chuối và hát Quốc ca.”

Lucy cười ngật nghẻo. “Đồ Izzie khùng.”

“Thế thì chúc cậu may mắn,” Nesta nói.

“Phần lớn các yêu cầu đều có vẻ OK rồi đấy, nhưng còn móng tay sạch á? Tớ nghĩ nên quên đi thì hơn.”

“Izzie,” mẹ tôi gọi. “Xe đến rồi đấy.”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Tớ đi đây. Này, các cậu, trông tớ đã ổn chưa? Màu xanh này và tất cả nữa. Có cần phải bôi thêm phấn mắt không?”

“Cậu trông tuyệt lắm rồi,” Lucy nói. “Nhớ cho bọn tớ biết kết quả đấy nhé.”

“Được chưa, Nesta?”

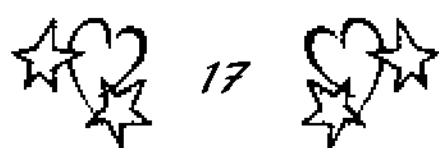
Nesta cười. “Được rồi, được rồi, chỉ có điều tớ hy vọng tình yêu thật sự sẽ làm chị Amelia mờ mắt.”

“Nếu tình yêu làm người ta mờ mắt thì hôn nhân sẽ mở mắt cho họ.” tôi nói.

“Yeah. Đi thôi, Luce, mình nên chuồn trước khi hai mẹ con họ thấy nhau.”

Lucy cười. “Ừ. Bye bye, Iz.”

Thế rồi hai đứa nó chạy biến đi mất.

Kế hoạch chiến đấu với cô hiệu trưởng để bảo vệ cho mái tóc xanh lè của tôi vào thứ Hai quả là chuyện hoang đường. Ngay khi ở đám cưới về mẹ đã lôi tôi lên lầu và ấn tôi vào phòng tắm.

“Rồi đây,” mẹ nghiêng răng kèn kẹt. “Lo mà gội cho sạch đi, đừng có ngừng lại chừng nào tóc con chưa ra màu như cũ.”

Mẹ đưa tôi chai dầu gội. Tôi chờ mẹ đi ra nhưng mẹ vẫn đứng đó nhìn tôi chăm chăm.

“Con làm mẹ bẽ mặt trước cả gia đình và bạn bè,” mẹ nói. “Phá hỏng cả ngày đặc biệt của Amelia. Rồi chúng ta sẽ giải thích việc vắng mặt một phù dâu trong phần lớn các ảnh cưới thế nào đây?”

“Có được chụp ảnh hay không thì con cũng không phiên đâu mà,” tôi nói.

“Nhưng Amelia thì có. Nó chẳng giận điên lên đấy thôi. Mà con định tỏ ra trịch thượng với cả cô dâu ngay trong đám cưới của nó hay sao hả Isobel?”

“Con không định thế...”

“Con chẳng suy nghĩ gì hết cả, phải không? Con đứng cách xa cả mét trong mọi tấm ảnh.”

“Con xin lỗi,” tôi nói đến lần thứ một triệu trong ngày.

“Mẹ cũng không thể để con đến trường trong bộ dạng thế này được. Rồi thầy cô sẽ nghĩ gì về nhà mình? Là cái loại nhà thế nào thì mới có con như thế?”

Tôi định nói là có đây đưa con gái nhuộm tóc hay nhuộm highlights, nhưng tôi biết có nói gì thì cũng vậy thôi, thế nên chỉ cầm cúi gọi đầu. Mẹ vẫn đang đứng nhìn dòng suối xanh lè chảy trong bồn tắm, và dù nước chảy ồ ồ tôi vẫn nghe thấy tiếng mẹ thở dài. Tôi quyết định im lặng là cách tốt nhất bây giờ nên cứ tiếp tục gọi và vói tay lấy khăn.

“KHÔNG PHẢI CÁI ĐÓ!” mẹ hét lên. “Trời ơi là trời, Isobel!” (Mẹ vẫn thường gọi tôi bằng tên cúng cơm như thế mỗi khi nổi cáu với tôi.) “Không dùng cái khăn trắng đó, nhem nhuộm

hết cả khăn bây giờ. Đợi đó, mẹ lấy cho cái khăn màu sậm.”

Mẹ tôi mê mẩn khăn trắng. Có lần sau khi tôi rửa mặt xong, mẹ vào phòng, trên tay cầm chiếc khăn tôi vừa dùng.

“Có phải con làm dây vết lên đây không đấy hả?” mẹ hỏi và chỉ vào những vết mascara. “Khăn là để lau khô chứ không phải để tẩy trang đâu nhé.”

Thật tình mà nói, tôi ước gì mẹ có vài chiếc khăn màu thông thường để tôi có thể dùng mà không phải bận tâm lo lắng, nhưng với chuyện gì mẹ cũng thế cả. Nhà tôi sạch tinh tươm không một hạt bụi nào. Mẹ cũng vậy. Đi làm thì luôn mặc đồ đen trang nhã, ở nhà thì luôn mặc quần tây đen với áo gọn gàng. Mái tóc sậm nếp niếc ngôi thứ rõ ràng. Không hề có một sợi tóc vô kỷ luật. Không hề có vết xước trên giày. Không hề có vết bẩn trên quần áo. Không thể hiểu mẹ đã làm điều đó như thế nào. Mẹ tôi thuộc cung Virgo của những người cầu toàn

mà. Mẹ còn dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ gọn gàng trước khi cô giúp việc đến, như thể không muốn họ nghĩ rằng chúng tôi là một gia đình bản thủ. Tôi không hiểu có cô giúp việc để làm gì trong khi chẳng còn gì để dọn nữa cả.

Tôi chỉ mong mẹ ra ngoài cho tôi yên thân gội đầu, nhưng mẹ vẫn đứng khoanh tay bên cạnh bồn tắm và nhìn tôi nghiêm khắc. “Con có muốn giải thích gì với mẹ không?”

“Ồ, con... con cho thế cũng đẹp.”

Thở dài. Và rất dài.

“Con không định làm ai bức mình...”

Tôi không định thật mà, nhưng tôi đã làm thế rồi. Khi chúng tôi tới, mọi người đang trầm trồ khen ngợi cô dâu thì đột nhiên trông thấy tôi và im bật, và nhìn đi chỗ khác. Nhưng Amelia thì ngay khi trông thấy ánh mắt chị ấy, tôi đã biết mình gặp rắc rối rồi. Rắc rối rất to lớn. Tôi thề tôi đã nhìn thấy khói xịt ra sau tấm mạng che mặt cô dâu. Tôi không dám rời mắt khỏi

bệ thờ và luôn miệng cầu khẩn cho chị ấy dịu đi sau khi uống chút gì đó. Nhưng dường như ánh mắt hình viên đạn càng lúc càng nẩy lửa hơn.

Mẹ vẫn đang nhìn tôi. Tôi chẳng biết nói gì khác nữa.

“Con xin lỗi,” tôi nói. “Con xin lỗi, rất xin lỗi.”

“Xin lỗi? Con có biết ý nghĩa của từ đó hay không? Về phòng ngay. Mẹ không thể chịu được khi nhìn thấy con nữa rồi.”

Tôi cun cút đi về phòng. Chết mày chưa bươi. Đóng cũi nhốt mình vào mà ăn năn đi nhé.

Kẻ ăn bám có vẻ ngoài kỳ dị

Ngày hôm sau.

Ở nhà buồn chết đi được. Tôi đang len lén chuồn ra cửa thì bị mẹ tóm. “Con định đi đâu?”

“Con ra ngoài với Nesta và Lucy một chút.”

“Con ăn sáng chưa đấy?”

“Con không đói,” tôi nói và nhét găng tay vào túi áo.

“Ngoài trời đang mưa và lạnh, con không được ra ngoài mà chưa có gì trong bụng. Vào đây.”

Tôi đành theo mẹ vào bếp, mẹ bỏ bánh mì vào nướng.

“Thôi, cảm ơn mẹ, con ăn ít trái cây được rồi. Con không ăn bánh mì đâu.”

“Từ bao giờ vậy?”

“Từ bây giờ.”

“Và tại sao?” mẹ hỏi. Mẹ có vẻ tươi tỉnh, tôi được tha rồi sao?

“Ờ, chẳng tại sao cả ạ. Con chỉ không thích nữa thôi.”

“Thế thì để mẹ làm trứng.”

“Thôi, thôi, mẹ. Con ăn trái cây thôi, không ăn trứng đâu.”

Nói sao cho mẹ hiểu là giờ tôi chỉ ăn đồ ăn tự nhiên thôi đây? Tôi đã đọc thấy họ nuôi nhốt những con gà chuồng trong những khoảng không nhỏ tí như thế nào. Những con gà bé bỏng tội nghiệp. Nhưng mà nói bây giờ thì lại cãi nhau cho xem.

“Izzie, con làm sao thế hả? Không ăn cái này, không ăn cái kia.”

Tôi hít một hơi dài. “Ừm, là thế này, trên lớp bọn con có học về dinh dưỡng, và con nghĩ không biết liệu, ờ, có lẽ chúng ta nên dùng những thực phẩm tốt cho sức khỏe hơn chẳng.”

“Ý con là sao? Thực phẩm tốt cho sức khỏe hơn?”

“Như là thức ăn tươi sống thay vì thức ăn đông lạnh và trứng do gà nuôi thả tự nhiên đẻ ra chứ không phải do gà nuôi trong chuồng...”

“Và những gì mẹ cho con ăn thì có gì sai?”

“Không, không sai gì cả nhưng mình có thể ăn tốt hơn.”

“Vớ vẩn. Chúng ta ăn uống rất tốt, lúc nào cũng có thức ăn trong tủ.”

“Nhưng, mẹ... con không nói về số lượng mà là chất lượng...”

“Con định nói thức ăn của mẹ là kém chất lượng?”

“Không, không...”

Không tốt rồi.

Tôi cố gắng diễn đạt theo một hướng khác.
“Con yêu thích sự ngăn nắp sạch sẽ trong nhà mình thế nào, mẹ biết phải không mẹ?”

“Ừ.”

“Nhưng đó chỉ là bên ngoài, con đang muốn nói đến những thứ bên trong. Mình ăn thế nào thì mình là như thế ấy, mình ăn thức ăn càng tươi và tốt thì càng cảm thấy khỏe khoắn hơn, và càng hoàn hảo hơn. Mẹ cũng thích thế, phải không mẹ?”

Quả không bỏ công múa mép. Mẹ có vẻ đang cân nhắc những điều tôi nói.

Dương Angus ngẩng lên sau tờ báo Tài chính.
“Ý Izzie là muốn được xanh tươi.”

Buồn cười quá nhỉ.

Cám ơn dương Angus, tôi cần ai đó nhắc mẹ nhớ chuyện hôm qua lắm ấy.

“Không. Không phải xanh tươi. Con không nói về môi trường, mặc dù nó cũng rất quan trọng. Con chỉ muốn nói đừng ăn những thứ vớ vẩn mà thôi.”

Úi. Cái mồm thối của tôi. Tôi không hề có ý như thế. Nó làm mẹ ngay lập tức lấy lại vẻ nghiêm khắc.

“Tại sao con không giống như những đứa con gái cùng tuổi khác hả Izzie? Phần lớn chúng nó đều chẳng mong gì ngoài chip chip và mỳ ống. Sao con cứ luôn phải khác thường như vậy?”

“Mẹ có thể dùng mỳ hữu cơ. Bố mẹ của Lucy toàn dùng thức ăn hữu cơ. Mà thật ra thì bố của nó bán chúng ở cửa hàng của bác ấy.”

“Nhà của Lucy dùng gì là chuyện của họ. Chúng ta không phải sống giống như ai cả.”

Ôi, ước gì được như thế. Nhà Lucy khác hẳn nhà chúng tôi, rất sinh động và dễ chịu. Họ cũng có những chiếc khăn tắm đủ màu, khi dùng chẳng cần phải lo lắng gì.

“Nhưng mẹ... ai cũng biết sản phẩm tươi lúc nào cũng tốt hơn những thứ mẹ ăn. Rã đông, rồi cho vào vi sóng, đầy chất bảo quản...”

“Đừng có nói với mẹ con bằng cái giọng đấy,” dượng Angus nói.

Tôi thua. Tôi không được nói với mẹ như thế. Tôi nghĩ tất cả mọi người đều sẽ có lợi từ những đề nghị của mình, nhưng có lẽ cần phải có thời gian. Giờ thì tẩu vi thượng sách.

“Con đi được chưa ạ?” tôi hỏi và đứng lên.

“Chùng nào con ăn xong miếng bánh đó,” mẹ kiên quyết.

“Sao cũng được. Con sẽ mang nó theo và sẽ ăn sau. Con hứa.”

Tôi gói bánh lại và phóng vèo ra cửa. Mình sẽ cho chim ăn, tôi nghĩ bụng.

Nhưng tôi cá ngay đến chúng nó cũng thích bột chưa rây hơn.

Lucy và Nesta đang đợi tôi ở ga Camden, bên cạnh chiếc máy bán vé và nhai socola nhóp nhép.

“Tông xuyệt tông phết nhỉ,” tôi nói, vì cả ba đứa bọn tôi đều mặc đồ màu đen.

“Khi đến Camden hãy làm như người Camden,” Nesta nói.

Lý do là mọi người ở Camden có vẻ rất khoái mặc đồ màu đen hay xám, có lẽ nó hợp với tiết trời tháng Mười hai âm âm u u mưa gió nơi đây.

“Thế đám cưới thế nào?” Nesta hỏi khi bọn tôi đang lách qua đám đông ngày Chủ nhật để vào trong chợ. “Tóc tai đã trở lại bình thường rồi này.”

“Ừ. Vừa ở đám cưới về là mẹ tớ bắt gọi cho bằng sạch. Amelia vừa thấy tớ cũng nổi điên lên. Chị ấy cầm tớ vào chụp chung trong hầu hết các bức ảnh và bảo rằng sẽ không bao giờ nói chuyện với tớ nữa.”

“Tốt, tốt,” Nesta nhe răng cười. “Đằng nào thì chị ấy cũng có phải người cậu yêu thích đâu nào.”

“Không hẳn thế,” tôi cười. “Mà tớ cũng chẳng nghĩ mình phá hoại gì nhiều hơn mọi người. Đám cưới về cuối cũng được. Đặc biệt là khi một thằng bé phù rể đọc kinh cầu Chúa. Nó mới có sáu tuổi và dễ thương vô vô cùng. “Cha của chúng con...”. Yêu không chịu được ý.”

“Có anh chàng nào khác không?” Lucy hỏi.

“Thôi thôi đừng hỏi. Không hề. Thật ra thì cũng có một, anh ta cũng cố bắt chuyện với tớ, nhưng lại là em trai của Jeremy nên ắt hẳn cũng là đồ ngốc thôi.”

“Anh ta trông thế nào?” Nesta hỏi.

“Khoảng chừng mười bảy tuổi, cũng đẹp trai, đeo kính tròn nhỏ kiểu John Lennon, nhưng mặc bộ đồ già chát chẳng hợp chút nào. Jeremy bắt anh ta lên chơi piano trong tiệc chiêu đãi. Ôi giờ ơi, toàn ca khúc “bất hiểu” từ hồi nào hồi nào. Máy ông bà già cứ là hát theo Giai điệu hạnh phúc, Hát trong mưa, Nam Thái Bình dương. Kiểu kiểu như ‘Năm lấy tay tôi, tôi là một kẻ ăn bám có vẻ ngoài kỳ dị, lạc lối trong thế giới thần tiên...’”

“Bố tớ cũng có một đĩa Nam Thái Bình dương. Máy ông anh tớ tự chế lời ra là ‘Năm lấy tay tôi, tôi là một kẻ ăn bám có vẻ ngoài kỳ dị, chỉ có trên mình một chiếc lá thần tiên...’” Lucy nói và ngẫu nhiên hát.

“Thế nghe còn được,” tôi nói trong khi luồn lách trong chợ. “Nào, giờ tới nhiệm vụ quan trọng ngày hôm nay. Bọn mình muốn tìm gì đây?”

“Những chàng trai,” Nesta tuyên bố.

“Tớ muốn tìm mấy cái hoa tai cho buổi hẹn với Tony,” Lucy nói.

“Bọn mình cũng phải có đồ mới cho tiệc cuối kỳ nữa,” Nesta nói. “Không thể biết được sẽ có những ai đến đó.”

“Nghe nói King Noz sẽ chơi đấy,” Lucy nói.

“Là ai?” tôi hỏi.

“Ồ, họ tuyệt lắm ý. Bọn họ học lớp thi trình độ A ở trường anh tớ. Lal có bằng của họ, ông ý còn bảo họ thậm chí đã có cả hợp đồng thu âm.”

“Ờ, gì cũng tốt hơn là mấy bài cổ lỗ sĩ,” tôi nói.

*

* *

Camden Lock bán đủ thứ đồ linh tinh: sách, khung ảnh, hương thơm, tinh dầu, pha lê, trang sức, gương lược quần áo, nón mũ, đồ gốm, âm nhạc. Cần gì có nấy. Bởi thế nên chỗ này luôn tấp nập người mua kẻ bán, người sục sạo, kẻ gặp gỡ bạn bè.

Tôi định làm quả mua sắm chuẩn bị Giáng sinh nên kéo hai đứa kia lên lầu, đến chỗ mấy quầy New Ages. Năm nay có lẽ tôi sẽ mua mấy món liệu pháp hương thơm tặng cho mọi người.

Lucy ngay lập tức sà vào hàng trang sức, Nesta thì ngó nghiêng thử kính mát nên tôi lang thang ra quầy hàng ngoài góc bán tinh dầu. Tôi cầm hai chai mùi hoa hồng và hoa nhài lên ngửi. Đây là những mùi tôi thích nhất, nhưng cũng đắt nhất nên tôi vẫn chưa sưu tập được.

“Chào,” một giọng nói cất lên. “Em cần anh giúp gì không?”

Tôi ngược nhìn lên và ngay lập tức bị hút hồn bởi một đôi mắt nâu màu cây dẻ ngựa. Có gì đó rất lạ đang xảy ra trong tôi, như là ai đó buộc

túm dạ dày tôi lại mà vùn vò vậy. Anh chàng này thật quyến rũ. Sao lại có người quyến rũ thế không biết? Cái miệng rộng tươi cười, một mái tóc đen nhánh lòa xòa trước mặt.

“Ờ... không ạ, em chỉ đang xem thôi,” tôi lí nhí rồi quay đầu chạy biến.

Tôi kéo Lucy và Nesta vào một góc, đằng sau một sạp quần áo. “Tớ vừa bị sét đánh,” tôi hụt hơi phải dựa vào tường.

“Vớ ai đâu?” Nesta hỏi và thò cổ ra ngoài ngó nghiêng.

Tôi vội kéo nó lại. “Đừng! Anh ấy thấy bây giờ.”

Đến lượt Lucy thò đầu ra. “Có một anh chàng đang nhìn về phía bọn mình. Có phải cái anh đứng cạnh cầu thang, mặc quần jeans áo phông trắng không?”

Tôi cũng ló ra nhìn, anh ấy nhe răng cười và vẫy vẫy.

“Không, không,” tôi rút vội về khuất mắt anh

ấy và rên rỉ. “Anh ấy thấy rồi. Hẳn anh ấy sẽ nghĩ tớ là một con dở hơi chính hiệu. Đi, bọn mình phải đi thôi. Ngay bây giờ. Xuống nhà. Anh ấy sẽ nghĩ tớ mê anh ấy mất.”

“Nhưng đúng thế còn gì,” Nesta nói. “Thế cậu định làm gì đây?”

“Không gì cả,” tôi nói và quay lưng đi và cố không ngoái lại gian hàng bán tinh dầu.

Khi tôi đã xuống lầu, Lucy và Nesta chạy đuổi theo tôi.

“Nếu cậu thích thì phải ra nói chuyện với anh ấy đi chứ,” Lucy nói.

“Tớ không thể. Không biết phải nói gì cả. Trời ơi. Tớ thật là ngốc. Anh ấy sẽ nghĩ tớ là đứa ngu ngốc.”

“Không phải thế,” Nesta nói. “Bây giờ thế này, bọn mình sẽ đi lòng vòng dưới này một chút, rồi quay trở lên trên kia, sau đó tớ và Lucy sẽ vào gian hàng ấy, xong làm như vô tình gọi cậu tới cùng xem một thứ gì đó.”

“Kế hoạch hay đấy,” tôi nói. “Nhưng chờ tí, tớ phải vào nhà vệ sinh chỉnh trang một chút.”

Lucy cười. “Đã bảo là nó sẽ xảy ra mà. Nghe chưa Izzie, đừng bao giờ nói không bao giờ.”

Sau khoảng mười lăm phút gồng mình giả vờ thích thú những quầy hàng dưới tầng dưới, chúng tôi lại trở lên trên. Tôi căng mắt nhìn qua đám đông xem anh chàng bán hàng của tôi ở đâu, rồi tới quầy hàng ngay bên cạnh và đứng quay lưng lại.

Nesta và Lucy thì đi tiếp tới chỗ anh ấy.

“Lucy,” Nesta gào tướng lên, “Tớ muốn xem dầu thơm chữa bệnh một chút.”

Trời ơi, phô quá đi.

Lucy và Nesta loay hoay hít hít ngửi ngửi. Rồi lại Nesta, lại gào tướng lên, “Izzie ơi, Izzie, qua đây, phải trong mấy thứ tinh dầu này có loại làm hưng phấn tình dục không?”

Ôi trời đất mẹ ơi. Tế nhị là từ không có

trong từ điển của Nesta. Tôi đi sang và cố tỏ ra thật kul.

Chàng bán hàng ngẩng lên và cười. “Ylang ylang - ngọc lan tây,” anh ấy nói và đưa tôi một chai tinh dầu. “Nghe bảo kích thích thật đấy.”

“Thế rồi làm gì với nó?” Nesta hỏi.

Anh chàng cười nham nhở. “Bất cứ gì em muốn.”

“Cậu cho vài giọt vào bồn tắm,” tôi nói giọng nghiêm nghị và dễ cụt hứng như của mẹ.

Nesta kéo tay Lucy. “Đi, tớ muốn xem... ờ... đằng kia.”

Nó lôi tuột Lucy sang hàng khác nhưng không quên ngoái lại và giơ ngón cái lên với tôi. Nhớ nhắc tôi giết nó.

Tôi quay lại nhìn anh bán hàng và nở nụ cười ngu ngốc.

“Anh là Mark,” anh ấy nói, rồi nhìn theo hướng Nesta và nhún vai. “Bạn em à?”

“Vâng, bạn em,” tôi trả lời. “Chắc hôm nay nó quên chưa uống thuốc, hoặc là em quên.”

Mark cười. “Có vẻ em khá rành mấy thứ ở đây, mấy thứ tinh dầu rồi này nọ.”

“Một ít thôi. Ở nhà em cũng có dùng, tinh dầu hoa oải hương để thư giãn hay dầu khuynh diệp khi bị cảm cúm. Anh có biết không?”

“Không hẳn. Anh chỉ biết một ít vì thỉnh thoảng cũng có ra giúp mẹ.”

“Làm việc ở đây thích lắm anh nhỉ.”

“Cũng được,” Mark nhún vai, rồi nhìn thẳng vào tôi. “Đôi khi cũng được gặp ai đó thú vị.”

Ừ. Anh ấy ám chỉ tôi ư? Tôi cho là thế bởi vì anh ấy đã tung chiêu tán tỉnh mà Nesta vẫn hay nói – giao tiếp bằng mắt và mỉm cười. Tôi nhìn lại và lại có cảm giác gan ruột mình xoắn xuýt.

“Này,” Mark tiếp tục, “Nếu em thích những thứ này thì tuần tới sẽ có hội chợ ở Alexandra Palace đấy. Tâm trí, Cơ thể, Tinh thần. Mẹ anh có một gian hàng ở đó. Em cho anh số điện thoại, rồi anh sẽ gọi báo chi tiết cho em.”

Tôi đưa anh ấy một trong số những tấm card

tôi làm ở lớp Mỹ thuật hồi kỳ rồi. Tôi khá tự hào về nó. Tôi làm nó bằng giấy màu ngọc lam và viết chữ nhũ bạc.

“Izzie Foster à,” anh ấy đọc. “Tuyệt. Anh sẽ gọi lại cho em sau nhé.”

Có kết quả rồi! Một cuộc hẹn với anh chàng đáng yêu.

Khi cùng Nesta và Lucy quay lại ga xe điện ngầm, đèn Giáng sinh đã sáng rực rỡ khắp nơi, Camden lung linh một cách lạ kỳ. Tôi có cảm giác như đang bước đi trong một cảnh phim... buổi chiều chạng vạng trên một con phố tuyệt vời trong thế giới Walt Disney.

Chúng tôi khoác tay nhau và hát vang trời. “Hãy nắm lấy tay em, em là một kẻ ăn bám có vẻ ngoài kỳ dị, chỉ có trên mình một chiếc lá thần tiên... đang nghĩ về anhhhh!”

Mẹo tán tỉnh của Nesta

Nhìn vào mắt anh ấy, giao tiếp với nhau bằng mắt một lúc để tỏ ra mình thích thú, rồi nhìn chỗ khác.

Mỉm cười.

Học ngôn ngữ cơ thể: Anh ấy có nghiêng về phía bạn không? Đầu gối có hướng về phía bạn không? Nếu có, thì tức là anh ấy thích rồi đấy.

Cũng có những cử chỉ tương tự.

Hơi nghiêng về phía anh ấy.

Cười với những câu chuyện cười của anh ấy, dù nó có thể rất chán.

Vui vẻ, trò chuyện phiếm với nhau.

Đừng quá nặng nề.

Lắng nghe những gì anh ấy nói, tỏ vẻ thích thú, thậm chí mê mẩn.

Đừng nói nhiều về những anh bạn khác.

Đừng quá dễ dãi.

Đừng khao khát hung hãn quá.

Đừng quá sẵn sàng.

Đừng quan trọng hóa, đừng quá khích
manh động.

Đừng đeo bám như sam.

Đừng cù nhây cù nhưa ở lại quá lâu.

Rút lui khi đang cao trào. Như vậy
anh ấy sẽ muốn mình hơn.

Để biết liệu anh ấy có thích không:

Giao tiếp với nhau bằng mắt một lúc,
rồi nấp ở một chỗ có thể nhìn thấy
anh ấy. Anh ấy có nhìn lại chỗ bạn đã
đứng không? Có nhìn hướng bạn đi
không? Có vẻ là đang tìm bạn không?
Nếu có, thì tức là anh ấy thích rồi đấy.

Ngôn ngữ của con trai

“Khi một anh chàng bảo sẽ gọi lại cho cậu sau thì nghĩa là gì?” tôi hỏi Nesta và Lucy ở trên lớp vào thứ Tư sau.

“À,” Nesta nói, “nghĩa là như con lươn ấy.”

“Nó có nghĩa là sau, rất lâu sau, không như con gái,” Lucy nói. “Khi một cô gái nói em sẽ gọi cho anh sau, thì tức là sau đó, như là vào buổi tối chẳng hạn. Nhưng con trai thì có ngôn ngữ riêng của mình.”

“Vậy có nghĩa Mark vẫn chưa gọi lại?” Nesta hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Sẽ sớm thôi,” Lucy nhìn tôi thông cảm.
“Anh ấy sẽ gọi. Anh ấy nói vậy mà.”

Nesta lắc đầu. “Lời nói của bọn con trai chẳng là gì cả. ‘Anh sẽ gọi cho em’ có thể có bất kỳ nghĩa gì. Anh sẽ gọi cho em trong một tuần nữa, hai tuần nữa, hay tháng sau, nếu anh nhớ.”

Tôi rên rỉ. “Ôi không. Vật vã mãi mới có ba ngày thôi. Tối nào tớ cũng thức muộn hy vọng anh ấy gọi nhưng bật vô âm tín.”

“Anh ta không gọi sớm thế đâu,” Nesta nói, “sẽ không nếu anh ta đẹp trai. Nó sẽ làm anh ta có vẻ vô vậ quá. Đợi thêm một hai hôm nữa nếu vẫn không thấy thì chẳng cần phải đợi nữa làm gì.”

Tôi yêu quý Nesta nhưng đôi khi tôi mong nó đừng có nói toẹt ra những gì nghĩ trong đầu như thế.

“Cuộc điện thoại được mong chờ quá sẽ không reo,” Lucy nói vẻ kinh nghiệm.

“Kể tớ nghe đi,” tôi vừa ngồi vào chỗ vừa nói. “Nhưng anh ấy sẽ phải gọi lại cho tớ sớm vì hội chợ ở Ally Pally sẽ diễn ra vào thứ Bảy.”

Tuần này tôi cứ lơ tơ mơ, đầu óc để hết ở chỗ chờ điện thoại, học hành chẳng đâu vào đâu. Chúng tôi có một giáo sinh tên là Hartley dạy môn PHSE và RE (Religious Education: Giáo dục Tôn giáo) thay cho cô Watkins. Như thường lệ, cũng tội nghiệp, cô ấy trở thành đối tượng trêu chọc cho vài đứa trong lớp tôi không thích gì hơn hành các thầy cô giáo sinh ra trò.

Tiết đầu tiên cô ấy dạy là tiết Tôn giáo. Tôi thường vẫn thích tiết này vì chúng tôi được tìm hiểu về tất cả các hệ thống đức tin trên thế giới. Thật thú vị khi biết được những nền văn hóa khác nghĩ gì. Lần rồi bọn tôi học về Hindu. Họ tin rằng chúng ta có nhiều mạng sống chứ không phải một, và khi ta chết, linh hồn của ta sẽ đổi xác, và ta sẽ đầu thai trở lại trong một hình dạng khác.

Tôi đã làm một huy hiệu trên đó ghi rằng Đầu thai là một cuộc trở lại, xong đeo nó vào trường cho đến khi cô Allen thấy và tịch thu mất. Cũng thật thú vị khi nghĩ rằng tôi đã là một người khác, ở một khoảng thời gian khác ở một nơi cũng khác. Hôm nọ, tôi hỏi Nesta rằng liệu bọn tôi có từng gặp gỡ quen biết nhau chưa.

“Ôi, đương nhiên rồi,” nó nói.

“Như là chị em hay gì đó hả?” tôi hỏi.

“Không, cậu là con ếch cưng của tớ.”

Rồi Lucy ré lên bằng cái giọng Scotland ngớ ngẩn của nó, “Người Hindu làm gì nào?” nó ngừng một chút xem bọn tôi có trả lời không rồi tiếp. “Đẻ trứng chứ còn làm gì nữa.” Nó cười khúc khích. “Không hiểu à? Hindu, ‘hen do’, gà làm gì? Gà đẻ trứng.”

Nesta và Lucy cho đó thật buồn cười, chúng nó không nhận thấy tôi thật sự muốn tìm hiểu về những thứ như là tại sao chúng tôi lại ở đây, và để làm gì. Tuy nhiên tôi quyết định ngưng

không làm người Hindu nữa và làm một người theo thuyết bất khả tri cho đến khi có quyết định chắc chắn.

Cô Hartley húng hắng để chúng tôi tập trung rồi bắt đầu. “Nào, cả lớp, hôm nay chúng ta sẽ thảo luận về Chúa. Chúng ta đã biết gì về Ngài?”

“Có mặt ở khắp mọi nơi, quyền năng vô hạn và thông suốt mọi sự,” Jade Wilcocks trả lời.

“Rất tốt,” cô Hartley nói.

“Tác giả quyển sách bán chạy nhất mọi thời đại,” Mary O’Connor nói, “là quyển Kinh thánh.”

Lớp bắt đầu cười rúc rích thế nên tôi giơ tay.

“Izzie?”

“Thật ra thì em có một câu hỏi về Chúa.”

Tôi đã nghĩ hoài từ hôm thứ Bảy ở đám cưới, khi cha nói, “Chúng ta tập trung ở đây dưới sự có mặt của Chúa ...”

“Chúa có mặt ở khắp mọi nơi, có phải không ạ?”

“Ừ.”

“Thế tại sao người ta lại phải đến nhà thờ để cầu nguyện? Nếu Ngài có mặt ở khắp mọi nơi, không phải chúng ta có thể gặp Ngài ở khắp mọi nơi sao? Trong rạp phim, trong nhà? Mọi nơi mà? Sao lại phải đến nhà thờ?”

“Giỏi lắm Izzie,” cô Hartley nói. “Có ai có ý kiến gì không?”

“Thưa cô, nếu Ngài ở khắp mọi nơi, Ngài có ở bên cạnh lúc ta đi vệ sinh không ạ?” Candice Carter lên tiếng.

Ôi không. Bọn này lại nói linh tinh rồi. Gần hết giờ rồi và tôi hy vọng có ai đó trả lời cho câu hỏi của mình.

“Tại sao người ta lại phải cầu nguyện với cái trần nhà nếu Chúa có ở khắp mọi nơi?” Joanne Richards nói. “Cầu nguyện ở dưới chậu rửa bát cũng được chứ.”

Đúng, tôi nghĩ, và lại giơ tay.

“Thưa cô, nếu Ngài có mặt ở khắp mọi nơi và lúc nào cũng có người ta cầu nguyện, thế thì

làm sao Ngài nghe được hết tất cả cùng một lúc? Ngài có hệ thống chuyển ngữ hay không? Bởi vì ắt hẳn người ta sẽ cầu bằng đủ thứ tiếng khác nhau. Theo như chúng ta biết thì có thể ngài chỉ nói mỗi tiếng Swahili thôi.”

Cô Hartley bắt đầu có vẻ bối rối.

“Còn ai khác muốn nói gì nữa không?”

Tôi lại giơ tay. Tôi có rất nhiều điều muốn nói vì tôi đã nghĩ rất nhiều về những thứ thế này.

“Liệu Chúa có khó chịu buồn bực chán nản mệt mỏi hay gì đó không bởi vì việc có mặt ở khắp mọi nơi không còn vui như thuở trái đất còn mới mẻ và tươi lành? Kiểu như là lúc nào cũng ở khắp mọi nơi, ông ấy cứ phải xem đi xem lại chương trình Láng giềng ở tất cả các nước khác nhau, vĩnh viễn. Thế hẳn rất chán.”

“Vĩnh viễn có giống như vào ngày Chủ nhật mà trời lại mưa không?” Lucy hỏi.

“Những câu hỏi rất hay,” cô Hartley có vẻ tránh trả lời.” Các em có thể viết một bài luận cho tuần sau về việc em thấy thế nào về Chúa. Giờ thì lấy Kinh thánh ra”.

Tôi vẫn băn khoăn không biết Chúa hồi đáp những lời cầu nguyện như thế nào. Nhưng cũng có thể Chúa cũng như Mark, không hề gọi lại. Giờ thì nó lại làm tôi suy nghĩ.

Tôi lại giờ tay. “Thưa cô, tại sao chúng ta gọi Chúa là ông chúa mà không phải là bà chúa, hay là cái chúa?”

Cô Hartley rõ ràng là không hề có ý định trả lời. “Nào, cả lớp, giờ hãy kể tên các nhân vật nổi tiếng trong các bài thánh ca mà chúng ta vẫn hát?”

“Gabriel,” Mary nói.

“Lucifer,” Jade nói.

“Ồ, không,” cô Hartley nói, “đó là tên của quỷ. Hẳn ta là một thiên thần sa ngã.”

“Ngã từ đâu hả cô?” tôi hỏi trước khi cô ấy kịp bắt tôi ngậm mồm lại.

“Từ thiên đường.”

“Devon,” Lucy thì thào sau lưng tôi. “Và Harold là tên của ông ta.”

Tôi nghe có tiếng khúc khích nên thôi, quyết định không hỏi tiếp câu nữa là “Và thật ra thì thiên đường ở đâu?”

“Em có một nhân vật,” Candice Carter nói.

“Được,” cô Hartley nói.

“Là Hark.”

“Và nhân vật tên là Hark này được nhắc đến trong bài thánh ca nào hả Candice?”

“Hark, trong “Hãy nghe thiên thần Herald”, thưa cô.”

Giờ thì cả lớp cùng nhao nhao lên, ngay cả Nesta cũng tham gia.

“Em cũng có.”

“OK, Nesta nói đi.”

“Là Gladly.”

Trông cô Hartley giờ như thể đang ước được ở bất kỳ đâu ngoài lớp học này.

“Gladly,” cô ấy nói có vẻ như mệt mỏi lắm.

“Gladly là ai?”

“Gladly, con gấu Gladly mắt lác^(*).”

Cả lớp bò ra cười vì chúng tôi đều biết Gladly, nhưng cô Hartley là người mới ở trường nên chẳng hiểu truyện cười này.

Candice giơ tay nói. “Đó là một trong những bài thánh ca cổ bọn em vẫn hát khi tập trung. Nó bắt đầu bằng Hân hoan, tôi hân hoan mang cây thánh giá.”

Cô Hartley vẫn không cười. Chuông reo hết giờ vang lên chỉ một lát sau đó, và cô ấy biến ra khỏi lớp nhanh hơn tất cả bọn tôi.

Giờ ăn trưa, tôi kiểm tra điện thoại. Không tin nhắn, thế nên tôi gọi về nhà nhắn số kiểm tra máy trả lời tự động. Mẹ cho tôi điện thoại mới hồi tháng rồi, và tám card tôi làm là từ tận hai tháng trước. Ôi không. Số điện thoại trên tám card tôi đưa cho Mark là số cũ rồi.

“Trong ngày thế này anh ấy không gọi đâu,” Lucy nói. “Còn phải đi học chứ.”

“Cậu nói đúng, dù rất có thể anh ấy cũng có di động,” tôi thở dài. “Nhưng có thể tối nay anh ấy sẽ gọi.”

“Nhưng tối nay cậu và Nesta sẽ sang nhà tớ mà. Bố mẹ tớ đi xem phim, còn bọn mình thì thuê băng về xem.”

“Xin lỗi, Lucy, tớ không muốn để lỡ cuộc gọi này.”

Lucy thất vọng ỉu xiu. “Tuần này chẳng có tối nào cậu sang cả. Ôi thôi nào, Izzie, máy trả lời tự động sẽ giữ lại tin nhắn mà.”

Tôi đã nghĩ Lucy phải là người hiểu nhất vì nó đang yêu Tony. Nhưng nó cũng không hiểu.

Ngôn ngữ của con trai

Sẽ gọi lại cho em sau:

Hứa, cam đoan:

Anh cần có không gian:

Có thể vào thế kỷ sau.

Từ chỉ dùng cho đội bóng đá.

Cho những cô bạn gái khác của anh nữa.

Hãy xem nó đi
đến đâu:

Em có muốn được
xoa lưng?:

Ở đây không ấm
áp sao:

Chào. Bạn em
trông tuyệt nhỉ:

Đừng nặng nề:

Cô ta thật là
xấu xí/Cô ta bị
les:

Anh chưa sẵn
sàng cho một mối
quan hệ:

Anh là người rất
độc lập:

Chúng ta vẫn là
bạn chứ:

Lui lại đi, anh đang
cảm thấy bị áp lực đấy.

Anh muốn thử vận
may của mình.

Cởi quần áo ra đi.

Anh mê cô ấy, và anh
đang dùng em để tiếp
cận với cô ấy.

Anh không cảm thấy
như em cảm thấy đâu.

Cô ta chẳng thích anh.

Với em.

Anh thích làm mọi thứ
theo cách của mình,
theo thời hạn của mình.

Hết rồi, và có thể đây
là lần cuối cùng em
nhìn thấy anh.

Hỏi ự vì sao

Tối thứ Tư: không gọi.

Trưa thứ Năm: không gọi.

Tối thứ Năm: không gọi.

Sáng thứ Sáu: không gọi.

Tôi điên mất. Hay anh ấy làm mất số của tôi rồi? Có thể anh ấy để tấm card trong túi quần jeans và mẹ anh ấy bỏ vào giặt mất rồi? Cũng có thể anh ấy chẳng hề có ý định gọi cho tôi vì anh ấy chán ngấy tôi rồi? Có thể, có thể thế này, có thể thế kia.

Phải xem bói mới được.

Tôi gửi cho Lucy một mẫu giấy trong giờ tiếng Anh.

Tối nay cậu sang nhà tớ được không? Tớ muốn xem horoscope và bói bài để xem chúng nói gì về Mark. Nesta thì bận đi tập kịch rồi, nhưng cậu có thể sang được không?

Được, Lucy trả lời. Nhưng hôm nay đến phiên tớ cho chó ăn. Bọn mình làm xong rồi đi nhé, không lâu đâu.

“Izzie Foster, Lucy Lovering, chú ý lên nào,” thầy Johnson nói, “Hôm nay thầy muốn các em viết vài điều về trường học. Các em cảm thấy thế nào về nó. Làm kiểu nào tùy ở các em, viết bài luận cũng được, viết thơ cũng được, hay gì cũng được. Các em có hai mươi phút làm bài. Không nói chuyện.”

Tôi dành mười phút đầu tiên ngồi ngó ngoài cửa sổ tìm cảm hứng, nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là Mark. Tôi cố gắng hình dung anh ấy trông như thế nào, bởi vì khuôn mặt anh ấy đã dần mờ nhạt trong tâm trí tôi.

Có lẽ anh ấy cũng không đẹp trai như tôi nhớ. Có lẽ lần sau gặp lại tôi sẽ phải thốt lên ‘Khiếp, không hiểu lúc đó mình bị làm sao?’ Tôi băn khoăn không biết anh ấy thích gì. Anh ấy thích loại nhạc nào.

“Izzie Foster, em đã viết được gì rồi?” thầy Johnson hỏi.

“Ồ, chưa ạ.”

Tôi nhìn tờ giấy trắng bóc và cố gắng tập trung đầu óc. Một bài luận về trường học. Chán quá đi mất. Rồi tôi bỗng nhớ thầy nói có thể làm bằng dạng nào cũng được. Sau khi học xong, tôi muốn trở thành một người viết nhạc – à, hoặc là làm nhà chiêm tinh, hoặc cả hai luôn. Tôi đã viết nhiều bài hát ở nhà, thế nên tôi quyết định viết một bài ở đây. Tôi cúi xuống và bắt đầu viết.

Mười phút sau, thầy Johnson vỗ tay.

“Hết giờ. Xem các em đã làm được những gì nào. Izzie, em đọc cho cả lớp nghe bài của mình.”

Ôi KHÔNG KHÔNG KHÔNG. Tôi chưa bao giờ cho ai xem các bài hát của mình. Chưa bao

giờ cả. Chúng là bí mật của tôi. Thầy có bảo phải đọc lên đâu.

“Mọi người đang chờ em đây,” thầy Johnson gõ gõ tay lên bàn.

Tôi đứng lên. “Là một bài rap ạ. Tên là Rap Trường học,” tôi nói và bắt đầu đọc.

“Tôi đến trường, thật rộn ràng bước trên đường, Tôi trông thật bốc, tôi không ngốc vì tôi đi học...”

Mary O'Connor và Joanne Richards cười khúc khích. Tôi cứng đờ người và im bật.

“Ohm, đó là tất cả những gì em đã viết,” tôi cúi gằm mặt lí nhí. Không phải thế. Tôi đã viết cả bài nhưng tôi không muốn đọc nữa, mọi người lại cười tôi mất.

Tôi nhìn thầy Johnson. Thầy cũng có vẻ muốn phì cười. “Hmmm, một khởi đầu thú vị,” thầy nói.

Tôi ngồi xuống và cảm thấy thật đau khổ. Không bao giờ. Không bao giờ nữa nhé. Tôi

không công bố những bài hát của mình để làm trò cười cho mọi người.

*
*   *

“Tớ nghĩ bài hát của cậu hay đấy,” Lucy nói khi chúng tôi về đến cửa sau nhà nó.

“Cám ơn cậu.”

Mấy con chó cứ chồm chồm lên liếm mặt làm tôi suýt thì ngã ngựa. “Ben, ngồi xuống, Ben.”

“Không lâu đâu,” Lucy vừa nói vừa cởi áo khoác và mở tủ lấy mấy hộp thức ăn chó. “Đun nước lên đã.”

“Nhanh lên nhé. Bọn mình còn phải về nhà tớ đấy, nhớ không?”

“À, ừ. Mark.”

“Ừ, Mark,” tôi nói. Tôi lo rồi đấy. Giờ đã là tối thứ Sáu, hội chợ thứ Bảy đã khai mạc rồi mà Mark thì vẫn chưa chịu gọi. “Ai chơi guitar thế nhỉ?”

Có tiếng nhạc vọng ra từ phòng khách. Tôi vào xem thì thấy anh Lal của Lucy đang nằm trên ghế sofa nghe nhạc.

“Ban nào thế anh?” tôi hỏi.

“King Noz.”

“A, Lucy có nhắc, họ sẽ chơi ở buổi tiệc cuối năm trường em.”

“Ừ,” Lal nói. “Ban này học trường anh. Chơi khá cực.”

“Em nghe với được không?”

“Tất nhiên.”

Một anh chàng đang hát với đàn guitar, có cả piano nữa. Tôi ngồi trên sofa, nhắm mắt và lắng nghe lời hát.

“Nếu em là bánh xe
Anh muốn theo em ra đường quốc lộ.
Nếu em là giọt mưa
Anh ước em sẽ rơi xuống lối anh đi.
Nếu em là kẻ lãng du
Anh sẽ cậy nhờ vận mệnh

Để nói với em rằng
Bất cứ nơi nào anh có em
Đó cũng là thiên đường...”

“Wow,” tôi thốt lên khi bài hát vừa kết thúc.
“Hay thật. Em kết rồi đấy.”

“Không phải bài nào cũng êm dịu thế này,”
Lal nói. “Anh thích mấy bài nặng đô hơn.”

“Tớ xong rồi,” Lucy gọi.

“Em phải đi đây,” tôi nói và đứng lên. Những
ngôi sao đang mời gọi.

Về nhà, tôi liền kiểm tra máy trả lời tự động
nhưng chẳng có gì. Chẳng có gì cả.

“Thôi bỏ đi,” Lucy nói. “Tớ có bất ngờ cho
cậu.”

Chúng tôi lên phòng ngủ và nó đưa tôi một
cái phong bì.

“Gì thế?” tôi hỏi.

“Mở ra mà xem.”

Tôi xé phong bì và thấy trong đó có ba vé đến hội chợ Tâm trí, Cơ thể, Tinh thần ngày mai.

“Fabola!” tôi nói. “Làm sao cậu có được thế?”

“Bố tớ cho đấy,” Lucy nói. “Bố cũng có một gian hàng bán thức ăn có lợi cho sức khỏe ở hội chợ nên có mấy vé miễn phí. Thế nên là ngay cả khi tối nay Mark không gọi thì bọn mình vẫn có thể đến, tìm gian hàng của mẹ anh ta, và vô tình chạm mặt ở đó.”

Tôi ôm Lucy thật chặt. Nó hiểu điều này quan trọng với tôi thế nào. “Tuyệt vời, Lucy, cậu thật là người bạn tốt.”

Lucy cười. “Thôi, xin nàng. Xem horoscope thế nào đi. Tớ đang muốn biết muốn chết đây. Tối mai tớ có hẹn với Tony và cần kiểm tra xem có ổn không.”

Tôi bật máy vào trang web ưa thích của mình, gõ ngày sinh của tôi và Lucy và chờ kết quả.

“Cậu với Tony đi đâu vậy?” tôi hỏi.

“Hollywood Bowl,” Lucy trả lời. “Bọn tớ định đi xem phim rồi đi ăn.”

“Cậu thích anh ấy thật chứ?”

“Thật.”

“Nhưng cũng phải cẩn thận đấy nhé. Nesta không phải là đứa duy nhất lo Tony sẽ làm tổn thương cậu đâu.”

“Ôi thôi nào,” Lucy nói. “Tớ biết rồi. Nesta nhắc đi nhắc lại nhiều lần lắm rồi ý.”

Tôi cầm tờ kết quả lên và bắt đầu đọc.

“Thế nào?” Lucy hỏi.

“Hay cực. Nó giải thích hết luôn. Nó bảo rằng Mercury đã nghịch hành nhưng sẽ quay lại đúng đường lối vào ngày sáu tháng Mười hai, tức là ngày mai ấy.”

“Nghĩa là gì?”

“Mercury là hành tinh của sự giao tiếp. Mỗi khi nghịch hành thì nó làm giảm tốc độ của mọi thứ, xảy ra hiểu nhầm, hẹn thì hẹn lần hẹn nữa, cậu không thể liên lạc được với những người

cậu cần nói chuyện... tất cả những thứ kiểu vậy. Thế rồi khi nó đi đúng đường trở lại, mọi thứ lại êm xuôi. Cậu không thấy sao? Đó chính là lý do tại sao Mark không gọi điện cho tớ. Bởi vì Mercury nghịch hành.”

“Cậu thật sự nghĩ rằng các vì sao tác động đến bọn mình nhiều thế à?” Lucy nghi ngờ.

“Tất nhiên rồi,” tôi nói và tiếp tục đọc. “Ô, hay nữa này, cho cả hai đứa mình luôn nhé. Ngày mai Venus theo hướng tốt, trăng tròn ở Taurus...”

“Izzie,” Lucy nói, “Cậu nói cao siêu quá, chẳng hiểu gì cả. Giải thích với chứ.”

“Venus là hành tinh của tình yêu. Nó quyết định biểu hiện Taurus. Ngày mai là ngày không thể tốt hơn. Có vẻ như ngày mai cả hai đứa mình đều được việc đấy. Tuyệt vời. Tớ bắt đầu nôn nóng rồi đây. Tớ sẽ đánh dấu tất cả những ngày sao tốt vào nhật ký. Không hiểu vì sao mình lại phải trải qua một tuần tệ hại như vừa rồi, nhẽ từ đầu tuần đã xem horoscope thì đâu đến nỗi như vậy.”

Lucy vẫn có vẻ ngập ngừng. “Tớ chắc có nhiều điều hơn thế”.

“Vớ vẩn,” tôi nói. Tôi đã cảm thấy tốt hơn nhiều so với những ngày qua. “Luật Chiêm tinh, OK.”

“Ồ,” Lucy cười. “OK.”

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở.

“Bữa tối xong rồi đấy,” mẹ thông báo. “Cháu ở lại ăn luôn chứ Lucy?”

“Vâng ạ, cảm ơn bác.”

“Mẹ ơi bọn con ăn trên này được không? Nhé, mẹ?”

“Cũng được,” mẹ nói. “Vì có Lucy ở đây nên mẹ sẽ mang lên cho. Nhưng mà ngồi ăn ở bàn và đừng có làm rơi vãi đấy, nghe chưa.”

Mẹ quay xuống, tôi đứng lên ra đóng cửa. “Tớ muốn điên lên ấy. Mẹ không cho tớ lắp khóa cửa, lại cứ thế mà vào chẳng thèm gõ cửa nữa chứ. Tớ chẳng có tí gì riêng tư cả. Nesta được lắp khóa, sao tớ lại không cơ chứ?”

“Tớ hiểu, tớ cũng vậy,” Lucy nói. “Tớ xin lắp khóa bố mẹ tớ cũng có cho đâu. Làm như bọn mình có chuyện gì ấy. Mà chuyện gì mới được chứ? Gì. Nhiều khi bố mẹ cứ hay tưởng tượng quá đà.”

Vài phút sau mẹ bung lên một cái khay, trên đó có hai đĩa thịt băm khoai tây hầm. “Đây, món yêu thích của con nhé Izzie.”

Tôi nhăn mặt. “Mẹ, mẹ biết là con không ăn thịt nữa mà.”

Mẹ đặt cái khay xuống. “Ôi xin con, Isobel. Mẹ không chịu được con rồi đấy.” Rồi mẹ quay sang Lucy. “Còn cháu có tẩy chay thịt luôn không Lucy?”

“Ờ, không ạ,” nó nói. “Cháu thích món này lắm, cảm ơn bác nhiều lắm ạ.”

“Cháu nói chuyện với cô nàng trái khoáy này hộ bác với. Bởi vì Izzie yêu quý à, mẹ chỉ làm có mỗi món này thôi. Con không ăn thì nhịn đói.”

Lucy làm mặt ngớ ngẩn sau khi mẹ đi xuống.

“Cô nàng trái khoáy. Đừng lo. Tớ sẽ ăn cả phần của cậu.”

“Tớ sẽ ăn rau và khoai tây. Cậu ăn thịt. Không hiểu sao mẹ không cho tớ thử với. Có phải tớ muốn tỏ ra khác người đâu chứ. Chỉ là tớ tin rằng người ta ăn thế nào thì là người thế đấy thôi.”

“Uummm bò,” Lucy giả vờ làm tiếng bò kêu.

“Đồ dở hơi,” tôi nói, nhưng tôi cũng phải bật cười. “Nào, giờ thì bàn xem chúng mình sẽ diện gì ngày mai.”

Rap Trường học

của Izzie Foster

Tôi đến trường, thật rộn ràng bước trên
đường,

Tôi trông thật bốp, tôi không ngốc vì
tôi đi học.

Tôi không muốn làm kẻ thua cuộc, kẻ
say mèm nằm dúm ở góc đường, kẻ
bán thân mua rượu, một con nghiện
mất tương lai

Giờ tôi có thể đi mọi nơi, tôi không
chơi vơi,

Tôi thông minh bởi từ trong tim, tôi
biết mình có khởi đầu rất tốt,

Tôi sẵn sàng hành trang, không quay lưng,
tôi đi lên, tôi chẳng cần vịn hên,

Tôi đi học, bởi tôi không phải kẻ ngốc.

Sẵn sàng hành động

Sáng tỉnh dậy tôi thấy như Giáng sinh đã đến rồi. Tôi thấy thật phấn khởi, hôm nay là một ngày quan trọng. Nhưng đầu tiên phải ăn sáng cái đã, tối qua tôi gần như không ăn gì đêm bây giờ đói lả. Để khỏe mạnh cũng khó khăn ra phết bởi vì có một thứ mà tôi khá thích và đó là thức ăn. Tôi đã mơ về nó cả đêm – một cái pizza pepperoni thượng hạng, gà quay và bánh put-đinh nước đường (dù khó tiêu). Chẹp chẹp.

Tôi xuống bếp lục tủ xem có tìm thấy gì bổ dưỡng không. Và trước khi kịp nhận ra, tôi đã quất hết ba lát bánh mì trắng nướng với chuối

nghiền. Ít nhất thì chuối cũng tốt cho sức khỏe. Phải mua một ít bánh mì đen ở hội chợ mới được, thể nào ở đó cũng có. Biết đâu mua về lại giúp mẹ hiểu ra cũng nên. Trong khi chờ đợi tôi buộc phải thỏa hiệp, một lát bánh mì nướng nữa, và cả một miếng socola to nữa.

Ăn sáng xong, tôi lại chiêu đãi mình một bồn tắm đầy bọt đặc biệt nữa để thư giãn rồi đi thay bộ quần áo mà tối qua đã chọn với Lucy – áo đen dây kéo, váy đen siêu ngắn, quần tất đỏ và một cái mũ đỏ. Thêm một chút son đỏ nhạt nữa là khá ổn.

Hy vọng mặc váy này trông mình không quá to, tôi vừa mang bột vừa nghĩ bụng. Tôi kiểm tra lại lần cuối trong gương và khá hài lòng vì đôi bột làm cho chân tôi trông có vẻ dài thêm được một chút.

Tôi xỏ áo khoác da vào và sẵn sàng lên đường. Chuẩn bị đi, Mark, vì em sắp tới đây.

“Con đến Ally Pally đây mẹ,” tôi gọi trên đường xuống cầu thang.

“Ừ, con yêu, đi vui nhé,” mẹ từ trong nhà đi ra. “Có tiền chưa con?”

“Có rồi mẹ ạ, cảm ơn mẹ. Con còn tiền tiết kiệm mà.”

Thế rồi mẹ trông thấy tôi và thay đổi hẳn thái độ.

“Bộ dạng thế kia thì đi đâu?”

“Con bảo mẹ rồi, con đến Ally Pally.” Cầu trời mẹ đừng làm ầm lên bởi vì tôi phải gặp Nesta và Lucy ngoài siêu thị Woolworths ở Muswell Hill lúc mười rưỡi.

“Lên nhà thay đồ lại ngay.”

“Nhưng tại sao?”

“Con không được đi đâu trong bộ đồ hở hang như thế.”

“Nhưng mà mẹ...”

“Ngay bây giờ, Izzie. Và chùi ngay son ấy đi. Mới tí tuổi mà đã bôi son khoe chóa. Đi thêm tất ấm vào nữa, trời này mà đi cái đôi đấy thì ồm ngay bây giờ.”

Tôi thở dài và quay trở lên lầu. Tôi cởi tất và váy ngắn, thay vào đó là cái váy dài đen thường ngày. Thế này thì mẹ không còn gì phàn nàn nhé, váy chạm cả đất cơ mà. Nhưng trước khi đi tôi vẫn vơ cái váy và cái quần tất đỏ cho vào túi.

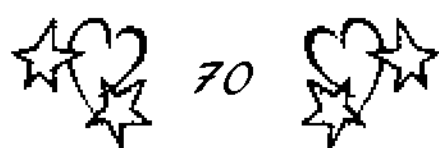
“Được chưa mẹ?”

“Đỡ hơn rồi đấy,” mẹ cười. “Vui nhé con.”

Đến Alexandra Palace, bọn tôi đứng trầm trồ chiêm ngưỡng chán rồi mới vào. Hôm nay là một trong những ngày quang đãng hiếm hoi, từ đây có thể nhìn thấy thành phố London đến tận Docklands^(*).

“Chỗ này tuyệt thật ấy chứ,” Nesta nhận xét khi chúng tôi đi vào một sảnh tiếp tân to đùng, một nhà kính khổng lồ trần gương với những cây cọ lớn nhất mà tôi từng được thấy. Giữa sảnh là một dàn đồng ca đang hát các bài hát Giáng sinh.

Lucy và Nesta đứng ngoài nghe hát chờ tôi vào nhà vệ sinh thay lại đồ và đánh lại son.

“Wow!” Nesta thốt lên. “Trông hot quá nha.”

Tôi nhe răng cười. “Đã sẵn sàng hành động.

“Sẵn sàng!” bọn nó cũng đồng thanh.

Sảnh chính đông nghẹt người. Đầu tiên bọn tôi ghé chỗ quầy Mr L để cảm ơn bác ấy về mấy cái vé. Mr L là biệt danh của bố Lucy, và bác ấy chẳng lấy đó làm phiền.

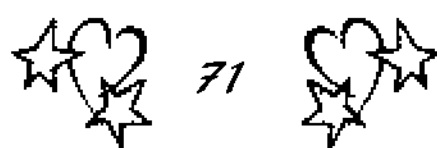
“Chào Izzie. Trông cháu... ấn tượng đấy.”

“Cảm ơn Mr L. Bọn cháu cảm ơn bác vì mấy cái vé nữa.”

“Có gì đâu. Mà tình hình guitar thế nào rồi?”

“Tốt ạ. Cháu vẫn miệt mài luyện tập.”

Bố Lucy để tóc đuôi ngựa trông như một ông hippy. Hồi thập niên 70 bác ấy từng tham gia một ban nhạc, và đến giờ thỉnh thoảng vẫn còn chơi trong một câu lạc bộ jazz ở Crouch End, ngoài ra còn nhận dạy thêm nữa. Tuần nào tôi cũng đến học, bác ấy thật sự giúp tôi tiến bộ nhiều.

“Lucy bảo bác là cháu chọn theo chế độ ăn kiêng dinh dưỡng hả?”

“Vâng ạ.”

“Thế thì bác hy vọng cháu sẽ làm đúng cách, bởi vì có nhiều người cũng thay đổi cách ăn ấy mà ăn sai bét. Cháu cần ăn nhiều đậu, ngũ cốc, những thứ đó...”

Yurgh, tôi nghĩ bụng, không đời nào. Tôi cũng đang ăn đậu, nhưng không chú ý nghe lắm về chế độ dinh dưỡng và các sản phẩm đậu nành mà Mr L nói. Tôi muốn đi tìm Mark.

“Bác có biết quầy bán tinh dầu ở đâu không ạ?” tôi hỏi.

“Đằng sau bức tường kia kia,” Mr L trả lời. “Ở đây họ sắp xếp thành cụm cũng hợp lý để tìm lắm.”

“Thế thì hay quá, cảm ơn bác. Gặp lại bác sau nhé.”

Chúng tôi đi về phía Mr L chỉ. Và tôi phải bảo đảm rằng cả ba phải cười nói vui vẻ để nhớ Mark trông thấy, anh ấy sẽ thấy tôi đang

rất tươi tỉnh, và nhận ra rằng tôi là một người vui tính thế nào.

“Ông vua anh minh Wencelas nói sao khi ông ấy gọi đến Pizza Hut và người ta hỏi ông ấy muốn gì?” tôi đổ.

“Gì?” Lucy hỏi.

“Thì một cái pizza chứ sao nữa,” tôi trả lời và hát đầu ra sau, theo cách tôi cảm thấy rất quyến rũ và cười.

Nesta và Lucy nhìn tôi lom lom.

“Cậu không sao đấy chứ Izzie?” Lucy hỏi.

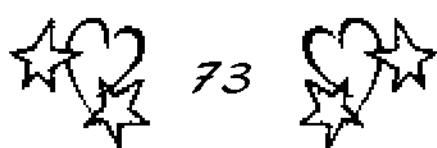
“Ừ,” tôi nói và lại cười sảng sặc. “Rất vui mà.”

Lucy và Nesta nhìn nhau lo lắng. “Nó điên rồi,” Nesta nói.

“Ừ, theo đúng nghĩa của từ điên,” Lucy gật đầu.

Sắp đến khu hương thơm rồi tôi lại bỗng thấy sợ.

“Nếu như anh ấy cố tình không gọi thì sao? Anh ấy không muốn gặp lại tớ?”

“Ôi, thôi nào,” Nesta nói và đẩy tôi tới trước.
“Chỉ có một cách để biết.”

Chúng tôi bắt đầu ngó nghiêng gian hàng đầu tiên. Bán hàng là một người đàn ông hơi đầu chùng năm mươi tuổi. Gian hàng thứ hai thì của hai phụ nữ trung niên. Ở gian hàng thứ ba là một người đàn ông khác. Gian thứ tư là hai cô gái trẻ.

“Cậu có nhớ nhãn hiệu dầu mà mẹ Mark bán không? Lucy hỏi. “Hàng nào ở đây cũng có thể là của nhà anh ấy, và anh ấy chưa đến.”

“Không,” tôi than. “Và bất kỳ ai ở đây cũng có thể là bố hay mẹ anh ấy nữa.”

Bọn tôi đi dọc lối đi và đếm được đến mười hai quầy, cái thì bán tinh dầu, cái thì bán dầu tắm, cái thì bán đèn đốt, cái thì bán sách. Nhưng không có dấu hiệu nào của Mark cả.

“Có khi bọn mình phải đi hết hội chợ này,” Nesta thở dài. “Nhỡ hàng của mẹ anh ấy lại ở chỗ khác thì sao.”

Tôi nhìn quanh. Hội chợ này rất lớn, phải có đến ba trăm gian hàng là ít.

“Thế thì lâu lắm,” tôi nói. “Này, sao bọn mình không chia ra nhỉ? Nếu ai thấy thì gọi điện, không thì hẹn nhau chỗ cái đồng hồ lúc một giờ nhé.”

“OK,” Lucy đồng ý. “Xem lại đồng hồ khớp chưa nào.”

Chúng tôi kiểm tra lại đồng hồ.

“Rồi, đi thôi,” Nesta nói.

Vụ này không có trong kế hoạch của tôi nhe. Và bây giờ tình huống sẽ là anh ấy bắt gặp tôi đi lơ vơ rầu rĩ một mình, lại còn ngóng tìm anh ấy nữa chứ. Tôi bắt đầu nghĩ có lẽ mình không nên đến đây.

Tôi đi tìm nhưng cũng không cưỡng lại được việc sà vào xem mua hàng. Toàn đồ tốt. Tôi mua một ít bánh mì đen và hạt ngũ cốc, rồi một dây thạch anh đỏ cho mẹ. Tôi quyết định tranh thủ đeo nó đến chiều vì cô bán hàng bảo tôi

rằng những viên đá có tác dụng xoa dịu hệ thần kinh và không sợ hãi nữa. Chính là thứ tôi cần lúc này, vì cứ mỗi khi đến góc quanh thì tôi lại hồi hộp run cả người. Tôi cũng mua một quyển Phong Thủy để áp dụng ngay vào phòng ngủ khi về đến nhà.

Tôi vừa nói chuyện với một bác về thuốc độc bùa ngải thì điện thoại reng. Tim tôi rộn lên. Hẳn Lucy hoặc Nesta đã trông thấy Mark.

“Tớ đến chỗ đồng hồ đây,” Nesta nói. “Tớ tìm khắp mọi nơi rồi mà chẳng thấy thủ phạm đâu cả.”

Mừng huyệt! Tôi nhìn đồng hồ. Một tiếng đã trôi qua.

“Chẳng thấy gì,” Lucy nói khi tôi đến chỗ đồng hồ. “Bọn mình đi uống socola nóng đi.”

Chúng tôi đến quầy giải khát, tôi mua cho mỗi đứa một ly socola để cảm ơn những cố gắng tìm kiếm của chúng nó và gọi cho mình một tách trà thảo dược.

“È,” Nesta ngửi ngửi tách của tôi rồi nhăn

mặt, “Làm sao mà cậu uống được cái thứ này nhỉ? Mùi như mùi nước đổ đi.”

Tôi hớp một ngụm và phải thừa nhận là nó nói đúng, nhưng tôi nhất quyết giữ vững lập trường dù thế nào đi nữa.

“Tớ không nghĩ là anh ấy sẽ đến,” tôi nói. “Hôm nay Venus theo hướng tốt thế là nhiều lắm rồi.”

“Chưa hết ngày mà,” Lucy an ủi. “Đừng bỏ cuộc sớm vậy chứ.”

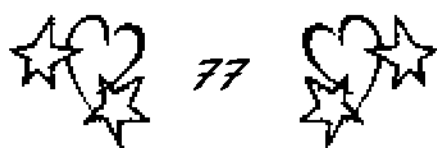
“Không,” Nesta nói. “Bỏ đi. Tớ nghĩ khi cậu từ bỏ thì sẽ có gì đó xảy ra.”

“Cảm ơn rất nhiều! Bỏ đi, đừng bỏ đi...” tôi cười. “Hai cậu làm một cặp bà cô khó chịu được đấy.”

“Hãy chỉ tận hưởng thôi,” Nesta nói. “Quên tất về Mark đi.”

“Tớ không có nhiều lựa chọn nhỉ.”

Chúng tôi dành vài tiếng sau chỉ đi loanh quanh và thử đủ mọi thứ. Nesta được massage đầu kiểu Ấn còn tôi và Lucy thì được xoa bóp

toàn thân rất dễ chịu, nhưng Lucy lại cứ cười khúc khích bảo là nhột quá. Nhưng tuyệt nhất là một chiếc ghế, chỉ cần ngồi lên và nó sẽ cuộn lên cuộn xuống massage lưng mình. Thật là tuyệt, nếu là một ngày nào khác thì hẳn tôi đã rất thích thú khi ở hội chợ thế này, nhưng hiện giờ thì tôi không thể không cảm thấy thất vọng. Mark không gọi điện cho tôi, và cũng không thêm tới. Đây là lần đầu tiên tôi thích một anh chàng, và tôi thậm chí không có cơ hội tìm hiểu và làm anh ta lóa mắt với sự lịch thiệp tốt đẹp của mình.

“Có thể anh ấy bị sao đó,” tôi nói. “tai nạn?”

“Hay chỉ là một đứa con trai như mọi đứa con trai khác,” Nesta nói. “Không đáng tin. Quên anh ta đi.”

“Tớ phải về sớm đây,” Lucy nói. “Còn phải chuẩn bị cho buổi tối nữa.”

“Tớ cũng thế,” Nesta nhăn răng cười.

“Tại sao? Cậu đi đâu?” tôi hỏi.

“Đi trông em bé.”

“Trông em bé á? Tại sao?” tôi hỏi. Tôi biết Nesta không cần phải đi làm thêm để kiếm tiền vì bố mẹ nó cho tiền tiêu vặt rất xông xênh mà. Phải có lý do gì khác.

“Ừ, tớ đi trông em bé cho nhà hàng xóm.”

“Và?” tôi gặng tiếp.

“Và vô tình anh Nathan con trai lớn của họ đang học đại học cũng sẽ về nghỉ cuối tuần.”

“Thế anh ta không tự trông em được à?” Lucy hỏi.

“Anh ấy còn đi xem hòa nhạc,” Nesta giải thích. “Đó là lý do vì sao tớ nhận làm. Tớ muốn gặp trước khi anh ấy đi.”

“Tại sao? Cậu thích anh ấy?” Lucy hỏi.

“Không,” Nesta nói. “Nhưng anh ấy học ở một trường ở Scotland, một anh chàng lọt mắt xanh tớ cũng học ở đó. Tớ đang hy vọng Nathan sẽ biết anh ấy và giới thiệu cho tớ.”

“Oa, lần đầu tiên cậu kể cho bọn tớ nghe đấy nhá,” tôi nói. “Anh nào khai mau?”

“Hoàng tử William,” Nesta trả lời.

“Hoàng tử William!”

“Ừ,” Nesta nói. “Tại sao không? Phải nâng cao quan điểm lên chứ.”

“Ừ, cậu và Britney Spears,” tôi nói. “Không phải cô ấy cũng đã từng e-mail cho hoàng tử một lần sao?”

Nesta gật đầu. “Ừ, nhưng tớ nghĩ tớ hợp với kiểu của anh ấy hơn.”

Dù đang rất thất vọng vì không gặp được Mark nhưng tôi vẫn phải phì cười. Nếu có gì đó mà Nesta không thiếu thì đó chắc chắn là sự liều lĩnh.

Sau khi Lucy và Nesta đi rồi tôi thơ thẩn một mình tìm vài món quà Giáng sinh cho chúng nó. Còn phải giết thêm một giờ đồng hồ nữa hội chợ mới đóng cửa, thế là tôi có hình xăm lá móng ở mắt cá chân. Một vòng lá tinh xảo, trông thật sự rất là thanh tú.

“Hy vọng mẹ cháu không mắng quá dữ,” tôi nói với cô đang vẽ nó lên.

“Ồ, đừng lo. Nó chỉ giữ vài tuần thôi, rồi sau đó nếu cháu muốn nữa thì tới cửa hàng của bọn cô ở Kentish Town làm lại. Không thì chọn mẫu khác.”

“Tuyệt,” tôi nói, và chợt nảy ra một ý. Tôi sẽ mua cho Nesta và Lucy mỗi đứa một mẫu nhân dịp Giáng sinh. Bọn nó sẽ thích cho mà xem.

“Không hiểu sao người ta cứ thích xăm vĩnh viễn trong khi có thể có những hình như thế này,” cô kia nói tiếp, “Trông đẹp có kém gì đâu, lại còn thay đổi được nữa. Nếu là hình xăm vĩnh viễn thì đâu có làm vậy được trừ khi phải dùng laser xóa đi vẽ lại, đau mà còn đắt nữa.”

Sau khi xăm xong tôi mua một cái nhẫn chân và vài thanh socola hữu cơ ở một cửa hàng khác. Đến giờ thì phần lớn người bán đều đã dọn hàng và đám đông bắt đầu giải tán.

Anh ấy không đến đâu, tôi nghĩ. Mình nên về thôi.

Tôi cảm thấy chán nản và thất vọng. Tôi thay lại chiếc váy dài, ra khỏi hội chợ, xuống đồi và đi về phía trạm xe bus.

Tự chủ lại xem nào, tôi tự bảo mình khi đang ngồi trên xe. Izzie chẳng còn là Izzie nữa từ khi gặp Mark. Mà nói thật thì tôi cũng không còn nhớ rõ lắm anh ấy trông ra sao. Tôi bối rối lo lắng chẳng vì cái gì cả. Tôi sẽ sáng tác một bài hát mới. Suy nghĩ về lời nhạc luôn làm tôi cảm thấy khá hơn, và tôi sẽ nghĩ về một đề tài hoàn toàn không dính dáng gì hết đến bọn con trai và tình yêu và trái tim rên rỉ. Hồi đầu kỳ, lớp bọn tôi có học về các nước thiếu ăn trên thế giới. Tôi đã bảo với Lucy rằng sẽ viết một bài hát cho châu Phi, và khi ngồi trên xe nghĩ về nó, từ ngữ câu chữ bắt đầu kéo ra.

Khi xe đến bến, tôi cảm thấy mình đã trở lại gần với mình lúc trước. Tôi sẽ hoàn thành bài hát này khi về đến nhà, sau đó thì xem một đĩa phim tình cảm và ăn socola hữu cơ. Tuyệt cú mèo! Bọn con trai ư? Phì! Ai mà thèm chứ? Không thèm!

Đang trên đường về, tôi để ý thấy một nhóm con trai đang đi về phía mình, người nào người nấy đều mặc quần áo đá bóng lấm lem. Tôi định băng qua đường để tránh. Tôi biết bọn con trai mà tụ tập thành bầy thế này sẽ như thế nào khi thấy một đứa con gái đi một mình, mà tôi thì hiện chẳng có hứng thú gì để nghe trêu chọc cả, thậm chí cả những lời trêu chọc dễ thương. Bỗng tôi khựng lại. Trong nhóm đó có Mark.

Tôi nên làm gì đây? Ôi trời ơi. Họ đang đến gần. Tôi không cưỡng lại được. Tôi vẫn đứng bên này đường chờ xem anh ấy sẽ làm gì.

Mấy anh chàng này mê mãi nói chuyện với nhau về trận đấu vừa chơi, và cứ thế đi. Tôi nhìn thẳng vào Mark, chờ xem anh ấy sẽ phản ứng lại ra sao.

Không thể tin được. Anh ta không nhận ra tôi.

Tôi đi tiếp và cảm thấy chết lặng. Anh ta không nhận ra tôi. Trời ạ. Tôi không thể chờ

chạy ngay về phòng của mình mà trốn đi cho rồi.

Nhưng khi vừa đến góc đường rẽ về nhà, tôi nghe có tiếng chân chạy về phía mình.

Tôi vội vã bước nhanh. Trời tối rồi, và tôi thì tuyệt vọng chỉ muốn về nhà cho mau. Tôi giật bắn người khi một bàn tay chọt tóm lấy vai mình.

Tôi quay phắt lại và sẵn sàng đấm đá thật lực.

Đó là Mark.

“Chào em,” anh ta nói. “Anh gặp em ở đâu đó rồi nhỉ.”

Ở đâu đó? Tôi nghĩ bụng. Anh ta thậm chí còn không biết mình là ai, khó chịu.

“Ở Lock, thứ Bảy rồi,” tôi nói.

“Xin lỗi vì vụ hồi nãy trên đường,” Mark nói. “Anh không muốn tỏ ra là biết em vì mấy đứa bạn anh sẽ hỏi nhiều lắm, và, em biết sẽ thế nào rồi đấy...”

Tôi chẳng biết gì cả, nhưng tôi bắt đầu xiêu lòng. Anh ấy thậm chí còn đẹp trai hơn tôi đã

nhớ, dù cho anh ấy có lấm lem bùn đất và tóc tai thì lộn xộn rối tung. Đôi mắt vẫn hợp hồn với hàng lông mi dài và mượt.

Mark cười ngượng nghịu. “Anh đã hứa sẽ gọi lại cho em đúng không? Về buổi hội chợ ấy.”

“Thế à?” tôi nói. “Em không nhớ.”

“Ừ. Em đã đưa anh danh thiếp của em, một tấm rất dễ thương màu ngọc lam viết chữ bạc.”

Vậy là anh ấy có nhớ.

Anh ấy lục trong túi và lấy ví ra.

“Đây này. Anh vẫn còn giữ.”

“Anh có bút không?” tôi nói, cố gắng theo cách kul nhất có thể.

“Không.”

“Không sao, em có đây,” tôi nói và nhanh chóng khoắng tìm trong túi. Tôi lấy lại tấm card và viết nguệch ngoạc số mới của mình lên. “Em đổi số rồi. Em có máy mới sau khi làm mấy tấm này.”

“À, thế à,” anh ấy nói và nhận lại tấm card,

cất vào ví. “Thế em có đi không? đến Ally Pally ấy?”

“Không,” tôi nói dối. Vì tôi không muốn thú nhận mình đã dành cả một ngày chỉ đi loanh quanh tìm anh ấy. “Thế anh có đi không?”

“Cũng không. Chị anh bảo sẽ đi thay cho, chị ấy thích làm mấy vụ đó mà.” Anh ấy lúng túng xoay xở rồi cười. “Này, anh xin lỗi vì đã không gọi cho em. Tuần này thật là điên quá. Tuần sau anh sẽ gọi cho em và bọn mình cùng đi đâu đó nhé.”

Tim tôi nhảy tung tung. Anh ấy thật thú vị. Tôi nhún vai, tôi không muốn tỏ ra là quá dễ dãi. “Vâng, cũng có thể.”

Vừa lúc thì bạn của anh ấy xuất hiện ở cuối đường. “Ê, Mark, có đi không đấy?”

“Izzie, anh phải đi đây. Anh sẽ gọi lại cho em. Anh hứa đấy.” Và rồi anh ấy chạy đi mất.

Tôi sững cả người. Anh ấy còn nhớ cả tên tôi. Thế là horoscope của tôi đã đúng. Venus đúng

là đã theo hướng tốt thật, dù cho nó lựa chọn
thời gian hơi lâu tí. Và Nesta cũng đúng nữa.
Khi mình bỏ đi thì có gì đấy lại bắt đầu.

Bài hát châu Phi

Của Izzie Foster

*Những đôi môi khô nẻ, những vùng đất
hạn rang*

*Những lời hứa giúp đỡ mơ hồ có
trong tâm tay?*

*Những đứa trẻ đói là người trên
tâm thiệp Giáng sinh*

*Chẳng giúp gì được thế giới đang
phát triển quá nhanh*

Tôi chỉ mong châu Phi sẽ có mưa

*Nhưng những đám mây đông tổ gặp nhau
chẳng mang đến được điều chi*

*Chỉ càng là những ngày đen tối không
hy vọng yên bình ở châu Phi*

Tôi chỉ mong châu Phi sẽ có mưa
Tôi chỉ mong châu Phi được cuốn sạch
khổ đau.

Súng và bom, nước mắt lẫn bùn
Những chiếc xe sang trọng đua nhau
qua vũng máu
Nhưng còn món nợ với sự tuyệt vọng
Có thể lau sạch như bản này?

Tôi chỉ mong châu Phi sẽ có mưa
Tôi chỉ mong châu Phi được cuốn sạch
khổ đau.

Bùa chú tình yêu

Tuyệt. Tôi là nữ hoàng. Tôi đã tham khảo tử vi và nó nói rằng tuần này cũng sẽ khởi đầu chậm nhưng đến thứ Sáu thì mọi sự lại đầu vào đấy. Venus cũng ở một vị trí rất đẹp chúng tỏ cuối tuần lãng mạn. Tuyệt! Có vẻ như cuối tuần Mark sẽ gọi điện và tôi sẽ gặp anh ấy vào thứ Bảy hay Chủ nhật.

Một tuần học trôi qua như bay và không phải nơm nớp canh chừng điện thoại quả là một sự giải thoát. Anh ấy đã hứa sẽ gọi, và như Nesta đã nói, cần cho họ thời gian.

Tuy nhiên đến thứ Sáu thì cảm giác cũ lại bắt đầu quay lại.

“Thế chính xác thì anh ta đã nói gì với cậu?”
Lucy hỏi.

“Là tuần sau anh ấy sẽ gọi lại cho tớ.”

“Đó có thể là bất cứ ngày nào cho tới Chủ nhật,” Nesta nói. “Thế thôi.”

Với nó thì thế, nó chẳng thích ai đặc biệt cả, và bất cứ lúc nào nó vừa mất ai thì người đó sẽ gọi lại cho nó. Còn Lucy thì đang phấn khởi vì cuộc hẹn với Tony diễn ra khá tốt và sẽ gặp lại anh ấy tối nay sau giờ học.

“Dù anh ấy vẫn cứ bảo là tớ còn bé quá với anh ấy,” nó nói.

“Có lẽ bởi vì lão muốn sờ soạng cậu,” Nesta nói. “Và biết rằng tớ sẽ giết lão ngay nếu lão dám làm như thế.”

“Không đâu,” Lucy khẳng định. “Anh ấy không như thế đâu mà.”

Nesta nhìn tôi và nhướn mày. Nó rõ ràng là không tin, và tôi phải nói rằng tôi chia sẻ sự âu lo với nó.

Tối thứ Sáu tôi ào về nhà và chờ điện thoại. Tôi xem East Enders, rồi một đĩa DVD nữa nhưng đến chín rưỡi thì lại bắt đầu nghĩ đến việc Mark sẽ không gọi.

Tôi gọi sang Lucy nhờ nó gọi đến cả số nhà lẫn số di động của tôi kiểm tra xem có trục trặc gì không. Một phút sau điện thoại dưới nhà reng.

“Điện thoại nhà vẫn bình thường,” Lucy nói. “Giờ tớ thử số di động.”

Một giây sau thì di động của tôi đổ chuông. “Lại là Lucy đây,” nó nói. “Có vẻ như cả hai đều không có vấn đề gì cả đâu. À, Izzie này, cậu có thời gian không? Tớ cần nói chuyện với cậu.”

Đột nhiên tôi nghĩ rằng Mark có thể đang thử gọi cho tôi lúc này nên không muốn nói chuyện lâu.

“Chờ được không Lucy?” tôi nói. “Có thể Mark đang thử gọi cho tớ.”

“OK,” giọng nó có vẻ thất vọng. “Ngày mai vậy, nhưng lúc không có mặt Nesta. OK?”

Sau khi gác điện thoại tôi cảm thấy áy náy một chút vì nhớ ra có lẽ vừa rồi nó đã gặp Tony. Có thể nó muốn nói về việc đó và không thể cởi mở với Nesta được vì Tony là anh trai của Nesta. Tôi hy vọng Lucy vẫn ổn và ghi nhớ trong đầu sẽ đền bù cho nó vào ngày mai.

Trên TV chẳng có gì hay nữa nên tôi lấy quyển bùa yêu mua ở hội chợ ra và thử một cái xem có giúp điện thoại reng hay không.

“Bùa khiến một chàng trai phải lòng bạn,” tôi đọc. “Viết tên tình yêu của bạn lên một mảnh giấy, rắc đường lên, đặt xuống dưới gối và gối lên đó.”

Tôi tìm một tờ giấy màu tím, thế sẽ tốt nhất vì màu tím là một màu ma thuật. Xong tôi viết tên Mark trong một trái tim rồi xuống bếp tìm đường.

Đường nâu hay đường trắng nhỉ? Tôi hơi băn khoăn. Không biết có ảnh hưởng gì không nhỉ? Cuối cùng tôi chọn loại màu nâu và rắc nhiều nhiều lên tờ giấy của mình. May là mẹ và

dượng Angus đang xem TV ở phòng bên cạnh chứ họ mà bắt gặp tôi đang làm thế này thì lại nghĩ tôi bị điên, không khéo lại sắp sửa ăng ăng cũng nên.

Tôi mang bùa của mình lên phòng và đặt xuống dưới gối. Ngay lập tức điện thoại đổ chuông. Thật kinh ngạc! Có tác dụng rồi! Tôi đâm bổ xuống nhà.

“Có bố đấy không?” giọng của Claudia.

“Có,” tôi trả lời. “Em sẽ gọi dượng, nhưng đừng có nói lâu quá đấy. Em đang chờ một cuộc điện thoại quan trọng.”

Tôi lảng vảng trên lầu trong khi dượng Angus nghe điện thoại. Mười phút liền! Có lẽ Mark đã cố gọi cho tôi nhưng Claudia lại xía vào làm hỏng hết chuyện. Những gì chúng ta thật sự cần trong ngôi nhà của mình là điện thoại chờ, để có thể nói nếu như ai đó cứ cố xen vào khi mình đang có điện thoại. Tôi phải thêm nó vào danh sách quà Giáng sinh, cùng với ống khóa phòng ngủ, mới được.

Sau khi hai người nói chuyện xong tôi quay lại giường để đọc sách nhưng chẳng thể nào tập trung được vì đầu óc cứ lẩn quẩn với những điều có lẽ. Có lẽ lần này anh ấy đã để mất số điện thoại của tôi thật rồi. Có lẽ, có lẽ, có lẽ, zzzzzz.

Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Điều tiếp theo tôi biết đã là sáng thứ Bảy và điện thoại của tôi kêu ầm ỹ.

Ôi ơn trời, tôi reo thầm và nhấc điện thoại.

“Izzie, là Nesta đây. Mark gọi chưa?”

“Chưa,” tôi trả lời. “Cậu có nghĩ tớ nên đến Lock xem hôm nay anh ấy có làm việc ở đó?”

“KHÔNG!” Nesta gào lên. “Không, không, không. Sáng nay Lucy và tớ đã nói chuyện với nhau về cậu rất lâu. Cả hai bọn tớ đều lo. Với cả cậu sẽ nói gì nếu gặp Mark ở Lock?”

“Ừm, tớ lại đi mua quà Giáng sinh.”

“Không, Izzie. Tớ không cho cậu đi đâu. Lộ liễu quá. Cậu có vẻ hơi nóng ruột, mà nếu bọn

con trai có ghét gì thì đó chính là sự vô vậ. Nói thật, Izzie ạ, cậu đang hơi mất bình tĩnh hay sao ấy. Cậu sao vậy? Thường thường cậu là người nói mấy cái thứ này với Lucy chứ.”

“Tớ biết. Tớ hy vọng nó với anh cậu vẫn ổn.”

“Đừng có cố đánh trống lảng,” Nesta nói. “Chúng tớ đã nói chuyện về cậu và làm sao để cậu không đến Lock hôm nay.”

“Ôi thôi nào, Nesta, đi với tớ đi. Tớ đã làm thế cho cậu mà.”

“Không. Cậu cư xử một cách khác thường mỗi khi gặp Mark, lúc nào cũng bắn khoản liệu anh ta có gọi điện hay không. Cậu không còn là mình nữa. Và nếu như anh ta không có ở đó như hồi tuần trước thì sao? Cậu sẽ chỉ thấy tệ hơn thôi.”

“Thế bọn mình nên làm gì bây giờ?” tôi hỏi. Tôi biết tốt hơn hết là không nên tranh luận với Quý-cô-biết-tuốt khi nàng ta đang trong tâm trạng như thế này.

“Lucy và tớ định đi Hampstead. Hẹn gặp cậu ở đó nửa tiếng nữa nhé.”

“OK,” tôi đáp. “Nhưng tớ không đi lâu được đâu, tớ còn phải sang chỗ bố.”

Nesta và Lucy cố hết sức làm tôi vui lên nhưng tôi cứ nghĩ hoài về Mark.

“Anh ấy sẽ không gọi. Tớ nghĩ mình đã hơi lạnh lòng lúc gặp lại anh ấy thứ Bảy rồi. Có thể anh ấy nghĩ tớ không hứng thú.”

“Thư giãn đi Izzie,” Nesta nói. “Cậu nghĩ nhiều quá đấy.”

Chúng tôi đang ngồi trong một quán café ở Hampstead High Street, Nesta và Lucy đang uống cappuccino còn tôi thì nhâm nhi một tách trà hoa cúc La Mã.

“Đời tớ thế là hết rồi,” tôi nói. “Tớ sẽ không bao giờ có bạn trai. Tớ sẽ cô đơn đến lúc chết. Và tớ có mông bự.”

Lucy cười. Chúng tôi thường chơi một trò chơi mỗi khi có một đứa trong bọn than thở. Thi

xem cuộc đời ai tệ nhất. “À,” nó nói, “nhưng tớ trông chỉ như mới mười hai trong khi đã mười bốn.”

“Đó là trước khi cậu cắt tóc,” Nesta nói. “Giờ thì đã trông như mười hai tuổi rưỡi rồi...”

Lucy nhéo nó. “Thế vẫn chưa hết. Bố mẹ tớ là một đôi hippy già.”

“Tớ nghĩ bố mẹ cậu rất tuyệt,” tôi nói. “Ước gì họ là bố mẹ của tớ. Đó là điều tiếp theo tớ sẽ ghi vào danh sách. Tớ có bà mẹ và ông bố dượng chán nhất thế giới.”

“Đến lượt tớ,” Nesta nói. “Tớ cao hơn 1m7, và tất cả bọn con trai ở đây đều là những chú lùn.”

“Nhưng đó đâu phải là vấn đề gì nếu như cậu cưới hoàng tử William? Anh ấy cao mà.”

Khi Nesta vào nhà vệ sinh, Lucy bỗng nhìn tôi rất nghiêm trọng.

“Izzie, tớ phải nói chuyện với cậu. Về Tony.”

“Sao?”

Nó có vẻ không được thoải mái. “Uhm, cậu nhớ tớ đã nói gì về việc anh ấy nghĩ tớ còn quá bé với anh ấy không? Nesta nói đúng.”

“Gì cơ? Anh ta muốn sờ soạng cậu?”

Lucy gật đầu. “Tớ không biết phải làm sao nữa. Ý tớ là cho đến giờ thì bọn tớ mới chỉ hôn nhau thôi, nhưng tối hôm qua anh ấy bảo muốn đi xa hơn nữa.”

“Ôi trời ơi,” tôi nói. “Rồi cậu định làm sao?”

“Chẳng biết. Tớ không muốn tiến xa hơn. Tớ chưa sẵn sàng. Nhưng nếu không thì anh ấy sẽ đá tớ để đến với một người nào đó chịu mất. Thế thì tệ lắm vì tớ thích anh ấy thật. Nhưng không thể làm như thế chỉ để giữ một chàng trai, đúng không?”

“Đó là vấn đề khi qua lại với những anh chàng lớn,” tôi nói. “Đôi tay thích đi lang thang.”

“Tớ phải làm sao?”

“À, tớ có cách này,” tôi nói, và Lucy trông hy vọng tràn trề. “Cậu có ảnh Tony không?”

“Có. Bọn tớ có chụp chung mấy kiểu.”

“OK. Cậu hãy đọc thần chú. Cắt tám hình ra rồi bỏ phần có Tony vào tủ lạnh, nó sẽ làm anh ấy nguội bốt đi.”

Lucy cười phá lên. “Xin cậu đấy, nghiêm túc tí đi.”

Đúng lúc đó thì Nesta quay lại. “Có chuyện gì mà vui thế?”

“Có gì đâu,” Lucy nói rồi im bặt.

“Lucy đang kể cho tớ nghe mấy trò mà bọn chó làm ấy mà,” tôi đánh trống lảng.

“À, thế à,” Nesta nói và ngồi xuống lại. “Tớ đang nói gì về tớ và hoàng tử William ấy nhỉ?”

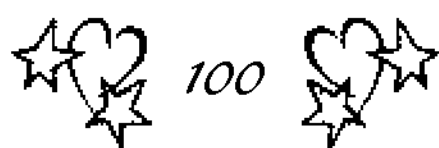
Sau khi chia tay Lucy với Nesta, tôi bắt xe điện ngầm đến Chalk Farm, nơi bố tôi đang sống với vợ mới tên là Anna và bé Tom. Bé Tom đáng yêu vô cùng. Nó mới có ba tuổi. Tôi thích đến nhà bố vì ở đây thoải mái hơn hẳn ở nhà mẹ. Có lẽ bố phát ngán với sự sạch sẽ thái quá và mấy món ăn của mẹ.

Bố dạy tiếng Anh ở trường đại học và khắp nhà đâu cũng có nào sách nào báo nào tạp chí. Đến đây tôi thấy như ở nhà mình, vì ít ra thì nơi này cũng giống một chỗ để ở chứ không phải một nơi lai giữa bệnh viện và khách sạn như chỗ chúng tôi.

Lúc bố dọn đi tôi thấy tim mình như vỡ ra. Lúc đó tôi mới bảy tuổi, và tôi đã dần vật mình rất lâu rằng đó là lỗi của tôi, tôi đã làm sai điều gì đó.

Một ngày bố và mẹ gọi tôi lại và giải thích rằng đôi khi người ta vẫn quý nhau nhưng không thể cùng sống với nhau được nữa, và đó là điều đang xảy ra với họ. Rồi cả hai nói với tôi rằng dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì cả hai vẫn yêu tôi và luôn luôn như thế.

Tôi cũng cảm thấy tốt hơn – cho đến khi dựng Angus chuyển đến khoảng vài năm sau đó. Đầu tiên tôi không thích ông ấy chút nào cả. Tôi xin được chuyển đến sống cùng bố, nhưng lúc đó bố đang sống trong một căn hộ rất bé và không có phòng cho tôi.

Cuối cùng, tôi quyết định rằng chỉ có một cách đối xử với dượng Angus, đó là giả vờ như ông ấy là người thuê nhà và phải tỏ ra lịch sự, nhưng thế thôi không có gì khác nữa. Ông ta có phải bố tôi đâu chứ? Chỉ là một người thuê nhà... ngủ cùng giường với mẹ, nhưng tôi nhốt chặt những ý nghĩ đó không cho chui vào đầu. Khiếp. Tôi thậm chí còn không muốn đến đó.

Tôi đang mong được đến nhà bố và dành buổi chiều cho những bài hát của mình.

“Hơi bừa bộn một tí,” bố nói khi mở cửa, cọ vế cài trên đầu. “Bọn bố đang sơn sửa lại nhà.”

“Bố dính màu đầy tóc đây này,” tôi cười khi nhìn thấy những vệt trắng trắng trên mái tóc màu sẫm của bố.

“Chào Izzie,” cô Anna xuất hiện sau lưng bố. “Chào con đến với ngôi nhà điên khùng.”

Năm năm trước đây khi họ gặp nhau, Anna là sinh viên của bố tôi. Một sinh viên chín chắn,

bố bảo với tôi như để phòng khi tôi nghĩ bố là một ông trâu già thích gặm cỏ non. Nhưng chín chẵn hay không thì cô ấy vẫn trẻ hơn bố đến mười hai tuổi, mũm mĩm và xinh đẹp có mái tóc dài màu nâu đỏ. Cô ấy và bố trông rất xứng đôi. Bố luôn ăn mặc đúng kiểu giảng viên – quần jeans và áo khoác da, nhiều khi trông như vừa ngủ dậy, còn cô Anna thì trông vẫn như một sinh viên hay mặc đồ jeans và áo phong thùng thình. Tôi không nhớ là mình đã từng thấy cô ấy mặc váy vớ gì cả.

Tôi đã lo lắng vì mỗi lần đến thăm thấy bố lui thủi một mình trong căn hộ nhỏ, thế nên khi bố gặp cô Anna tôi rất mừng. Tôi mau chóng thân thiện với cô ấy và thấy cô ấy rất cởi mở dễ trò chuyện. Khi hai người quyết định kết hôn, tôi là người đầu tiên chúc mừng, và thậm chí mong họ tìm được một căn hộ lớn hơn để tôi có thể chuyển đến sống cùng. Nhưng khi hai người chuyển đến đây thì bé Tom ra đời, và rõ ràng là tôi hết chỗ, trừ khi tôi chịu nằm dưới sàn bếp.

Tôi bước qua bao nhiêu là bình, rồi hộp sơn nằm lăn lóc đầy hành lang và chui vào bếp. Làm ăn thế nào được mà đòi hoàn thành bài hát trong chiều nay chứ, chẳng hiểu tôi đã nghĩ gì nữa.

“Izzie yêu...” bố nói.

“Gì hả bố?” tôi đáp. Tôi biết cái giọng này rồi. Bố đang muốn gì đó.

“Đầu tiên là,” bố nói, ”bố có một quyển sách cho con đây.”

Tôi cười thầm. Lại một quyển sách nữa sắp chui vào gầm tủ của tôi. Bố luôn đưa cho tôi sách để đọc từ hồi tôi còn bé xíu. Hồi sinh nhật lần thứ chín tôi nhận được quyển Chiến tranh và hòa bình. Tôi không nghĩ bố bắt được sóng teen bây giờ đâu.

Bố lấy một quyển từ kệ sách trong bếp. “Dorothy Parker. Bố nghĩ con sẽ thích.”

“Cảm ơn bố,” tôi nói lấy lệ.

Cô Anna lại đồng tình với mấy quyển sách

chán ngắt bố đưa tôi. “Cô nghĩ chắc hẳn con sẽ thích đấy.”

“OK, con sẽ đọc,” tôi nói.

Rồi bố nhìn tôi với nụ cười ‘bố muốn’. “Con có sẵn lòng giúp bố một việc to lớn là dẫn Tom đi chơi một chốc được không? Bố và cô Anna muốn sơn cho xong và tốt nhất là không có Tom quẩn chân.”

“Được thôi, bố,” tôi nói. Bé Tom lăm chầm chạy đến ôm lấy chân tôi. “Không thành vấn đề.”

“Izzie, con đúng là một thiên thần,” cô Anna nói. “Cô đi lấy áo khoác cho em.”

“Cái gì? Ngay bây giờ à?”

Đó là một trong những cái tai hại khi có đến hai cặp bố mẹ, bạn sẽ có gấp hai lần việc vặt.

Tôi dắt Tom ra công viên và cố gắng dụ nó vào mấy cửa hàng ở Primrose Hill. Tôi tia thấy một chiếc váy nhung đen đẹp kỳ lạ tại một trong những cửa hàng ở đó và ghi nhớ trong đầu sẽ thêm nó vào danh sách Giáng sinh của mình.

Tom kéo áo tôi. “Xích đu,” nó nói và chỉ tay về cuối đường.

“Cửa hàng,” tôi nói và chỉ về phía những ô cửa sáng đèn Giáng sinh và chằng đầy dây kim tuyến. Nhưng chán nổi là thằng bé Tom chẳng mấy may ấn tượng gì cả. Cũng như phần lớn những người đàn ông khác, nó không ham mua sắm.

“Thôi được, xích đu,” tôi chịu thua.

Khi bọn tôi đến khu vui chơi thì ở đó có rất nhiều bà mẹ với con của họ và tất cả xích đu đều kín chỗ.

Tôi ngồi trên băng ghế công viên và tự hỏi làm sao trông một thằng bé ba tuổi tốt nhất đây. Vừa lúc đó thì điện thoại reng. Tôi vừa định bắt máy thì một anh chàng dừng ngay trước mặt tôi. Anh ấy nhìn chiếc điện thoại trên tay, rồi nhìn tôi.

“Anh vừa gọi em!” Mark nói.

Mồm tôi há hốc. “Em không tin!”

“Anh cũng thế. Anh đang gọi cho em, rồi em ở ngay trước mặt anh. Đúng là có số!”

Tôi tắt điện thoại. “Nguyên lý đồng thời,” tôi nói.

“Ừ, nhưng nó là cái gì?”

Tôi phì cười. “Nó là khi điều gì anh đang nghĩ đến xảy ra, hay gì đại loại thế. Em đọc rồi nhưng không giỏi giải thích lắm.”

“Em không phải phù thủy đấy chứ?”

Tôi nghĩ đến chiếc bùa yêu dưới gối và mỉm cười. “Cũng có thể.”

Sau đó chúng tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời. Có thể tôi không phải là phù thủy, nhưng chiều hôm đó thật như có phép thần.

Mark cũng đang trông em gái giống như tôi trông bé Tom. Chúng tôi cùng chơi xích đu và cầu trượt hàng giờ liền như những đứa trẻ. Rồi sau đó bọn tôi chơi vòng quay. Mark thật

tuyệt vời và biết đủ thứ trò chơi làm bé Tom cười suốt.

Chúng tôi không có nhiều thời gian nói chuyện riêng với nhau, nhưng không sao, tôi nghĩ vậy, khi tôi ngồi trông Mark lăn lộn trên bãi cỏ còn Tom và em gái anh ấy thì nhảy nhót xung quanh. Chỉ cần ở bên cạnh Mark thôi là đã tuyệt vời lắm rồi.

Vài giờ sau điện thoại tôi lại reng.

“Mọi người tưởng con phải về từ lúc nào rồi chứ,” bố nói. “Con đang ở đâu thế?”

Tôi cười. Tôi có ở đâu đâu. Tôi đang ở trên mây.

Nesta to mồm

“Vậy là cậu đã đi chơi với Mark rồi hả?” Lucy hỏi vào giờ giải lao thứ Hai sau.

“Không hẳn là thế, chưa hẳn,” tôi nói. “Nhưng anh ấy nói sẽ gọi để sắp xếp. Lần này thì tớ biết anh ấy sẽ gọi vì lúc đó anh ấy ở ngay trước mặt tớ, đang gọi điện cho tớ. Các cậu phải có mặt ở đó thì mới thấy được. Thật là không tưởng. Giống như là số phận vậy. Và đó cũng là một ngày mà horoscope của tớ bảo rất tốt cho mấy vụ lãng mạn.”

Nesta nghi ngờ. “Làm sao cậu biết Mark thật sự đã gọi cho cậu? Anh ta có thể đã trông thấy

cậu trước, rồi cảm thấy có lỗi nên nói rằng đang gọi cho cậu. Cậu có trả lời điện thoại đâu, phải không? Cậu đã gọi đến 1471 để kiểm tra lại số gọi đến chưa?”

Tôi lắc đầu. Nó làm sao vậy? “Tớ không làm vậy được vì sau đó bố tớ gọi, và đó là số cuối cùng gọi đến.”

Nesta đúng là đứa làm cụt hứng. Tôi nghĩ nó đang ghen vì bây giờ nó không yêu ai.

“Chiều thứ Bảy tớ cũng có gọi cho cậu và không ai nhắc máy,” nó nói

“Nhưng đó đâu thành vấn đề nữa. Cậu đã gặp anh ấy. Đó mới là chuyện chứ,” Lucy vội can thiệp.

Quá muộn rồi. Con đường trải hoa hồng tôi đang đi đã biến thành đám mây đen. Khi chuông reo, tôi quay ngay lại lớp, tôi không muốn nói chuyện với Nesta nữa. Nó làm hỏng hết mọi thứ.

“Izzie,” Nesta đuổi theo. “Tớ xin lỗi, tớ không định...”

“Cậu và cái mồm thối của cậu ấy,” Lucy bảo Nesta, “cứ làm nó phiền ra.”

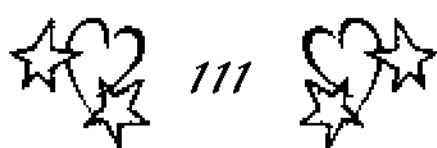
Mỗi tối sau giờ học tôi đều về nhà một mình. Tôi cảm thấy như con ngốc. Thật là tệ hại. Tôi không còn mặt mũi nào gặp Lucy với Nesta như trước được nữa. Tôi phát điên lên với Nesta, ngay cả khi có thể nó nói đúng. Tôi cũng không muốn bọn nó tỏ ra tốt bụng và thương cảm với tôi. Tôi không biết phải nghĩ sao và muốn có một ít thời gian riêng mình để sắp xếp lại cái mớ lộn xộn trong đầu. Tôi thật sự bối rối.

Mỗi tối về nhà tôi đều phải đi ngang qua cửa hàng pizza. Tôi thèm ghê gớm một cái vỏ mỏng nhiều phô mai, tôi cũng chẳng thèm quan tâm nếu nó có chạy thẳng luôn xuống miệng tôi hay không nữa. Thật khó để sống khỏe trong những lúc như thế này, khi tinh thần không tốt một tí nào. Tôi bắt đầu nghĩ rằng nó là cái thá gì chứ? Tôi là thứ tôi ăn sao? Một cây rau diếp héo? Xì!

Tối nào cũng có vẻ quá dài, mỗi phút dài như vô tận khi tôi ngồi trong phòng của mình, ngóng chờ điện thoại reo. Nhưng nó không reo. Tôi ước mình có số điện thoại của Mark để có thể chủ động gọi, nhưng tôi thậm chí còn không biết họ anh ấy là gì.

Một tối, tôi quyết định kéo mình ra khỏi tâm trạng đó bằng cách lôi sách Phong Thủy ra đọc: Mỗi căn phòng được chia thành những phần khác nhau, mỗi phần này tượng trưng cho một phần trong cuộc đời: sự sáng tạo, sự giàu có, kiến thức, gia đình, bạn bè, và các mối liên hệ. Mỗi phần nằm vào khoảng tích cực hay tiêu cực tùy thuộc vào căn phòng quay về hướng nào, Đông, Tây, Nam, hay Bắc.

Tôi lấy la bàn ra và tính toán. Biết sai chỗ nào rồi. Tôi đặt thùng rác ngay ở góc quan hệ. Chẳng trách. Thế là tôi đã vứt rác vào các mối quan hệ của mình. Chẳng trách mà Mark không gọi điện. Tôi sắp xếp lại phòng của mình theo sách, bắt đầu từ phòng tắm.

“Con làm cái quái gì thế?” dượng Angus nhìn thấy tôi đang quỳ trong góc, cố gắng dính dây thạch anh đỏ mua làm quà Giáng sinh cho mẹ vào ống thoát nước.

“Chẳng gì cả,” tôi trả lời.

“Chẳng gì cả sao,” dượng nói rồi vẫn cứ đứng chỗ cửa ra vào. Dượng nhìn tôi như thể muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ nhún vai. “Ờ, thôi, tùy con.”

Tôi không định tốn hơi giải thích rằng trong phòng tắm, bồn vệ sinh của chúng tôi ở góc quan hệ, nằm trong vùng tiêu cực, thế nên chúng tôi mới dội hết những mối quan hệ tốt đẹp đi mất. Trong sách nói rằng đặt một tinh thể vào đó sẽ giúp đưa những năng lượng tốt quay trở lại. Nhưng dượng Angus sẽ chẳng bao giờ hiểu được điều này. Tất cả những gì dượng ấy hiểu chỉ là tạp chí Tài chính và các hợp đồng bảo hiểm mà thôi.

Một tối khác, sau nỗ lực tìm kiếm thứ gì đó để làm – hoặc là để ăn – (mẹ vẫn chưa hiểu

được thông điệp mua những món đồ có lợi cho sức khỏe của tôi) tôi đã ăn liền một lúc nửa gói bánh quy. Trước khi kịp ăn hết phần còn lại, tôi quyết định dùng thời gian một cách tích cực hơn là đi tập thể dục theo băng. Tên cuộn băng là Mông, đùi, bụng, hứa hẹn cho chúng ta cả thân hình hoàn hảo chỉ trong bốn tuần.

Có điều nó không nói với mình rằng là ngày hôm sau mình sẽ mỏi đừ cả người đến độ chẳng thể nhúc nhích được.

Một tối khác tới. Và vẫn chẳng có việc gì để làm. Tôi làm bài tập, và vì chẳng có gì hay ho trên TV nên tôi lướt qua quyển sách về Dorothy Parker bố đưa. Cũng không đến nỗi nào. Bà ấy là một nhà văn sống ở New York khoảng những năm 1920 và hình như đã có những khoảng thời gian tồi tệ với vài người bạn trai, nhưng bà ấy đã kiểm soát được nó một cách khá vui. Bà thường gặp gỡ những nhà văn khác bên chiếc bàn tròn tại một nơi gọi là khách sạn Alonquin

và hẳn đã là họ bò lăn trên sàn với những bài thơ và châm ngôn của mình về tình yêu sai lạc và gì gì đó. Có vẻ như một khoảng thời gian khá hay ho và tôi nghĩ mình muốn trở thành người giống như bà ấy khi lớn lên. Chúng tôi có một chiếc bàn tròn ở trong phòng ăn dưới nhà, và Nesta, Lucy và tôi có thể tụ tập như nhóm bà ấy đã làm. Ở bìa sách có một tấm hình tác giả, nó gợi cho tôi một ý tưởng.

Tôi xuống bếp lấy kéo rồi chui vào phòng tắm, phòng duy nhất trong nhà mà tôi có thể khóa cửa lại. Tóc tôi dài đều và chắc trông sẽ hay hơn nếu cắt một cái mái giống như của Dorothy Parker. Tôi kéo một ít tóc đằng trước và cắt. Tôi chải lại xem sao. Trông cũng được, mỗi tòi hơi không đều nhau. Thế là tôi sửa đi một chút. Úi, nhiều chút quá rồi. Phải sửa lại. Úi. Uiii. Ôi không! Giờ thì mới là không đều. Tôi lại cắt một chút nữa rồi lùi lại nhìn mình trong gương. Tôi phát khóc. Tôi đã làm nó thành ra lồm chồm thật khó coi. Tôi thử

giấu nó xuống dưới những phần tóc dài hơn nhưng không được, kiểu gì nó cũng vẫn cứ chìa ra ngoài.

Trời ơi, tôi đã làm gì thế này? Ngu ngốc. Ngu ngốc. Tôi phá hỏng tóc tôi rồi. Giờ thì tôi đã hiểu Lucy cảm thấy thế nào hồi bị cắt hỏng tóc hồi đầu học kỳ. Cái quái gì đã ám tôi thế này? Giờ thì tôi không dám đi ra ngoài nữa. Phải mất nhiều tuần nữa may ra nó mới mọc lại được như cũ. Đó là lỗi của Mark. Nếu anh ta gọi điện thì tất cả những chuyện này đã không xảy ra. Đời còn có thể nào tệ hơn được nữa không? Tôi tập thể dục xong thì người ngợp mồ dừ, cố gắng lắm mới nhúc nhích được, và giờ thì trông y như con điên. Tất cả là vì bọn con trai. Tôi bắt đầu nghiêm túc tự hỏi liệu có đáng hay không.

Và tôi đang có một cục mụn to khổng lồ. Ngay trên mũi.

“Izzie, con đang làm gì trong đấy?” mẹ gọi ngoài cửa. “Con ngủ ở trong đấy đấy hả?”

Chẳng còn gì nữa, trước sau gì mẹ cũng thấy. Tôi mở cửa và chờ nghe mắng. Tôi không quan

tâm. Tôi đang chán muốn chết đây. Tôi thật ngu ngốc.

“Ồi, Izzie,” mẹ kêu lên. “Con làm gì vậy?”

“Chỉ phá tóc mình thôi.” tôi nói. “Giờ thì con không thể ra ngoài được nữa rồi.”

Mẹ nhẹ nhàng đẩy tôi trở lại phòng tắm và nhìn kỹ hơn. “Con định thay đổi kiểu tóc à?”

Tôi gật đầu đau khổ. “Mẹ không định mắng con sao?”

Mẹ lắc đầu. “Con có muốn mẹ sửa lại nó không?”

“Không, con không nghĩ vậy.”

Mẹ kéo một ít tóc phủ lên mặt tôi. “Mẹ nghĩ làm được đấy. Nếu cắt thêm ít mái nữa phủ lên thì sẽ không trông thấy đám tóc ngắn bên dưới. Con muốn làm không nào?”

Mẹ vẫn cắt tóc cho tôi hồi tôi còn bé. Bà ngoại từng là thợ làm tóc và mẹ đã học được vài bài căn bản, thế nên tôi biết có thể tin rằng mẹ sẽ không làm cho nó tệ hơn đâu.

“Vâng,” rồi tôi cho mẹ xem ảnh Dorothy Parker sau quyển sách. “Con đang thử cắt mái giống cô này.”

“Dorothy Parker! Mẹ cứ tưởng bọn con gái tuổi con muốn trông giống cái cô gì trong phim Friends ấy chứ. Cái cô tên gì ấy nhỉ?”

“Jennifer Aniston.”

“Nhưng thế này mới là Izzie của mẹ,” mẹ cười. “Luôn luôn khác biệt.”

“Nếu không được thì Giáng sinh này mẹ tặng con một bộ tóc giả được không?”

“Tất nhiên rồi,” mẹ cười to. “Nhưng không đến nỗi ấy đâu. Nào, làm ướt tóc một tí cắt sẽ dễ hơn.”

Tôi làm như mẹ bảo, rồi mẹ cẩn thận kéo thêm ít tóc nữa và bắt đầu cắt. “Trông lại đẹp ngay ấy mà. Mẹ sẽ tỉa một chút để trông nhẹ nhàng hơn.”

“Sao cũng được ạ,” tôi nói.

Mẹ cắt xong, chải lại rồi dẫn tôi vào phòng mẹ, lấy máy sấy tóc sấy khô cho tôi.

“Con xem được chưa?” tôi hỏi.

Mẹ gật đầu, tôi lại trước gương. Thật là choáng nha. Trông đẹp thật ấy chứ, vừa qua vai, rất mô-đen. Và nếu tôi hát ra sau thì sẽ thành nhiều tầng thật dễ thương.

“Không tồi chứ hả,” mẹ có vẻ cũng rất hài lòng với mình.

“Mẹ, mẹ đúng là thiên tài,” tôi ôm chầm lấy mẹ.

Giờ thì Mark chỉ cần gọi điện nữa thôi. Anh ấy nhất định sẽ thích tôi hơn với kiểu tóc mới này.

Hôm sau ở trường, Lucy và Nesta có vẻ bối rối về điều gì đó. Mà nói thật, tôi không nghĩ Nesta nhận thấy tôi có tóc mới cho đến khi Lucy nói rằng nó thích kiểu này.

Nesta kéo tôi ngoài hành lang vào giờ ăn trưa. “Izzie, tớ biết hôm nọ tớ đã làm cậu không vui, và tớ nghĩ mình cần nói chuyện với nhau. Thêm nữa là chuyện về Lucy và Tony. Tớ...”

Đúng lúc ấy thì Lucy đến và Nesta nín luôn.

Rồi Nesta đi mua nước, và Lucy bắt đầu.
“Izzie, tớ cần nói chuyện với cậu.”

“Về Tony à?”

“Ừ. Mà không. À ừ. Về Tony, nhưng cũng cả về cậu nữa. Đạo này tớ ít gặp được cậu và...”

Rồi nó lại im bặt khi Nesta quay trở lại.

“Có chuyện gì thế?” Nesta nhìn bọn tôi nghi ngờ.

Rồi đến lượt tôi cảm như hén. Thật tình! Tôi điên mất. Giờ cả hai đứa chúng nó đều hành động lạ lùng còn tôi thì mù tịt chẳng hiểu đứa này không nói với đứa kia chuyện gì và tại sao lại thế. Tôi không hiểu vấn đề của Lucy là gì – ít nhất nó cũng biết là Tony thích nó. Tất cả những gì tôi biết về Mark chỉ là anh ấy vẫn chưa chịu gọi và tôi không biết mình với anh ấy đang ở đâu.

Khi quay lại học vào buổi chiều, tôi trông thấy Lucy thật đáng thương và không biết liệu đó có

phải lỗi của mình hay không. Tôi cho rằng gần đây tôi có hơi thu mình lại. Thật là lộn xộn.

Tối thứ Sáu về nhà, cuối cùng thì điện thoại tôi cũng reng.

Là Mark, là Mark, là Mark, tôi lăm băm cầu nguyện trước khi nhận điện.

Nhưng đó là Lucy.

“Izzie, tớ đây,” nó nói. “Cậu cháu Nesta sao cũng không chịu nói chuyện với tớ.”

“Tớ đang nói chuyện với cậu đây còn gì. Còn Nesta... Chỉ là tớ cảm thấy muốn ở một mình chút thôi.”

“Tớ nhớ cậu lắm đấy,” Lucy nói. “Mark gọi chưa?”

“Chưa. Nhưng tớ không quan tâm nữa,” tôi nói dối.

“Chắc Mercury lại nghịch hành hả?”

“Không. Tớ xem rồi. Nhẽ ra theo horoscope thì đây là tuần tốt của tớ, nó bảo tớ sẽ được nghe điều gì đó từ một người tớ muốn.”

“Tớ đấy, tớ đấy, là tớ còn gì nữa. Tớ là bạn tốt của cậu mà, đúng không?”

“Ừ,” tôi ngập ngừng.

“Tớ rất tiếc vì Mark chưa gọi cho cậu,” Lucy nói. “Nhưng tớ nghĩ cậu để nó ảnh hưởng đến mình quá.”

“Không. Đâu có đâu. Tớ hoàn toàn ổn đấy chứ.”

“Thế thì qua đây chút đi, bọn mình cùng xem phim hay gì đó.”

“Không sang được đâu, Lucy. Tớ muốn đi ngủ sớm.”

Tôi nghe thấy tiếng Lucy thở dài ở đầu dây bên kia. “Cũng được vậy. Tớ sẽ gọi cho Nesta xem nó có muốn sang không.”

Tôi lại thấy hơi áy náy sau khi gác máy. Mong rằng Lucy sẽ hiểu.

Tôi chờ cả đêm. Nhưng điện thoại vẫn cứ im lìm.

Sáng thứ Bảy tôi lại kiểm tra tủ vi, nó nói rằng hôm nay là ngày tốt để gặp gỡ, thế nên tôi quyết định đến Lock xem có Mark ở đó không, tôi phải làm cho ra nhẽ mới được. Phải hỏi anh ấy xem tại sao tuần này lại không gọi điện cho tôi và có thật anh ấy đã gọi điện cho tôi lúc gặp nhau hồi tuần trước không.

Nhưng Momm Thối lại gọi ngay khi tôi định rời khỏi nhà.

“Izzie, tớ xin lỗi về việc hôm thứ Hai,” nó nói. “Tớ không chịu được cậu câu tớ thế đâu. Đến Hampstead đi, cả Lucy và tớ đều muốn gặp cậu. Bọn tớ cho là cậu cần thư giãn không phải nghĩ về Mark.”

“Không được,” tôi trả lời. “Tớ bận rồi.”

Nesta im lặng một lúc. “Tớ hy vọng cậu không định đến Lock.”

“Không. Mà tại sao?”

“Bởi vì cậu không được làm thế,” Nesta nói. “Cậu biết bọn con trai không thích bị săn đuổi nặng nề. Họ không thích bị can thiệp đâu, nhất là lúc còn sớm.”

“Điều gì khiến cậu nghĩ tớ sẽ ép buộc gì anh ấy?”

Nesta lại ngừng một lúc. “Dạo này cậu hơi dễ xúc động, cả với tớ và Lucy.”

“Tớ không thế.”

“Thôi được. OK,” Nesta thở dài. “Nhưng cậu không giống cậu bình thường nữa. Có thể cậu cho là tớ không hiểu nhưng tớ hiểu đấy, và tớ có thể thấy rằng Mark thật sự ảnh hưởng đến cậu. Tin tớ đi, Iz, việc cậu đến Lock không phải là một ý hay. Cậu cần nguội bót trước khi gặp lại anh ta.”

“Được,” tôi nói.

“Được,” Nesta nói.

Rồi tôi cúp máy. Tôi không có ý định nghe lời nó. Mất hứng.

Tôi đến Lock và cầu mong hôm nay Mark có làm ở đây. Tôi đã nhắm đi nhắm lại trong đầu rằng là mình sẽ nói những gì nhưng Nesta làm

tôi lo lắng. Tôi không muốn làm “nặng nề”, nhưng tôi thật sự muốn biết mình đang đứng ở đâu. Hồi tuần rồi bọn tôi đã rất vui. Tôi không thể tưởng tượng được. Ôi, ước gì tôi lại có thể như bình thường.

Tôi cảm thấy thật sự lo lắng khi vào chợ. Đây có phải ý hay không? Hay tôi nên quay về?

“Izzie!” Mark gọi. Anh ấy ở trong quầy và trông thấy tôi đang lên cầu thang.

“Ô, chào anh,” tôi cố gắng nói cho thật bình thường. “Em quên là anh làm việc ở đây đấy.”

Anh ấy nhìn tôi lạ lạ. “Thật à?” và có vẻ buồn.

Cả hai chúng tôi cùng đứng ngượng ngịu nhìn nhau. Tất cả những lời nói đã chuẩn bị cẩn thận đều đã bỏ rơi tôi cả. Tôi chẳng biết nói gì bây giờ.

“À, em nên đi...” cuối cùng tôi nói thế đấy.

“Ồ.” Mark có vẻ thất vọng. “Anh vừa nghỉ giải lao. Em không ở lại thêm chút nữa được à. Anh mời cà phê.”

Tôi cảm giác như có ai đó đang đổ bê tông vào não tôi làm tôi hóa đá. Tôi như bị xé ra vậy. Tôi nên đi hay nên ở lại? Có thể anh ấy sẽ giải thích. Có thể tôi sẽ được giải đáp những thắc mắc của mình. Dù thế nào thì tôi cũng muốn biết anh ấy nói gì.

“OK,” tôi trả lời.

Chúng tôi xuống lầu và Mark mua hai cốc cà phê.

“Cho đường không?” anh ấy hỏi.

Tôi lắc đầu. Có lẽ đây không phải là lúc thích hợp để nói rằng tôi không uống cà phê. Anh ấy sẽ nghĩ tôi là đứa kỳ cục.

Chúng tôi cùng ngồi uống nước. Thật hạnh phúc và thú vị. Tôi đã quên mất những thứ này ngon lành thế nào. Có lẽ tôi vẫn thực hiện chế độ ăn khỏe mạnh của mình nhưng thỉnh thoảng sẽ có những ngoại lệ, tôi tự nhủ, rồi cuộc thì cân bằng mới là mục đích chính cơ mà.

“Uhm, anh Mark này...” tôi mở lời.

“Gi?” anh ấy cười.

“Lúc anh bảo sẽ gọi cho em...”

“À, ừ. Anh cũng đang định nói. Anh định gọi cho em rồi mà điện thoại của anh bị mất.”

Đột nhiên Mark có vẻ không được thoải mái. Tôi đã đi quá xa chăng? Nhưng nếu điện thoại của anh ấy bị mất thì có thể giải thích được. Nhưng cũng không hẳn, còn có điện thoại khác cơ mà. Tôi quyết định tiếp tục. Tôi không muốn trải qua thêm một tuần nữa khắc khoải không biết liệu anh ấy thật tình hay giỡn chơi. Tôi chẳng có gì để mất cả.

“Anh nhớ lúc mình gặp nhau hôm thứ Bảy và anh bảo là đang gọi cho em không?”

“Ừ,” anh ấy cười và đặt tay lên trên tay tôi ở trên bàn. “Thật là kỳ lạ, nhỉ. Nguyên lý đồng thời, như em nói.”

Một cảm giác râm ran dễ chịu chạy dọc người tôi. Tôi suy tính trong đầu nên hỏi thế nào để không tỏ ra rằng tôi không tin anh ấy.

“Bố em trả lời điện thoại à?” Mark hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Sao cơ? Bố em á?”

“Ừ, lúc anh gọi em đấy.”

Tôi lại càng bối rối hơn. “Ý anh là sao?”

“Em nhớ lúc anh gặp em không? Anh vừa gọi cho em thì em đã ở trước mặt anh rồi ấy.”

“Vâng. Nhưng em chưa bắt điện thoại mà.”

“Ừ. Nhưng anh có gọi vào di động của em đâu. Trên card của em có hai số, anh gọi theo số đầu tiên và có một giọng đàn ông trả lời.”

Chắc chắn là anh ấy đã gọi về số nhà. Và dường như Angus, chính là dường như Angus bắt máy.

“Sao anh không gọi vào số di động của em ấy? Đây là anh gọi về nhà em rồi.”

“Ừ, là bố em đấy à? Nghe giọng bác sang nhỉ.”

“Không,” tôi trả lời. “Chắc là người thuê nhà nhà em nhắc máy.”

“Dù sao thì,” Mark nói và nghếch nghếch mấy

ngón tay tôi, “lúc đó em cũng ở trước mặt anh.”

Bỗng nhiên trời lại quang mưa lại tạnh và khắp nơi lại ngập đầy hoa hồng. Nesta nói đúng. Nó mới là đứa gọi vào di động của tôi, và chẳng trách mà nó bảo chẳng ai bắt máy. Nhưng anh ấy có gọi thật. Hurrah. Cuối cùng thì mọi chuyện cũng ổn thỏa.

Lúc về nhà tôi ào vào bếp tìm dựng Angus. Dựng ấy đang ngồi uống trà với mẹ.

“Chào con, Izzie,” cả hai người cùng nói.

“Sao dựng không bảo con là có người gọi đến hồi hôm thứ Bảy?” tôi hỏi gay gắt.

Dựng Angus giật mình. “Sao cơ? Bao giờ? Con đang nói gì thế?”

“Dựng không nhớ à?” tôi nói. “Nó rất quan trọng đấy.”

Dựng Angus bóp bóp đầu. “Con bảo khi nào ấy nhỉ?”

“Thứ Bảy tuần rồi,” tôi cần biết Mark có nói thật hay không.

“Dựng không biết nữa. Có ai để lại tin nhắn

mà dượng quên nói với con à? Để dượng nghĩ lại xem.”

“Có thể họ không để lại tin nhắn. Đó là một chàng trai. Giọng con trai.”

Mẹ và dượng Angus nhìn nhau vẻ như là ‘hiểu rồi’.

“À, hôm đấy có điện thoại gọi đến,” dượng Angus nói. “Nhưng bên kia chẳng nói gì cả. Dượng nghĩ người ta gọi nhầm số.”

Trời ơi tôi muốn giết dượng ấy quá. “Nhẽ ra dượng phải nói với con!” tôi hét lên.

“Izzie, không được nói với dượng như thế. Dượng không biết đó không phải là gọi nhầm số, nhất là khi bên kia không nói gì cả. Dượng con không phải thầy bói.”

Tôi giận đến muốn khóc. “Dượng chẳng hiểu gì cả. Dượng chỉ phá hỏng mọi thứ.”

“Ngồi xuống ăn trưa với mọi người đi, Izzie,” mẹ nhẹ nhàng nói. “Kể xem con có chuyện gì nào.”

“Mẹ không hiểu được đâu,” tôi rên rỉ. “Hơn nữa, con chẳng thể ăn cái gì trong nhà này cả. Không ai quan tâm đến con hết...”

Mẹ sa sầm. “Mẹ phát ốm lên vì cái thái độ ích kỷ của con rồi đấy, Isobel. Con về phòng ngay. Và đừng có xuống đây chừng nào còn chưa biết lỗi của mình.”

Tôi chạy về phòng và đóng sầm cửa lại. Con về phòng ngay. Đó là tất cả những gì tôi được nghe trong mấy ngày này. Tôi không làm được điều gì phải cả. Mẹ. Con chịu thua.

Bài hát cho mẹ

của Izzie Foster

Mẹ ơi, con muốn cho mẹ biết,
Hãy ngồi xuống và lắng nghe con nói,
Không, mẹ đừng đi.
Mọi sự đã khác lắm kể từ khi mẹ bằng
con gái,
Áp lực hôm nay làm con quay cuồng.
Cuộc sống hồi hả hơn, chúng ta đều
đang trong cuộc đua
Tăng tốc, tăng tốc đến kiệt sức
Đôi khi thật quá sức chịu đựng
Vậy nên khi con về nhà và dường như
tuyệt vọng
Đừng hỏi có chuyện gì, cứ để mặc con.

Con tốt, con xấu,
Mẹ vui lòng, mẹ phát điên.
Con yêu, con ghét,
Nhưng chẳng bao giờ là quá muộn
Cho một lời xin lỗi.

*Con ương ngạnh về người đàn ông của mẹ,
Hãy tha thứ cho con, vì con như vậy
Nhưng ông ấy không phải là bố con, sự
thật là như vậy
Vâng, con biết con thiếu sự khéo léo,
Thật đáng mắng cái ý thức của con, sự
ngu ngốc của tuổi trẻ.
Mẹ luôn bảo phải nói ra sự thật.
Con chia sẻ với mẹ cả lỗi lầm và niềm đau,
Và chỉ giấu của mình tại một nơi bí mật.*

Cơn điên điện thoại

Tôi không tin được những gì đã xảy ra.

Khi chia tay Mark vào thứ Bảy, kế hoạch hỏi lấy số điện thoại của anh ấy lại bay ra ngoài cửa sổ vì một lần nữa, anh lại hứa sẽ gọi cho tôi. Tôi bảo anh đừng gọi về nhà vì mẹ và người thuê nhà không chuyển tin nhắn đâu. Thế là Mark bảo sẽ gọi vào số di động của tôi. Đơn giản vậy thôi.

Hoặc do tôi nghĩ thế.

Tôi kiểm tra horoscope tuần và nó nói rằng tuần này cũng sẽ khởi đầu chậm chạp, nhưng đến thứ Năm khi Pluto vuông góc với Mars

thì mọi thứ sẽ hăng lên, gây ra một vài lộn xộn. Hah!

Tối thứ Năm, mẹ đưa tôi đến nhà Lucy học đàn với bố nó. Mẹ bảo sẽ ngồi đọc tạp chí trong bếp chờ trong lúc tôi và Mr L bận rộn ở phòng khách. Chúng tôi vừa bắt đầu vài bài tập thì điện thoại của tôi reng.

“Cháu phải tắt điện thoại khi học chứ,” Mr L nói.

“Cho cháu nhận cuộc điện thoại này nhé, chỉ một cuộc này thôi,” tôi nài nỉ. Đó có thể là Mark, và tôi không muốn để lỡ.

“Thôi được, chỉ cuộc này thôi. Rồi bác muốn cháu tập trung vào học.”

“Izzie, là tớ đây,” giọng ộp ộp của Nesta vang lên. “Tớ thật sự cần nói chuyện với cậu.”

“Giờ thì không được,” tôi nói. “Tớ đang học guitar. Để nói sau đi.”

Tôi cũng cảm thấy mình hơi quá đáng với Nesta. Nó bị ốm cả tuần mà tôi thậm chí không

thèm gọi cho nó. Và tôi biết nó không có ý gì về Mark cả, tôi biết mình nợ nó một lời xin lỗi, nhưng tôi muốn đợi lúc khác. Không phải khi có cả Mr L bên cạnh thế này.

Tôi đặt điện thoại lên bàn để có thể trông thấy.

“Tắt đi,” Mr L nói. “Tắt điện thoại đi còn học.”

“Ohhhh, nhất định cháu phải làm thế sao?”

“Cháu phải làm thế. Bác biết mấy đứa cô con gái mà có điện thoại thì thế nào rồi, bác còn phải dạy một học sinh nữa sau cháu nên không mất thời gian được đâu.”

Bác ấy nói rất cương quyết nên tôi đành miễn cưỡng tắt điện thoại đi và chú tâm vào học.

“Khá hơn rồi đấy,” Mr L nhận xét vào cuối giờ học. “Thế cháu có đem mấy bài hát của cháu đến không? Lần sau ta có thể phổ nhạc chúng.”

“Ờ, có, không,” tôi lúng túng.

“Ồ, có, không, là thế nào? Cháu có đem hay không đem?”

Tôi có mang chúng theo nhưng không muốn đem ra. Kể từ khi bị mọi người cười bài rap trường học ở trên lớp.

“Cháu có đem chúng theo,” tôi nói. “Nhưng không muốn cho ai xem.”

“À, một người viết nhạc lại không muốn ai nghe bài hát của mình sao?”

“Hôm trước ở trên lớp cháu đã đọc một vài câu trong một bài và mọi người cười.”

Mr L nhìn tôi ân cần. “Luôn khó khăn khi cháu làm thứ gì đấy đòi hỏi sáng tạo. Sẽ luôn có những người thích việc cháu làm, và cả những người không. Cháu chắc chắn là không muốn nghe những lời chỉ trích. Nhưng nếu muốn thành công, bác chắc là cháu muốn chú gì, thì cháu phải sẵn sàng đón nhận những góp ý có tính xây dựng. Đừng có sợ sệt rụt cổ lại như vậy. Chỉ cần thận trọng ai sẽ là người đầu tiên cháu cho xem thành quả của mình. Một

vài người sẽ phản đối chê bai bởi vì họ ghen tức, nhưng nhiều người khác có thể cho cháu những nhận xét, từ đó cháu học hỏi được thêm nhiều điều.”

“Thế, bác đọc cho cháu khi cháu không ở đây được không? Như thế cháu sẽ không trông thấy nếu như bác có không thích chúng.”

Mr L cười. “Chắc rồi. Để nó lên cây đàn piano đằng kia. Cháu không phải lo đâu. Bác chắc chắn sẽ thích.”

“Bác hứa không cho ai khác xem nhé. Không cho anh Lal, Steve, cả Lucy nữa nhé. Cháu chưa cho ai xem chúng đâu. Bác hứa nhé.”

“Bác hứa.”

Khi đi ra tôi thấy mẹ đang ngồi nói chuyện với một anh chàng trong bếp. Mẹ nhìn lên khi chúng tôi đi lại.

“Ừm, tôi nói chuyện với anh một lát được không?” mẹ hỏi Mr L.

“Được chứ.”

“Nói chuyện riêng,” mẹ nói rồi đi vào phòng khách với bác ấy. Có chuyện gì thế nhỉ?

Tôi nhìn anh chàng kia. Trông quen quen.
“Em có biết anh không nhỉ?” tôi hỏi.

Anh ta gật đầu và cười. “Có, anh là Ben, gặp ở đám cưới của chị em.”

“Chị kìa,” tôi chỉnh.

Anh ấy trông không giống hôm ở đám cưới chút nào, trông dễ thương hơn nhiều, và còn mặc đồng phục giống như của các anh Lucy.

“Anh học cùng trường với anh Lal và anh Steve à?”

“Ừ, thế anh mới biết về lớp học này.”

“Thế họ đâu cả rồi? Lucy, Lal và Steve ấy?”

“Chắc là ra cửa hàng rồi.”

“Thế anh là học sinh tiếp theo à?”

“Ừ.”

Lúc đó thì mẹ trở ra. “Con xong chưa?”

“Ai thế con?” mẹ hỏi khi chúng tôi lái xe về nhà.

“Ai đâu mà,” tôi trả lời. “Là người chơi mấy bản nhạc kinh khủng hôm đám cưới ấy.”

“À, mẹ nhận ra cậu ta rồi. Em trai của Jeremy. Thằng bé ấy chơi piano khá phết, con nhỉ.”

“Ôi, nhưng cái thứ nhạc anh ấy chơi thì thật là vớ vẩn hết sức. Con ngạc nhiên là anh ấy lại chịu khó đi học nữa đấy, vì anh ấy rõ ràng là không có tai nhạc đàn hoàng.”

“Con đang nói gì vậy?”

“Không có gì ạ. Mà lúc nãy mẹ với Mr L nói chuyện gì thế?”

Mẹ gian gian giả giọng tôi nói “Ồ, cũng không có gì ạ,” rồi cả hai chúng tôi cùng phá lên cười.

Vừa về đến nhà thì tôi nhận ra ngay mình đã bỏ quên điện thoại trên bàn nhà Lucy. Và nó đang tắt.

“Con phải quay lại nhà Lucy,” tôi nói với mẹ. “Con để quên điện thoại ở đấy rồi.”

“Thiếu nó một đêm thì chết hay sao,” mẹ nói. “Con gọi cho Lucy nhờ nó mai mang đến trường cho là được mà.”

Tôi đi gọi điện thoại cho Lucy và thấy có hai tin nhắn trong máy trả lời tự động.

Tôi nhấn nút nghe.

“Chào, là Mark đây, anh gọi vào di động của em nhưng em tắt máy, thế nên anh lại thử gọi về nhà. Nhưng em cũng không có ở nhà, anh lại thử gọi vào di động vậy.”

“Ôi không, không,” tôi rên rỉ.

Tin nhắn thứ hai là của dượng Angus bảo mẹ rằng dượng ấy sẽ làm việc về muộn. Oh trời ạ. Giờ không tra 1471 tìm số của Mark được vì dượng Angus đã chen vào, lại nữa.

Tôi vội gọi cho Lucy, giải thích tình hình và nhờ nó kiểm tra xem có ai gọi đến không.

Một phút sau nó quay lại. “Chỉ có tin nhắn của Nesta năm phút trước thôi.”

“Khôngggggg. Mark nói anh ấy thử gọi lại cho tớ. Giờ thì cũng không tra 1471 được nữa vì Nesta là số cuối cùng. Cậu hứa trả lời cho tớ nếu có ai gọi đến nhé.”

“Tất nhiên rồi,” nó đáp. “Mà cậu gọi cho Nesta chưa?”

“Chưa. Sao?”

“Nó muốn nói chuyện với cậu lắm đấy,” Lucy nói.

Ôi, nó chắc đang giận tôi lắm đây, tôi nên gọi lại làm lành với nó. Nhưng đầu tiên thì phải đi lấy điện thoại về đã.

Tôi xuống phòng khách chỗ mẹ đang ngồi uống một cốc rượu và xem TV.

“Mẹ ơi, mẹ chở con lại nhà Lucy để con lấy điện thoại được không?”

“Izzie, tám giờ rồi đấy con.”

“Chỉ mất khoảng hai mươi phút thôi mà. Mẹ.”

Mẹ thở dài. Thở dài chưa bao giờ là tốt cả. “Hôm nay mẹ phải làm việc cả ngày rồi, sau đấy thì đưa con đi học nhạc, chờ con, giờ mẹ không quay lại đó nữa đâu. Nhà mình cũng có điện thoại đấy thôi.”

“Thế con đi xe bus vậy.”

“Không được, con không được đi một mình vào giờ này.”

“Thế thì con đi taxi.”

“Izzie. Nhìn mẹ nói đây. KHÔNG. Mà đứa nào gọi đến máy trả lời đấy?”

“Chẳng ai cả.”

“Thế nó muốn gì?”

“Chẳng gì cả,” tôi trả lời.

Và lần này thì chẳng ai cười cả.

Định luật Murphy

Thứ Sáu, ở trường, mọi thứ rối tinh lên.

Tôi biết mẹ đang điên lên với tôi, chẳng có gì lạ cả. Nhưng giờ thì Lucy cũng thế.

“Cậu gọi cho Nesta chưa?” nó hỏi khi đưa điện thoại lại cho tôi.

“Chưa,” tôi nói, “tớ định gọi rồi... mà...”

“Mà cái gì?” Lucy giận dữ. “Nó đã gọi cho cậu nhiều lần. Và nó còn đang không được khỏe nữa. Lần này thì cậu biện bạch bằng gì đây? Mercury lại nghịch hành nên cậu không thể gọi điện thoại ư?”

Tôi bất ngờ. Không giống Lucy. Nó giận dữ và trông thật là thất vọng.

“Tớ sẽ gọi cho nó. Tớ hơi bận một chút. Thật ra thì không phải Mercury mà là Pluto, nó ...”

“Nói tớ nghe đi,” Lucy nói, ngửa mặt lên trời. “Không chỉ có Pluto đâu. Cả cậu nữa ấy, Izzie. Những ngày này cậu... nghiêm trọng hóa tất cả mọi thứ. Và cậu không thể cứ đổ lỗi cho mấy ngôi sao đó. Tớ phát ốm vì việc cậu cứ dùng mấy cái horoscope vớ vẩn của cậu để biện bạch cho mọi thứ người ta làm, không làm hay nghĩ. Cậu biết không? Không còn vui gì nữa đâu. Và còn phớt lờ cả tớ, và Nesta. Cậu không phải là đứa duy nhất gặp phải những rắc rối, nhưng dạo gần đây thì toàn là chuyện về cậu thôi. Cả Mark nữa. Và anh ta có gọi điện hay không. Và Mercury hay Venus...”

Nó căng thẳng trông như sắp khóc đến nơi. Nó quay đi nhưng tôi đã đến trước mặt và cầm tay nó.

“Đừng khóc, Lucy. Cậu nói đúng. Tớ xin lỗi. Tớ đã thật xấu tính, phải không?”

“Ừ. Đúng là thế.”

“Lucy, tớ sẽ gọi cho Nesta ngay bây giờ,” tôi nói và bấm số gọi Nesta. “Và tớ sẽ làm lành với nó. Tớ hứa tớ sẽ làm thế. Lucy. Lucy? Vẫn là bạn nhé? Nhé.”

Lucy thở dài. “Tất nhiên,” nó nói. “Vẫn là bạn.”

Vừa lúc đấy thì có chuông vào lớp.

“Trưa tớ sẽ gọi cho Nesta. Tớ sẽ làm thế. Tớ hứa.”

“Cậu nên làm thế thì hơn,” Lucy nói và nắm vào tay tôi.

Nhưng ít nhất thì nó cũng đã cười.

Tối đó về nhà tôi suy nghĩ về những điều Lucy nói. Tôi biết nó đúng. Trong mấy tuần vừa qua tôi đã làm rơi mất mình ở đâu đó trên đường. Và nói thật thì tôi bắt đầu mệt và chán việc cứ ngồi chờ điện thoại và ì ệ trì trệ như thế này. Tôi làm mọi thứ có thể để giữ mình bận rộn. Tôi dọn dẹp sách vở và đĩa nhạc, tôi làm hết bài tập, sơn móng tay, hấp tóc, viết thiệp

Giáng sinh. Tôi nhận ra là phải ngưng việc chờ đợi Mark gọi điện thoại, nó thật lố bịch. Tôi phải trở lại là chính mình. Tôi đã bỏ bê bạn bè. Và tôi bắt đầu thấy nhớ chúng nó.

Khi Lucy gọi hỏi có muốn đến nhà Nesta không, tôi đáp không cần do dự.

“Gặp cậu ở đó lúc bảy giờ nhé.”

“Giờ thì tớ không lây được nữa đâu,” Nesta nói vì Lucy và tôi ngồi xa nó hết mức có thể nghe nói được. “Mẹ bảo mai tớ lại có thể ra ngoài rồi. Hurrah.”

Lucy cười, rồi tới ngồi phịch xuống sàn cạnh cái ghế sofa chỗ Nesta đang nằm như nữ hoàng Sheba, quần một cái chần to đùng và giữa một lô hộp khăn giấy và Lemsips.

Buổi trưa tôi đã gọi cho Nesta như đã hứa và trước khi nó kịp nói gì, tôi xin lỗi vì đã tỏ ra thật xấu tính.

Chúng tôi nói chuyện với nhau cả tiếng đồng hồ và tôi thậm chí không quan tâm Mark có thể

đang gọi đến hay không. Nesta rất dễ thương và nói rằng nó thật tình coi tôi là bạn. Tôi cảm thấy thật sự gần gũi với nó. Nó nói nó xin lỗi vì đã làm tôi cụt hứng hôm trong công viên với Mark, và tôi nói tôi đã tỏ ra thật khó chịu. Nó đồng ý ngay. Chúng tôi phá ra cười, và giờ thì chúng tôi lại như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Cậu sẽ xử lý như thế nào hả Lucy?” tôi hỏi.
“Nếu Tony không gọi?”

“Dễ thôi,” Nesta nói. “Tớ sẽ giám sát thật chặt để chắc rằng lão phải làm thế. Tớ bảo với Tony ngay từ đầu là lão không được đối xử tệ với nó và lão biết tốt nhất không làm tớ điên lên.”

Lucy và tôi cười. Cả hai bọn tôi đều biết Nesta có thể như thế nào khi chuyển sang chế độ Bà chằn. Lúc ấy thì đừng nên dây vào.

“Dù sao thì,” tôi xuống sàn ngồi cùng Lucy và nói. “Tớ quá ngán bọn con trai rồi. Quá nhiều rắc rối. Lên. Rồi xuống. Vui. Rồi chán nản. Tớ không thể chịu thêm được nữa. Trước khi

gặp Mark tớ vẫn ổn, nhưng dạo này thì như bị điên ấy.”

“Tối nay anh ta có gọi không?” Lucy hỏi.

“Cậu nghĩ sao?”

“Có thể?” Lucy nói.

“Không đâu,” tôi nói. “Đủ lắm rồi. Đủ rồi. Tớ không biết anh ta đang chơi trò gì nhưng tớ không muốn tham gia nữa. Đầu tiên anh ta bảo có một tuần điên khủng, rồi, thứ Bảy sau thì bảo điện thoại bị mất...”

Mặt Nesta tự dưng dài ra.

“Sao?” tôi hỏi. “Gì thế?”

“Không.”

Tôi biết nó đang giấu gì đấy. Và Lucy cũng biết vì trông nó cũng có vẻ lo lắng.

“Nesta. Nói đi.”

Nó lắc đầu. “Không, thật đấy, không có gì đâu.”

Chúng tôi loay hoay nhìn nhau vài phút.

“Nesta, nói cho tớ nghe. Tớ biết là cậu biết

gì đó. Nếu cậu không nói thì tớ lại tưởng tượng đến điều tồi tệ nhất bây giờ.”

“Như thế nào?” nó hỏi.

“Ờ, chẳng hạn như cậu đang lén lút hẹn hò với Mark?”

Nó cười. “Không, không tệ đến thế. Với cả cậu cũng biết tớ không làm mấy trò đấy.”

“Thế thì là gì?”

Cuối cùng nó đành nói. “Ừm, nhưng phải hứa là cậu không nghỉ chơi tớ nữa nhé.”

“Tớ hứa,” tôi nói và đột nhiên cảm thấy thật bất tiện. “Này, tớ biết là về sau này tớ là đứa bạn chẳng ra gì, nhưng tớ hứa sẽ không thế, dù cậu kể gì đi chăng nữa.”

Tôi phải biết. Không có gì tôi ghét hơn là có người úp úp mở mở bảo biết điều gì đó, xong rồi nhất định không chịu nói với mình.

“À, là thứ Bảy tuần trước, nhớ hôm cậu không đến Hollywood Bowl với bọn tớ không?”

“Có,” tôi gật.

“Bọn tớ thấy Mark ở đó.”

“Thật sao?”

“Ừ. Anh ta ở đó với một đám bạn nữa.”

“Thế thì cũng không tệ lắm. Bọn tớ cũng đã hẹn hò hay gì đâu.”

“Ừ. Nhưng anh ta còn di động.”

“Hả. Sao anh ta không nói là quên gọi hay sao đó thôi? Sao lại phải dựng chuyện là điện thoại bị móc mất nữa?”

“Bọn con trai làm thế khi thấy bị bắt nạt,” Lucy nói. “Tin tớ đi, tớ biết, tớ có đến hai lão anh cơ mà. Thay vì nói sự thật thì họ dựng nên một câu chuyện vớ vẩn nào đó để không có vẻ tệ hơn.”

“Thế thì,” tôi quyết định. “Không dính dáng đến bọn con trai nữa. Bất kể có dễ thương đến đâu.”

“Cho đến khi cậu gặp người tiếp theo cậu thích,” Nesta nói.

“Không,” tôi trả lời. Lần này tôi nói thật. “Con trai có hại cho sức khỏe.”

“Có một số cũng được,” Nesta nói. “Họ đối xử với mình cũng tử tế. Nhưng bạn bè là trên hết. Không đáng để mất bạn vì bất kỳ chàng trai nào hết.”

“Nhất trí. Bọn con trai đến rồi đi. Nhưng bọn mình sẽ luôn là bạn, và luôn ở bên cạnh nhau, đúng không? Cam kết rằng không bao giờ để con trai xen vào giữa bọn mình nữa nhé.”

“Yeah,” Nesta nói. “Và bọn mình sẽ luôn nói cho nhau biết sự thật, dù nó có thể đau đến thế nào.”

“Yeah,” Lucy nói. “Cam kết. Nếu bạn cũng không tin được thì tin ai?”

Tôi thấy vui hơn mấy tuần rồi. Tôi thấy sảng khoái trở lại. Thật tốt khi được trở về bên bạn bè. Thật thoải mái, chẳng có gì rắc rối nữa cả.

“Vì không đưa con trai nào hết,” tôi nói.

Lucy và Nesta nhìn nhau.

“Thế còn vì bạn bè?” Nesta hỏi.

“OK. Vì bạn bè.”

Tối tôi về nhà, mẹ gọi tôi vào phòng khách.

Mẹ đang cuộn người trên ghế sofa đọc một quyển sách dạy nấu ăn cho người ăn chay và dựng Angus thì ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ xem ảnh trong album. Ôi không, tôi kêu thầm. Làm ơn đừng là chuyện mấy tấm ảnh đám cưới nữa nhé. Tôi đang mong mỗi được tha thứ và quên đi.

“Mẹ đọc sách công thức ăn chay đây làm gì?” tôi hỏi, vẫn đứng ở ngoài phòng khi những tấm ảnh kia là ảnh đám cưới và tôi lại bị ăn đòn.

“Mẹ chỉ xem vài công thức cho bữa ăn đêm Giáng sinh,” mẹ trả lời. “Không thể để con chẳng ăn gì khác ngoài mâm cây được. Quả hạch nướng thì sao nhỉ?”

“Tuyệt vời,” tôi reo lên. Có chuyện gì thế? Mẹ không có vẻ gì là tức giận cả. Có lẽ đó không phải album ảnh cưới chị Amelia.

“Con muốn xem ảnh mình làm phù dâu không Izzie?” dựng Angus hỏi.

Tôi lăm lét nhìn mẹ và nghĩ bụng. Ố ồ, thôi

chết tôi rồi. Nhưng mẹ thậm chí còn chẳng rời mắt khỏi cuốn sách.

Tôi đến nhìn qua vai dựng Angus. “Wow!” tôi thốt lên. “Trông tuyệt thật.”

Dựng Angus quay lại cười. “Ừ. Xử lý tốt đấy chứ, hử?”

“Vâng ạ,” tôi thở phào. “Quá tốt đi ấy chứ.”

Dựng làm album ảnh đen trắng. Thế nên trong số ít ỏi những tấm ảnh có mặt tôi thì trông tôi vẫn hoàn toàn bình thường. Chẳng trách mà mẹ vẫn ngồi tĩnh bơ như thế. Ảnh đen trắng thì chẳng ai biết hôm đó con gái điên khùng của mẹ có tóc xanh cả.

“Lúc này con không có nhà có một đứa con trai nào đấy gọi,” mẹ nói. “Tên là Mark. Nó bảo sẽ gọi lại.”

“Ôi, không,” tôi kêu lên. “Định luật Murphy.”

Mẹ trêu tôi. “Ôi không? Mẹ tưởng đó là anh chàng làm con nhắng cả lên hôm trước?”

Tôi thở dài. “Thì đúng là anh ấy. Nhưng con

vừa quyết định sẽ không dính dáng gì đến bọn con trai nữa.”

Mẹ và dượng Angus cười.

“Mẹ chịu thôi, không theo kịp con nữa, Izzie ạ,” mẹ nói.

“Con cũng thế,” tôi nói. “Con đi ngủ đây.”

Khi lên cầu thang, tôi chợt nhớ ra.

“Thế sau đây có ai gọi đến nữa không ạ?”

“Không, không có.”

Tuyệt! Tôi gọi lại 1471.

Tôi ghi lại số điện thoại đó rồi lên phòng. Cuối cùng thì cũng được. Giờ tôi có thể gọi cho anh ấy nếu muốn.

Nhưng tôi đã không dính dáng đến bọn con trai nữa mà. Phải thế không?

Bên nhau

của Izzie Foster

Này các cậu, có biết rằng bọn con trai
chỉ đến rồi đi

Nhưng bạn bè luôn bên nhau mãi mãi

Này các cậu, cứ đi theo chỗ nào âm ỉ
là y rằng một đám con trai.

Hò hét đá đám đã đủ chưa?

Người thì bốc mùi, nói thì huênh ho-
ang?

Lũ con trai ngu ngốc

Cả tá con trai chia nhau chỉ một bộ óc.

No boys!

Hey, các cô bạn gái, đó là sự thật, mình
không định phí hoài tuổi trẻ.

Bạn bè luôn bên nhau mãi mãi.

Chúng ta thật xinh đẹp, chúng ta thật
thông minh

Đừng hòng vì lũ con trai mà xa cách.

Lũ con trai ngu ngốc

Cả tá con trai chia nhau chỉ một bộ óc.

No boys!

Nụ hôn

“Tớ có hẹn rồi,” sáng hôm sau tôi gọi điện thông báo cho Lucy. “Một cuộc hẹn hân hoan, với Mark.”

Sau khi tôi ở chỗ Nesta về năm phút thì Mark gọi, thế là tôi không phải băn khoăn có nên gọi lại cho anh ấy hay không.

“Tối nay tớ sẽ gặp anh ấy. Đừng giận tớ.”

“Tớ không giận cậu,” nó nói. “Nhưng tớ tưởng cậu cắt đứt với bọn con trai rồi.”

“Tớ biết, tớ biết. Nhưng một cô gái cũng có thể thay đổi ý định chứ.”

Nhân nói về chuyện thay đổi ý định, tôi phải thử hết mấy mấy bộ đồ đã trải ra trên giường. Chẳng cái nào được cả. Tôi muốn mình trông thật tuyệt, nhưng cũng không muốn có vẻ đã đầu tư nhiều quá.

Đến mười hai giờ thì tôi đã bày hết mọi thứ tôi có lên giường, và sẽ phải gặp Mark trong vòng một tiếng nữa. Cứu tôi với!

“Đang dọn dẹp hả con?” mẹ vào phòng tôi và đang nghiên cứu đồng lộn xộn khắp nơi trong phòng.

“Mẹ,” tôi nói. “Mẹ không gõ cửa.”

Mẹ nhướn mắt nhìn lên trần nhà. “Có bao giờ con bảo gì đâu?”

“Có, con có. Con mười bốn tuổi rồi.”

“Mà con đang làm gì thế này?” mẹ phớt lờ tôi.

“Con đang cố tìm quần áo, nhưng chẳng có gì để mặc cả.”

Mẹ nhìn hàng đồng quần áo ngồn ngộn trên giường. “Không có gì để mặc ư? Bao nhiêu đây còn gì.” Mẹ cười. “Mà dịp gì thế?”

Tôi nhún vai. Tôi không muốn nói rằng sắp đi với Mark vì mẹ sẽ muốn biết tùm lum hết. Nó là ai? Nó học trường nào? Rồi mẹ sẽ lại mời anh ấy đến nhà để kiểm tra. Thôi, cảm ơn.

“Con đến Hollywood Bowl,” tôi nói. Mẹ không cần biết tôi sẽ đi với ai. Nhưng mẹ nở một nụ cười kỳ cục. Tôi nghĩ mẹ biết rồi.

“Thế thì mặc đồ jeans.”

“Nhưng mặc thế trông mông con rất to.”

“Thế thì mặc váy vậy.”

“Con không quyết định được,” tôi thở dài và nhìn đồng hồ.

“Được rồi, được rồi. Mẹ biết khi nào mình không được chào mời,” mẹ nói và quay đi. “Mà Izzie này?”

“Gì ạ?” Mẹ ơi, làm ơn, làm ơn đừng hỏi nhiều.

“Đi vui nhé con,” mẹ nháy mắt.

Nhiều khi tôi chẳng hiểu nổi bố mẹ nữa.

Cuối cùng tôi chọn đại một cái áo len gân màu đen, quần jeans đen và một cái áo khoác nhựa đen. Đen và huyền bí, chính là tôi.

Thời tiết ngoài trời khá lạnh nên tôi mang thêm khăn quàng và găng tay đỏ, rồi thêm một chút son môi, một chút phấn mắt, xịt thêm nước hoa Chanel No.19 của mẹ và lên đường.

Tôi đến North Finchley thì thấy Mark đang chờ bên ngoài quán Café Original. Tôi mừng mình đã không diện quá vì ngoài áo khoác thì anh ấy chỉ mặc một chiếc áo lông cừu màu xanh sẫm, quần jeans và giày thể thao. Tôi cố tỏ ra thật tự tin khi tiến về phía anh ấy nhưng tim tôi lại đập như điên. Anh ấy trông thật quyến rũ.

Quyến rũ và đang chờ tôi.

Quyến rũ, đang chờ tôi và đang vẫy tôi.

Tôi vẫy lại mà ngực cứ như thắt lại ấy.

“Chào em,” anh ấy nói, nắm lấy tay tôi và dẫn tôi vào quán. “Vào đây uống gì cho ấm người lại nào.”

Khi chúng tôi vào quán, bức xúc của mấy tuần qua chảy tan ra cả. Còn nghĩa lý gì nữa

đâu? Tôi trông thấy mấy cô nàng nhìn theo Mark khi chúng tôi đi mua đồ uống và kiếm chỗ ngồi.

Ha ha, tôi nghĩ thầm, anh ấy là của ta. Anh ấy đang hẹn hò. Với ta.

Chúng tôi buôn với nhau đủ mọi chuyện cả nhiều giờ liền. Hóa ra anh ấy sống ở Primrose Hill ngay gần nhà bố. Anh ấy cũng đi học ở đó, và tuyệt vời hơn cả, đó là một trong năm trường được trường tôi mời đến bữa tiệc disco cuối kỳ. Anh ấy mười bảy tuổi và thuộc cung Libra (cũng là một cung khí giống như tôi, thế nên chúng tôi thật sự hợp nhau). Phim yêu thích nhất của anh ấy là Ma trận, American Pie và Giác quan thứ sáu (cũng là phim yêu thích nhất của tôi). Anh ấy có một anh trai và một em gái. Môn anh ấy học giỏi nhất là Toán và Sinh học và sau này anh ấy muốn làm bác sĩ.

Chúng tôi vừa gọi hai cái bánh xốp mút việt quất (món chiêu đãi cuối tuần của tôi) và chuẩn bị đánh chén thì điện thoại reng. Anh ấy rút tay vào túi và lấy di động ra.

Sau khi gọi điện xong, Mark quay sang cười với tôi. “Xin lỗi nhé. Bạn anh đấy mà, lát nữa anh có việc gặp nó.”

Tôi lấy vở ngày thơ nhất của mình. “Em tưởng anh bảo điện thoại của anh bị mất?”

Anh ấy lúng túng và tôi thề anh ấy còn hơi đỏ mặt nữa. “À, ừ. Hôm qua bố anh cho cái mới.”

Chúng tôi ăn bánh xốp trong im lặng rồi anh ấy nhìn vào mắt tôi và nở một nụ cười. Rồi anh ấy nhìn miệng tôi một giây lát làm tôi ran hết cả người.

“Mình đi dạo một chút trước khi về nhé?” anh ấy đề nghị.

Đột nhiên tôi thấy thật bối rối. Đây là lần hẹn đầu tiên của bọn tôi. Anh ấy muốn hôn tôi? Tôi mới hôn hai đứa con trai, và chẳng ai trong số đó quan trọng cả. Một khi tôi còn là một đứa bé, và một tên sờ soạng đáng ghét hồi năm ngoái. Thật kinh tởm, hấn ta nhét cả lưỡi vào mồm tôi. Tất cả những gì tôi nhớ được là nhóp nhóp và nhóp nhóp! Bẩn không chịu được! Òe!

Lần này hẳn sẽ là nư hôn thật sự.

Tôi cố nhớ lại những gì anh của Nesta đã nói về vụ hôn hít này. Tony tự coi mình là Bạc thầy về hôn, và trước khi hẹn hò với Lucy thì đã đề nghị chỉ cho tôi xem nó thế nào. Tôi đã phá lên cười, nhưng giờ thì lại ước gì mình nhận lời lúc ấy. Ý tôi là, làm sao biết mình hôn có giỏi hay không? Tôi cố lục lại trong đầu, điên cuồng nhớ lại những mọ của Tony. Tôi nên gọi hỏi Lucy và Nesta trước khi đi. Biết rồi, tôi sẽ gọi cho bọn nó.

“Vâng, nghe hay đấy,” tôi nói. “Nhưng em phải vào nhà vệ sinh một chút. Không lâu đâu.”

Tôi chui vào phòng vệ sinh, chờ cho đến khi mọi người ra hết, rồi bấm số gọi Lucy.

“Lucy,” tôi nói. “Tớ đang ở với Mark. Tớ phải làm gì nếu anh ấy hôn tớ?”

Lucy cười. “Durrh. Thì hôn lại chứ sao, ngốc.”

“Nhưng thế nào?” tôi rên rỉ. “Tớ lo là mình kém cỏi vụ này lắm, và anh ấy sẽ không muốn gặp lại tớ nữa.”

“Thoải mái đi,” Lucy nói. “Cứ để anh ấy dẫn dắt cậu.”

“Thế nếu như anh ấy đưa lưỡi vào mồm tớ thì sao? Tớ phải làm sao?”

“Cứ làm những gì cậu cảm thấy tự nhiên thôi,” Lucy nói.

“Cám ơn cậu,” tôi nói mà chẳng thấy khôn ra tí nào. Tôi gọi cho Nesta xin thêm ý kiến.

“Hơi thở sạch sẽ thơm tho,” nó nói. “Rất quan trọng đấy. Ngoài ra thì áp lực cũng phải thay đổi, nhẹ, rồi vừa, rồi mạnh, lùa ngón tay vào tóc anh ấy. Bọn con trai thích thế.”

“Thế còn lưỡi của tớ thì sao?”

“Đưa nó lên lỗ mũi của anh ấy,” nó cười.

“Gừ, Nesta!”

“Izzie, thoải mái đi cậu. Cậu sẽ ổn thôi. Lát nữa nhớ gọi lại cho tớ, kể chi tiết vào nhé.”

Cám ơn vì chẳng gì cả, Nesta, tôi lảm bảm và cúp máy. Vì nó hôn hàng tá con trai rồi nên mới nghĩ nó buồn cười như thế.

Tôi lục trong túi, tìm kẹo chewing gum và tô lại son. Oh. Có phải là ý hay không nhỉ? Nếu Mark hôn tôi và son dính hết cả vào anh ấy? Có lẽ nên chùi đi? Ôi Chúa ơi, phức tạp quá đi. Nhẽ ra bọn tôi nên được học về mấy thứ như thế này ở trường thay vì những thứ linh ta linh tinh mà bọn tôi chẳng bao giờ cần tới như là ở mấy nước xa lắc xa lơ lạ hoắc lạ hua người ta trồng rau trồng lúa thế nào.

Tôi chùi bớt son rồi ra gặp Mark. Ừ! Anh ấy cũng đang nhai chewing gum. Rõ ràng là có vụ hôn nhau rồi. Tôi đẩy kẹo ra sau răng để anh ấy không thấy là tôi cũng đang nhai. Tôi không muốn anh ấy nghĩ mình đang trông đợi hay sao đó.

Khi ra ngoài, chúng tôi tạt qua xem ngoài rạp phim có gì thì trời đổ mưa làm hai đứa phải chạy ù ra trạm xe bus. Chúng tôi là những người duy nhất ở đó, và tôi tự hỏi liệu anh ấy có định tiến tới hay không. Hay tôi nên chủ động? Thế có kỳ cục không? Tôi run lẩy bẩy mà cũng không chắc đó là tại lạnh hay tại căng thẳng.

Sau khoảng hai phút đằng đẳng, Mark bước tới và quàng tay ôm tôi. Anh ấy thật hấp dẫn, thật ấm áp, rắn chắc và an toàn.

“Lạnh nhỉ,” anh ấy nói. “Hãy giúp nhau ấm lên nhé.”

Tôi cứng người. Tới rồi, tôi nghĩ thầm.

Anh ấy nghiêng mặt về phía tôi, tôi cũng tiến về phía anh ấy và mũi chúng tôi va vào nhau.

“Ồi,” anh ấy cười. Rồi anh ấy lại ngả tới và hôn tôi.

Đầu tiên tôi sốc, rồi tôi cảm thấy đôi môi mềm trên môi mình, và tất cả những gì tôi nghĩ đến là tay tôi phải làm sao bây giờ? Lùa tay vào tóc anh ấy, tôi nhớ lại lời khuyên của Nesta. Tôi chạm vào sau đầu anh ấy nhưng ngón tay tôi bị dính luôn. Gel. Tóc anh ấy dính như keo ấy. Ôi ôi. Và tôi vẫn còn kẹo gum trong mồm. Ừ. Tôi nuốt nó mất rồi.

Rồi tôi tự hỏi Mark đã làm gì với kẹo của anh ấy. Anh ấy cũng không nhai nữa.

Thế rồi tôi phá ra cười.

“Em cười gì vậy?” Mark bất ngờ.

“Ồ, em vừa nuốt kẹo gum vào bụng rồi.”

Anh ấy nhìn tôi ranh mãnh. “Anh cũng thế.”

Rồi anh ấy lại nhìn mồm tôi và tôi lại run hết người. Đó là cảm giác kỳ lạ nhất thế giới, giống như một cơn đau, nhưng ngọt ngào và dễ chịu.

“Đến đây nào,” anh ấy nói, và kéo tôi lại gần, đặt tay tôi quanh eo mình. Rồi anh ấy lại hôn tôi. Một nụ hôn thật sâu, mềm mại dễ chịu, và lần này thì mũi bọn tôi không va vào nhau nữa. Thật là hoàn hảo. Thật hài hòa. Và tôi muốn như thế này mãi mãi.

“Em hôn thật giỏi,” anh ấy nói sau vài phút.

“Cảm ơn anh,” tôi nói, nhưng trong bụng thì đang hét lên ‘Yippee!’ Tôi thật tự nhiên! Rồi tôi lại hôn anh ấy. Thực tập nhiều sẽ nhuần nhuyễn hơn. Đó sẽ là khẩu hiệu mới của tôi.

Chúng tôi đứng đó hẳn là rất lâu. Phải đến nửa tá xe bus đến và đi, và chúng tôi vẫn đứng ôm nhau và hôn nhau.

“Này! Có lên hay không đây?” bác tài xế mở cửa xe ra hỏi.

“Em nên đi thì hơn,” tôi bảo Mark sau khi xem đồng hồ.

“Anh sẽ gọi cho em, Izzie Foster,” anh ấy cười, rồi đi.

Nụ hôn tuyệt vời

của Izzie Foster

*Em trao cho anh nụ hôn tuyệt vời từ
trái tim em*

*Dù chuyện gì xảy ra cũng không thể
chia tách chúng ta*

*Khoảng cách giữa chúng ta không bao
giờ là quá xa*

*Em sẵn sàng cưới trên ngôi sao chổi để
đến chỗ anh.*

*Trong một phút giây ánh mắt nhìn trở
thành một nụ hôn*

Từ trong tim mình em biết, thế giới
của em không còn như trước
Em biết chắc rằng anh là người độc nhất
Em tin anh, giữa muôn vạn người.

Bởi vì em trao cho anh nụ hôn tuyệt
vời từ trái tim em
Dù chuyện gì xảy ra cũng không thể
chia tách chúng ta
Khoảng cách giữa chúng ta không bao
giờ là quá xa
Em sẵn sàng cưỡi trên ngôi sao chổi
để đến chỗ anh.

Có chuyện quái gì vậy?

Tuần cuối của học kỳ. Thầy cô giáo thoải mái hơn, trường học được trang hoàng mừng Giáng sinh, có một cây to ở ngoài sảnh, và rõ ràng là mọi người đều có tâm trạng tốt.

Trừ tôi. Tôi là đứa bần tiện. Úi chà. Bịp bợm. Xì!

Ở tiết học Anh văn cuối cùng, thầy Johnson bảo chúng tôi chọn một quyển sách yêu thích nhất trong năm của mình và chọn ra một câu trích dẫn để đọc cho cả lớp nghe.

Cả nửa lớp chọn Harry Potter, một vài đứa mang một trong bộ ba tác phẩm của Philip Pullman, và Mary O'Connor mang một quyển

sách tên là Angus, Thongs and Full-frontal Snogging của Louise Rennison nào đó. Đó là những thú nhận của một đứa con gái mười bốn tuổi làm mọi người cười bò (kể cả tôi, dù tâm trạng tôi đang rất điên khùng). Tôi mang sách của Dorothy Parker vì giờ tôi đã đọc hết rồi.

“Izzie, còn câu trích dẫn của em,” thầy Johnson nói.

“Chỉ là một câu ngắn thôi ạ, của Dorothy Parker.”

Thầy Johnson nhướn mày. “Tốt. Ngắn vẫn tốt như thường,” thầy nói. “Đọc đi nào.”

“Có chuyện quái gì vậy?” tôi đọc.

Thầy Johnson khựng người. “Sao em lại chọn câu đó?”

“Vì em thấy nó hợp ạ,” tôi trả lời.

Thầy Johnson có vẻ buồn cười. “Em thật là khác biệt, Izzie.”

Nó thật sự hợp với tôi mà. Bởi vì mọi sự có vẻ thuận buồm xuôi gió và tôi nghĩ mình là Nữ hoàng Âu yếm ở Bắc London. Mark nói sẽ gọi.

Và tôi chắc lần này anh ấy sẽ gọi. Tôi khẳng định là như thế. Sau tất cả những màn hôn nhau tuyệt vời đó làm sao anh ấy không gọi cho được chứ?

Nhưng anh ta đã làm thế. Không gọi cho tôi.

Tôi muốn gọi điện thoại cho Mark ngay lúc ở buổi hẹn về nhà chỉ để được nghe giọng anh ấy thôi, nhưng tôi hỏi Nesta và Lucy thì cả hai đứa đều bảo không được. Tôi phải cho anh ấy không gian.

“Nhưng tớ có số của anh ấy rồi,” tôi nói.

“Tớ đã nói chuyện với Tony về vụ này,” Nesta nói, “Lão cũng đồng ý với tớ. Hãy để Mark gọi cho cậu.”

Tony? Nó nói chuyện của tôi với Tony?

“Nhưng bọn tớ đã hôn nhau, và nhiều thứ nữa. Chắc chắn bây giờ muốn liên lạc với nhau thì phải được chứ?” tôi lại gọi cho Lucy.

“Không hẳn thế,” nó nói. “Tớ đang đọc quyển Đàn ông sao Hỏa đàn bà sao Kim. Nó nói rằng đàn ông sợ sự gần gũi, cậu không được tạo áp

lực, nếu không thì họ sẽ trốn vào một cái hang hay gì đó. Cậu phải nghĩ họ như một sợi dây cao su ấy. Để họ giãn ra thật xa họ muốn, rồi bụp, họ quay trở lại với cậu. Nesta cũng đồng ý với tớ. Đừng gọi.”

Không thể tin được. Mọi người đang nói chuyện với nhau về tôi. Biết đâu họ đã làm hẳn một website là:

www.bạn_nghĩ_Izzie_nên_làm_gì_tiếp_theo?.com rồi cũng nên.

Chuyện riêng tư của tôi.

Có chuyện quái gì vậy?

Ngày ngày trôi qua và vẫn không có điện thoại, sự cảm dỗ khi đang có trong tay số điện thoại của anh ấy thật quá mức chịu đựng.

Một tối nọ tôi gọi cho anh ấy (nhưng trước khi quay số tôi bấm thêm 141 để anh ấy không biết là tôi, tôi không ngu đến thế), nhưng chỉ gặp máy trả lời tự động. Tôi gác điện thoại.

Tối hôm sau, tôi lại gọi nhưng vội vã cúp

trước khi có người nhắc máy. Có lẽ Lucy và Nesta nói đúng. Tôi phải kiên nhẫn.

Kiên nhẫn. Kiên nhẫn. Kiên nhẫn. Không.

Tôi hôm sau nữa tôi lại gọi. Lần này Mark nhắc máy. Tôi hốt hoảng khi nghe giọng anh ấy và đập ngay máy. Anh ấy có ở đó. Anh ấy có thể gọi điện cho tôi. Anh ấy còn phải làm điều gì quan trọng hơn sao?

Có thể tôi đã nói điều gì làm Mark thấy phiền. Tôi lục lại trong đầu mình từng cuộc đối thoại một để cố tìm hiểu xem có chuyện gì hay không. Có phải vì tôi đã bắt bẻ anh ấy về chiếc điện thoại? Phải thế không nhỉ? Hay anh ấy không thích tôi nữa? Hay bởi vì chúng tôi đã hôn nhau, anh ấy đã chinh phục xong và chẳng còn thách thức gì nữa?

Có thể, ôi không, có thể anh ấy đã gặp người nào khác.

Tối hôm sau nữa, tôi nhắm đi nhắm lại rõ ràng từng câu mình dự định sẽ nói. Rành mạch, vui vẻ, và tình cờ.

Tôi lại gặp máy trả lời tự động.

“Ồ, chào...” tôi nói. “Là em đây. Em chỉ tự hỏi không biết có chuyện gì không?”

Tôi gác máy. Chỉ tự hỏi không biết có chuyện gì không? Có nghĩa quái gì chứ? Chuyện gì xảy ra trên hành tinh này ư? Anh ấy cũng có thể nghĩ tôi đang ép anh ấy, kiểu như là có chuyện gì xảy ra với chúng ta vậy? Tôi không có ý như thế. Tôi chỉ định tỏ ra thật thoải mái thôi, kiểu như là Ê, có chuyện gì vậy, bồ tèo? Anh ấy sẽ nghĩ tôi là một con dở hơi. Rồi tôi nhớ mình đã nói là “Em đây.” Anh ấy sẽ không biết em là ai.

Thế là tôi lại gọi lại.

“Trong trường hợp anh đang tự hỏi em là ai. Em là Izzie.”

Ôi trời đất mẹ ơi. Bài diễn văn hay ho của tôi đâu mất rồi? Tôi gác máy. Giờ thì hiển nhiên anh ấy sẽ cho tôi là đứa ham hố. Quá ham hố. Ôi, sao anh ấy không gọi lại cho tôi chứ? Có chuyện gì với tôi thế này?

Vào tiết Tôn giáo ngày thứ Sáu, bọn tôi lại gặp cô Hartley tội nghiệp. Đây là ngày cuối cùng trước khi nghỉ lễ Giáng sinh và mọi người đều quá khích hơn bình thường.

Giờ thì tôi nghĩ cô ấy ngán bọn tôi lắm rồi và sẵn sàng tung chiêu buộc bọn tôi phải im mồm. Hoặc cô ấy đã nghĩ thế.

“Nào, cả lớp, vài tuần trước chúng ta đã thảo luận với nhau về Chúa và tôn giáo. Hôm nay cô nghĩ chúng ta nên thực hành một chút để thay đổi không khí. Chúng ta sẽ cùng cầu nguyện và thiên định mặc tưởng.”

Hay, đúng thứ tôi cần. Thứ gì đó trấn tĩnh được tâm trí tôi và tất cả những giọng nói trong đầu đang làm tôi phát điên. Gọi. Không gọi. Gọi. Không gọi.

“Đầu tiên các em có hai mươi phút để ghi ra một lời cầu nguyện,” cô nói. “Không phải lo là sẽ phải đọc to nó lên, chỉ là lời ước của riêng các em thôi.”

Tốt, tôi nghĩ bụng. Tôi có vài điều muốn nói với Chúa đây. Tôi lấy giấy và bắt đầu viết.

Chúa yêu quý

Con biết người đang rất bận làm hàng triệu thứ, như các hành tinh đang quay tít, giữ chúng cân bằng và tất cả, nhưng người có thể làm ơn dành cho con một lát thôi được không ạ?

Nhưng mà, người thông suốt mọi thứ nên có lẽ người cũng biết con định nói gì rồi. Thế thì có lẽ con cũng không nên làm mất thời gian của người.

Nhưng người bất tử cơ mà, thế là người có tất cả thời gian trên thế giới này. Chúa ơi, rắc rối quá đi mất.

Dẫu sao đi nữa, người có thể...? Tất nhiên là người có thể rồi, người có quyền lực tối thượng nữa mà. Có lẽ con không nên hỏi xin gì cả. Gì mà người chả biết. Người cho con biết nên cầu nguyện gì được không bởi vì nhiều khi con cũng chẳng biết nữa.

Tái bút. Người có thể vui lòng khiến Mark gọi điện cho con được không, hoặc

là làm con đừng có điên như dạo gần đây nữa.

Tái bút. Làm ơn đừng cho mông con lớn thêm nữa. Con nghĩ nó quá đủ rồi.

Tái bút. Hãy cho thế giới hòa bình và mọi người được hạnh phúc, không còn chiến tranh.

Đó là nếu được và không trở ngại các kế hoạch của người. Amen.

Yêu quý, Izzie Foster.

Sau hai mươi phút, cô Hartley lại nói.

“Như vậy, chúng ta được gọi là con người tồn tại, nhưng chúng ta tồn tại lúc nào? Chúng ta luôn là con người hành động, luôn phải làm cái này hay cái khác. Chúng ta chưa bao giờ ngừng lại để chỉ tồn tại mà thôi.”

Tôi thích nghe mấy thứ thế này. Con người tồn tại. Hay nhỉ.

“Dầu sao đi nữa thì cầu nguyện cũng được coi là nói chuyện với Chúa,” cô nói tiếp, “và thiên định mặc tưởng là lắng nghe. Ta tìm một

nơi bình yên bên trong mỗi người, và để thỉnh thoảng lên tiếng. Tưởng tượng tâm trí chúng ta cũng giống như một đại dương, bên trên bề mặt là những đợt sóng suy nghĩ, dạt dào âm ào. Nhưng nếu các em xuống sâu hơn, sâu hơn, rất sâu dưới đáy biển, các em sẽ thấy vô cùng tĩnh mịch bất kể bên trên đang có gì xảy ra. Cũng giống như vậy với tâm trí – suy nghĩ, cảm xúc, tất cả ồn ào ở bên trên, nhưng nếu xuống sâu hơn, thì chỉ còn sự tĩnh lặng.”

Tuyệt vời. Thật xấu hổ vì bọn tôi đã gây khó dễ cho cô Hartley như thế. Cô ấy nói thật nhiều điều hay ho. Tôi muốn thử liền lập tức.

“Những phương pháp khác nhau có tác dụng khác nhau với mỗi người. Cô muốn tất cả thật thoải mái, nhắm mắt lại và tập trung. Một số người thấy nếu có thứ gì đó để tập trung vào thì sẽ dễ dàng hơn, như một mantra chẳng hạn. Có ai biết đó là gì không?”

Tôi giơ tay. “Đó là một từ, thưa cô.”

“Đúng rồi, Izzie, và từ thông dụng nhất là

‘Om’. Những gì em làm là nghĩ về từ ‘Om’, lặp đi lặp lại nó trong đầu. Rồi, bắt đầu nào. Nhắm mắt. Để tâm trí thật tĩnh tại. Và thiền.”

Tôi làm như cô bảo và cố gắng để tâm trí mình trống rỗng.

Ý nghĩ thứ nhất: Tâm trí mình trống rỗng.

Ý nghĩ thứ hai: Không thể nào. Mình vừa nghĩ một ý nghĩ đó thôi.

Ba: Ý nghĩ nào?

Bốn: Cái trống rỗng đấy. Nếu thật sự trống rỗng thì phải không nghĩ gì cả.

Năm: OK. Thử lại.

Sáu: Mình sẽ giết Nesta vì đã kể cho Tony nghe chuyện của mình.

Bảy: Tại sao Mark không gọi điện?

Tám: Mình thật là con ngốc. Nhẽ ra không nên gọi cho anh ấy.

Chín: Nhưng tại sao con gái lại không thể gọi cho con trai?

Mười: Cái này chẳng giúp gì được cả. OK. Im

lặng nào. Thử mantra. Om. Om. Om. Om. Om.
Om. Úp. Úp. Xì. Xì. Ngứa quá.

Mười một: Có bao nhiêu người trong đầu mình nhỉ? Mình nghĩ mình sẽ bị điên mất. Om, om, ommmmmmmmmm.

Mười hai: Mình sẽ ti hí xem Nesta và Lucy đang làm gì.

Tôi hé một mắt và nhìn quanh lớp.

Phần lớn đang ngồi yên lặng, mắt nhắm nghiền. Candice Carter trông như đang ngủ vì đầu nó cứ gục gặc ra trước, tí nữa thôi thì nó đập đầu xuống bàn cho xem.

Tôi liếc sang Lucy. Nó cũng đang mắt nhắm mắt mở. Bọn tôi nhìn thấy nhau và cười.

Rồi có đứa nào ở cuối lớp bày trò.

“Ộp ộp.” Đứa nào đấy giả tiếng ếch.

“Cúc cu.” Đứa khác làm chim.

“Meo meo.” Tôi làm mèo.

“Ụm bò.” Là Lucy.

Cả lớp đều góp mỗi đứa một tiếng thú cho đến khi lớp thành ra như một cái trang trại.

“Các em, các em!” cô Hartley la lên. “Làm trò gì vậy?”

Còn bọn tôi thì cười bò cả ra bàn.

Tất cả bọn tôi đều bị phạt ở lại trường đến chiều. Bị phạt cấm túc trong ngày cuối cùng của học kỳ. Thật là khốn khổ khốn nạn. Nhưng tôi lại cảm thấy khá hơn đôi chút. Có lẽ cầu nguyện và thiền định mặc tưởng cũng có ích thật.

Mà cũng có thể do một trận cười nữa.

Trong giờ phạt cấm túc, cô Hartley bắt chúng tôi chép lại các bài thánh ca.

“Bây giờ cô sẽ xuống phòng giáo viên ở dưới kia,” cô ấy nói. “Nếu ai nói chuyện thì sẽ bị phạt thêm mười lăm phút nữa.”

Chúng tôi ai cũng viết được vài dòng, rồi tôi chán quá, thế là tôi viết một bài hát về bọn con trai không chịu gọi điện thoại. Rồi tôi nảy ra một ý. Cô Hartley bảo nếu có ai nói thì chúng tôi sẽ bị thêm mười lăm phút nữa. Nhưng cô ấy có nhắc gì đến hát hò đâu.

Rốt cuộc thì đây cũng là Giáng sinh mà. Thế là tôi bắt giọng hát một bài thánh ca và mọi người nhanh chóng tham gia.

"We three kings of Orient are,
One in a taxi, one in a car
One on his scooter
Tooting his hooter,
Following yonder star."

Cuối cùng thì học kỳ đã kết thúc. Chúc mừng Giáng sinh!

Cắt đứt liên lạc

của Izzie Foster

*Bạn nghĩ mình sẽ ra ngoài tối nay
nhưng bạn vẫn ở nhà,*

*Bạn thở dài, khóc lóc và tự hỏi sao điện
thoại ới không reng vậy.*

Bạn biết anh ta cũng đang chơi điện tử
như mọi tên con trai khác mà thôi,
Nhưng bạn không quan tâm đâu biết
rằng anh ta đối xử với mình như
một thứ đồ chơi.

Anh ta nói sẽ ở bên bạn bất cứ khi nào
bạn cần,

Nhưng với cô gái nào anh ta cũng nói
như vậy cả.

Anh ta không quan tâm bạn đang tuyệt
vọng và nước mắt tràn mí.

Bạn thở dài, khóc lóc và tự hỏi tại sao
anh ta chỉ toàn nói dối.

Thôi đừng liên lạc, tắt điện thoại đi, hãy
sống và bạn sẽ không cô đơn.

Tin vào mình trước chứ không ai khác,
bạn nhận ra mình đã trưởng thành.

Vậy cắt liên lạc, tắt điện thoại đi, hãy
sống và bạn sẽ không cô đơn.

Hạnh phúc ăn uống

Sáng hôm sau, mẹ dậy sớm và trang hoàng cây Giáng sinh theo kiểu hoàn hảo quen thuộc của mẹ. Màu trắng và màu bạc, những quả châu được sắp xếp ở vị trí nhất định, và những dây kim tuyến tạo nên những vòng tròn không chệ vào đâu được quanh các cành cây. Cả một sự đối lập với cái cây nhà Lucy. Ở nhà họ trông như có người lấy hộp bóng màu và dây kim tuyến hắt vào cái cây vậy. Nhưng dù sao cũng phải công nhận cây thông của mẹ trông đẹp, lịch sự, trang nhã, rất Homes and Gardens.

“Con muốn giúp mẹ một tay không?” mẹ hỏi.

“Không,” tôi nói và ngồi phịch xuống ghế. Tôi có kinh nghiệm rồi. Mẹ đã mừng tượng rất chi tiết trong đầu là trông nó sẽ ra sao và ra sao, và tôi thì toàn đặt ngôi sao hay treo gì đó vào sai chỗ.

“Có chuyện gì thế, Izzie?” mẹ đặt dây kim tuyến xuống, ra ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện tôi và hỏi.

“Không có gì,” tôi trả lời.

“Ồ, lại thế à,” mẹ mỉm cười. “Không có gì cũng luôn làm buồn chán thế nhỉ.”

“Chỉ là, con không biết nữa, kết thúc học kỳ, rồi mọi thứ...”

“Thường lúc kết thúc học kỳ con sướng như điên ấy chứ.”

“Vâng, nhưng mà... con chẳng biết...”

Mẹ ngồi nhìn tôi lo lắng. “Mẹ thật sự mong con kể với mẹ, Izzie ạ. Biết đâu mẹ giúp gì được.”

Thôi, tôi nghĩ bụng. Chẳng ai giúp được tôi đâu.

“Con chỉ cảm thấy con nghĩ một đằng rồi lại đi làm một nẻo. Như con cố gắng ăn uống tốt cho sức khỏe nhưng rồi lại quyết định mình cũng có thể được hưởng những ngoại lệ. Rồi con nhận ra mình có nhiều ngoại lệ gấp mấy lần số đồ dinh dưỡng đã ăn. Con chẳng làm được gì đúng cả. Con vô vọng rồi.”

“Con cũng chỉ là con người thôi mà, Iz,” mẹ nói. “Nhưng không phải chỉ có thế, phải không?”

Tôi nhún vai.

“Có phải là anh chàng gọi điện đến không?” mẹ hỏi.

“Phải là anh chàng không gọi điện đến thì đúng hơn. Con chẳng biết con có làm gì sai không nữa.”

“Có thể là chẳng gì sai cả. Con trai có thể là những sinh vật kỳ lạ. Gọi mình khi mình chẳng

trông đợi gì nhưng khi mình như vậy thì lại chẳng.”

“Mẹ nói cho con nghe đi,” tôi nói. “Nhẽ ra phải có lớp dạy mấy thứ như trong cuốn Đàn ông sao Hỏa đàn bà sao Kim mới phải. Đằng này bọn con phải học bao nhiêu thứ ở trường nhưng có cái nào giúp ích gì được đâu. Chẳng ích gì với cuộc sống thực tế cả.”

“Mẹ biết,” mẹ nói. “Mẹ nhớ hồi ở tuổi con, hay là lớn hơn một chút, cũng vừa biết thích bọn con trai. Cả môn Văn, Toán, tiếng Latin đều chẳng giúp ích được mấy khi mình thích một ai đó.”

“Đúng thế đấy, mẹ. Chẳng ai dạy phải cư xử thế nào, hành động ra sao cả. Phải làm thế nào nếu anh ấy gọi điện, hoặc là không gọi điện? Hình như con làm sai hết tất cả.”

Mẹ cười. “Trường của mẹ cũng thế. Đó là một trường dòng rất nghiêm khắc. Ít nhất thì bây giờ các con cũng được giáo dục giới tính. Chứ mẹ nhớ hồi mẹ khoảng mười sáu tuổi, bọn

mẹ được gọi vào gặp mẹ bề trên để nghe giải thích về kinh nguyệt. ‘Nó xảy ra với mọi người, kể cả Đức mẹ Đồng trinh,’ bà ấy nói thế như thể nó làm cho bọn mẹ thấy tốt hơn được vậy.”

Tôi cười. Thật khó tưởng tượng mẹ mình cũng đã từng là một teen ngây thơ vậy, mẹ luôn có vẻ chắc chắn về bản thân.

“Một lần khác nữa,” mẹ kể tiếp, “bọn mẹ lại phải đi gặp mẹ bề trên. Lần này thì là những lời dạy về các buổi tiệc. ‘Nếu các con đến một buổi tiệc,’ bà ấy dạy, ‘và đèn đột nhiên tắt hết, thì các con hãy đứng vào trong góc và hét hết sức mình, Tôi là người Thiên chúa giáo!’ “

“Thế thì giải quyết được gì cơ chứ?” tôi cười.

“Chính xác!” mẹ nói. “Các nữ tu có cái kiểu bảo vệ danh tiếng thật là buồn cười. Thế có khác nào bảo với bọn con trai trong phòng là, Ê, các anh, các nữ tu đang ở trong góc phòng nhé. Rồi bà ấy dạy bọn mẹ là được phép ngồi lên đùi con trai nhưng chỉ khi có

quyển sách dày bằng quyển danh bạ điện thoại đặt ở giữa.”

Tôi ngồi cười khúc khích. “Khổ thân mẹ.”

Ngay lúc đó thì chuông cửa reng. “Để mẹ,” mẹ cười.

Mẹ quay lại liền sau đó với một thứ trông như một cái thùng đồ lớn.

Lại là thức ăn ngon lành cho Giáng sinh rồi, tôi nghĩ bụng. Làm sao tôi cưỡng lại được đây?

“Vào bếp nào con,” mẹ nói.

Tôi theo mẹ vào và hy vọng mẹ không cho tôi một bài là ăn những gì được đưa cho nữa.

“Ta-da!” mẹ hô lên và lấy ra một hộp pizza. “Xem mẹ có gì đây.”

Mẹ đang hành động khá lạ lùng. Mẹ tôi làm sao vậy?

“Nhìn này, pizza hữu cơ đấy nhé.” Mẹ nói rồi lần lượt lấy những món đồ trong hộp ra bàn. “Muesli đây, con thích không nào? Trứng gà nuôi thả tự nhiên nữa nhé. Còn đây là gạo lức.

Bánh mì đen. Bánh thịt bò băm không có mỡ. Các nguyên liệu cho món quả hạch nướng đêm Giáng sinh nhé. Nhưng tuyệt nhất là đây này, kem làm từ socola hữu cơ, không thêm chất bảo quản. Lấy thìa ra ăn thử xem.”

Tôi nhìn vào thùng. Mẹ cũng mua nhiều trái cây tươi và rau nữa. “Thích quá!”

“Mẹ biết. Mẹ không biết là lại có nhiều thực phẩm hữu cơ hay ho đến thế. Thời của mẹ mấy đồ có lợi cho sức khỏe đồng nghĩa với vô vị, chán phèo. Nhưng giờ thì cửa hàng nào cũng có bán chúng cả, và trông cũng ngon mắt lắm. Sau buổi nói chuyện nho nhỏ với bác Lovering...”

“À... Ra hôm đó là chuyện này?”

Mẹ gật đầu và ngồi xuống bàn bếp. “Mẹ đã rất lo lắng về con, Izzie ạ, và cái kiểu ăn uống kỳ cục của con nữa. Bác Lovering cho mẹ vài mẹo nhỏ. Có lẽ cũng đã đến lúc mẹ thay đổi thói quen ăn uống luôn. Con nói đúng. Mẹ thường chọn những món ăn nhanh tiện lợi, tiện thì ăn chứ không cân nhắc kỹ lắm. Kể từ giờ nhà ta sẽ ăn thực phẩm có lợi cho sức khỏe.”

Tôi chạy đến ôm mẹ thật chặt. “Con cảm ơn mẹ.”

“Không có gì,” mẹ cười và cũng ôm tôi. “Tuy nhiên chúng ta vẫn có thể tìm cách cân bằng sao cho vui cả làng. Chúng ta có rau quả tươi rất tốt cho sức khỏe, nhưng vẫn có thể thỉnh thoảng tự đãi mình những ngoại lệ.”

“Tuyệt vời,” tôi nói. “Thế món kem mà mẹ nói đâu rồi?”

Bí mật

Chiều tối hôm đó, tôi đến chỗ Nesta. Chúng tôi đã hẹn đến ngủ chung với nhau và cùng chọn xem sẽ mặc gì trong buổi dạ hội tối mai.

Tôi định không đi nhưng chưa nói với bọn nó.

Khi tôi đến thì Lucy đã đến rồi. Trông nó thật rực rỡ, váy ngắn đen và áo ngắn màu tía nhạt tự làm. Nó còn trang điểm nữa. Hơi nhiều cố gắng cho một tối thế này, tôi nghĩ bụng, nhưng tất nhiên với Lucy thì còn hơn thế nữa. Hôm nay nó sẽ đến ngủ trong cùng ngôi nhà với bạn trai của nó. Mmm. Sẽ thú vị đây.

Bố và mẹ của Nesta chuẩn bị đi xem hòa

nhạc và ghé ngang qua chúc bọn tôi ngủ ngon trước khi đi.

“Có chần gối sạch trong phòng cho cháu và Lucy nhé,” mẹ Nesta nói. “Hai đứa cần gì cứ bảo Nesta nó tìm cho.”

“Cám ơn bác ạ.”

Bác ấy trông thật tuyệt trong bộ áo và quần nhung. Mẹ của Nesta trông thật quyến rũ.

“Đừng thức khuya quá nhé,” bố Nesta đến sau lưng vợ. Bác ấy là người Italia và rất đẹp trai, như tài tử điện ảnh vậy. Bố mẹ đẹp thế chẳng trách mà Nesta lại hấp dẫn đến vậy.

Họ vừa đi khỏi, Nesta liền gào lên. “Trình diễn thời trang, trình diễn thời trang. Mẹ cho tớ một cái váy mới, để cho các cậu xem.”

Nói rồi nó biến mất và quay lại liền sau vài phút, mặc một cái váy lụa ngắn màu kem đính sequin quanh cổ. Mặc váy này trông nó thật không tưởng, chân dài đến nách, thật là may mắn.

“Quá rục rĩ,” tôi nhận xét. “Còn giày?”

“Chưa biết nữa,” Nesta nói và cầm lên hai đôi. “Đôi đen buộc dây hay đôi màu bạc? Cậu có nghĩ nó hơi giống đồ mùa hè quá không?”

“Không, rất hợp với cái váy đấy chứ,” Lucy nói. “Với cả đến lúc bọn mình nhảy nhót thì ai còn biết đấy là đâu nữa. Còn Iz thì định mặc gì?”

“Tớ không đi đâu,” tôi đáp.

Nesta và Lucy hoảng.

“Là sao? Tại sao không đi?” Nesta hỏi.

Tôi nhún vai. “Chẳng có hứng.”

“Nhưng tớ tưởng Mark nói cũng sẽ đi mà?” Lucy nói.

“Anh ta có. Nhưng anh ta chẳng gọi mời đi chung hay gì cả, còn tớ thì không muốn lại nhảy sầm vào anh ta rồi lại phải trải qua mấy cái thứ linh tinh đó nữa. Tớ nhận ra toàn là tớ chủ động thôi. Không, nếu muốn gặp tớ thì anh ta phải cố gắng.”

“Đúng đấy,” Nesta nói. “Nhưng tớ chẳng thấy lý do nào để cậu bỏ tiệc chỉ vì anh ta cả.”

“Cậu phải đi, Iz,” Lucy nói. “Tớ nghĩ cậu muốn xem King Noz chơi. Cậu có thể lờ Mark đi nếu anh ta cũng ở đó. Và còn bọn tớ ở đó nữa mà, tớ và Nesta.”

Tôi lưỡng lự. “Mà, tớ cũng chả có gì mặc cả. Cậu định mặc gì Lucy?”

“Tớ làm vài món đặc biệt,” nó nói. Lucy là một phù thủy thật sự trên máy may. Nó đã làm cho tôi và Nesta mỗi đứa một chiếc áo và cả hai đều rất tuyệt vời, trông rất chuyên nghiệp. “Mai các cậu sẽ thấy – bí mật.”

“Đi đi mà, Izzie,” Nesta nài nỉ. “Không có cậu thì còn ra sao nữa, với cả cậu còn nhớ bọn mình đã nói không để cho một đứa con trai nào chen vào giữa bọn mình không?”

Tôi còn nhớ. Và nó nói đúng. Tôi lại đang để chuyện đó chi phối mình. Chạy vòng quanh, cố gắng đâm sâu vào anh ta theo kiểu tai nạn có chủ đích chẳng có tác dụng gì. Ngồi mòn mỏi chờ điện thoại cũng thế. Có thể việc cắt đứt liên lạc và trốn đi này cũng chẳng đi đến đâu cả. Ôi sao không thể đơn giản thôi? Rồi tôi nghĩ, tại

sao mình lại để Mark làm hồng kỳ Giáng sinh của mình? Vậy anh ta đã không gọi. Tôi phát ngán cái chuyện để anh ta chi phối tâm trạng của mình rồi.

“Tớ cho mình có thể đến khoảng một tiếng hay sao đó,” tôi nói.

“Tuyệt,” Lucy nói và nhe răng cười bí hiểm. “Mà này, tớ có mang mấy thứ cho bọn mình thử tối nay. Nó sẽ giúp cậu có tâm trạng tiệc tùng ngay cho xem.”

Nửa tiếng sau tôi đã thấy mình đứng trước gương trong phòng ngủ Nesta trong khi nó và Lucy ngồi trên giường ra lệnh.

“Lại nữa,” Lucy ra lệnh. “Làm lại, lần này cố làm cho thuyết phục hơn nữa. Thử lại, cảm nhận từng từ.”

Cái “mấy thứ” bí hiểm đó chính là quyển sách khẳng định bản thân của mẹ nó.

“Đúng là thứ cậu cần đấy,” Lucy nói trước khi chúng tôi bắt đầu. “Cứ lặp đi lặp lại những lời

khẳng định nhiều lần cho đến khi tâm trí của cậu bắt đầu tin vào những điều cậu nói và nó trở thành sự thật với cậu.”

Nó và Nesta lật tới lật lui một hồi, cuối cùng cũng chọn được cho tôi một câu.

“Nói lại đi,” Lucy nói.

Tôi thẳng vai. “Tôi hân hoan vui sướng,” tôi ngâm nga với khuôn mặt ửng đỏ đang nhìn lại mình. “Tôi hân hoan vui sướng.”

Nesta lắc đầu. “Ừ, có vẻ thế lắm đấy.”

Tôi nằm phịch xuống cái giường bên cạnh. “Xin lỗi các cậu, tớ cũng cố đấy chứ.”

“Có lẽ nó không phải câu khẳng định đúng cho cậu,” Lucy nói và lại chúi mũi vào quyển sách của nó, tên là Đòi thay đổi khi chúng ta thay đổi.

“OK, đọc cho tớ nghe mấy cái khác xem nào,” tôi nói. Tôi biết nó đang cố gắng giúp đỡ. Ít nhất tôi cũng phải tham gia.

“Tôi thon thả, tôi khỏe mạnh, thành công và giàu có,” Lucy đọc.

“Cái này thì cậu làm đi Nesta,” tôi nói.

Nesta đứng lên đi tới chỗ tấm gương. “Tôi thon thả, tôi khỏe mạnh, thành công và giàu có. Tôi thon thả, tôi khỏe mạnh, thành công và giàu có. Đó có phải câu dùng cho đứa chân to không?”

Tôi tìm thấy ở một trang khác. “Còn cái này thì sao? Để nghỉ ngơi tôi thư giãn ngón chân tôi. Không? OK. Bỏ qua. Thử Tôi cảm thấy dịu dàng và ấm áp, nâng niu trong người đứa con bé bỏng.”

“Ôi khiếp quá. Thôi thôi, xin cảm ơn,” Nesta rầm rĩ. “Buồn nôn quá đi!”

“Không, không, đừng bỏ cuộc chứ,” tôi nói và xông vào tìm. “Ồ, đây, cái này cho tớ. Chuẩn luôn, trong phần quý trọng bản thân. Thân hình tôi hoàn hảo, đùi tôi rất đẹp. Hoặc là Mọi người đều biết tôi yêu mũi tôi.”

Nesta và tôi phá lên cười.

Lucy giật lấy quyển sách. “Làm sao các cậu

thay đổi cuộc đời cho được nếu cứ cười như thế hả? Đây, thử cái này, Iz: Tôi khẳng định là tôi có thể hấp dẫn người đàn ông hoàn hảo. Nào, đứng lên và nói vào gương.”

“Tớ phải làm thế à?”

“Đúng.”

Tôi đứng lên. “Tôi khẳng định là tôi có thể hấp dẫn người đàn ông hoàn hảo. Tôi khẳng định là tôi có thể hấp dẫn người đàn ông hoàn hảo. Tôi khẳng định là tôi có thể hấp dẫn người đàn ông hoàn hảo.”

Đúng lúc đó thì Tony vào.

“Đây, anh đây,” lão cười, rồi tới chỗ Lucy, hôn vội vào má nó. “Sang phòng anh đi, Luce?”

Lucy đổ tung bùng như lệ thường có Tony ở quanh, rồi đứng lên và ngoan ngoãn theo anh ấy ra khỏi phòng.

“Hmmm,” tôi nói. “Hay đây.”

“Tốt nhất là lão không thử làm gì,” Nesta nói. “Không thì tớ giết.”

Nesta và tôi dành cả buổi tối còn lại làm móng, rồi thử trang điểm. Nesta sơn màu quen thuộc của nó là đỏ đậm, còn tôi thì màu xanh lam, rồi quét thêm sơn nhũ lên trên.

“Tôi khẳng định là tôi có thể hấp dẫn người đàn ông hoàn hảo,” hai đứa tôi lặp đi lặp lại trong khi chờ sơn móng khô. Rồi sau đó bọn tôi lại khẳng định bằng đủ thứ giọng mà bọn tôi biết, giọng Scotland, giọng Mỹ, giọng Ấn, Ireland, Cockney.

Sau đó Nesta cho tôi xem các động tác nhảy mà nó tập cho buổi dạ hội ngày mai. Còn tôi thì nhảy cho nó xem điệu múa Ireland mà tôi thường làm hồi còn học tiểu học.

Chúng tôi hết cả hơi ngồi phịch xuống ghế sofa sau mười lăm phút nhảy múa điên cuồng điệu Riverdancing và xem phim Friend, chẳng mấy chốc mà đến mười một rưỡi. Vẫn không có dấu hiệu gì của Lucy hay Tony.

Nesta dọn giường cho tôi và Lucy trong phòng dành cho khách rồi đi nện vào cửa phòng Tony. Cửa khóa.

“Tối giờ ngủ rồi, Lucy. Cậu đang làm gì đấy?”

Chúng tôi nghe có tiếng cười rúc rích, rồi Tony nói. “Không gì cả.”

“Tớ với Nesta đi ngủ trước đây, và cậu nên ra khỏi đây trước khi bố mẹ về,” Nesta nói.

Càng nhiều rúc rích hơn.

“Hy vọng là nó ổn,” Nesta lo lắng.

“Tớ cũng thế,” rồi tôi lại gõ cửa. “Lucy. Lucy. Cậu không sao đấy chứ?”

“Ừ, tớ không sao,” Lucy trả lời. “Một phút nữa tớ ra.”

“Hoặc là hai,” Tony nói.

Tôi lên giường chuẩn bị ngủ. Thật là mấy tuần mệt mỏi, tôi nghĩ bụng. Nhưng ít nhất thì chuyện với mẹ cũng đã tốt hơn. Sáng nay chúng tôi đã rất vui vẻ với nhau, và nó nhắc tôi nhớ rằng đôi khi mẹ tôi cũng có thể tuyệt thế nào. Và tôi cho rằng dạo gần đây mình có hơi bản tính. Nhưng không phải hoàn toàn là lỗi của tôi, là vì Pluto đã đi qua một giai đoạn căng

thẳng trong horoscope của tôi và nó làm cho mọi thứ rối tung lên. Tôi vẫn nghĩ chiêm tinh có ý nghĩa nào đó, dù Lucy có nghĩ gì đi nữa, nhưng tôi sẽ ghi quyết tâm trong năm mới là không để bị ám ảnh quá như trước. Sẽ là đứa con dễ thương hơn của mẹ. Và tôi thậm chí sẽ cố gần gũi hơn với cả dượng Angus. Dượng đã khá tốt bụng trong vụ ảnh cưới. Đó là album ảnh cưới con gái của dượng, và tôi gần như đã phá hỏng tất cả, nhưng cuối cùng dượng xử lý đầu vào đấy.

Tôi chìm dần vào giấc ngủ khi đang lăm nhăm các quyết tâm của mình.

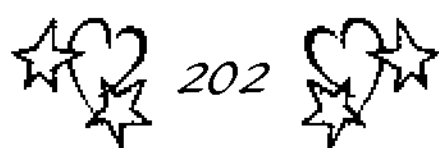
Tôi đang mơ màng thì nghe tiếng cửa mở và Lucy lách vào. Tôi bật đèn lên và xem đồng hồ. Quá mười hai giờ rồi.

“Xin lỗi, tớ đánh thức cậu à?” Lucy hỏi.

“Không sao,” tôi ngái ngủ. “Cậu ổn chứ?”

Lucy ngồi trên giường nó và thở dài. “Không hẳn.”

“Chuyện gì thế” tôi ngồi dậy hỏi. Nó trông như muốn khóc.

“Hứa là không kể với Nesta nhé?”

“Tớ hứa,” tôi nói.

“Bởi vì nếu cậu làm thế thì chắc chắn nó sẽ cự nự Tony và anh ấy sẽ đá tớ thật mất.”

“Tại sao? Tony đã làm gì?”

Lucy ngập ngừng một lúc, cuối cùng mới nói.
“Đôi tay thích đi lang thang.”

“Ô.”

“Tớ không biết phải làm sao nữa, Iz ạ. Chỉ hôn nhau thôi tớ đã thấy hạnh phúc rồi. Nhưng anh ấy lúc nào cũng muốn đi xa hơn. Tớ thì không. Tớ chưa sẵn sàng. Anh ấy nói vì tớ còn quá nhỏ so với anh ấy và biết thể nào điều này cũng xảy ra. Anh ấy nói có lẽ tốt hơn là bọn tớ không gặp nhau nữa và anh ấy có thể hẹn hò với ai đó bằng vai phải lứa hơn.”

“Ôi, Lucy...”

“Ý anh ấy là ai đó không nói không với anh ấy. Tớ phải làm sao đây? Nếu tớ không chịu, tớ sẽ mất anh ấy, mà anh ấy là chàng trai đầu

tiên tở thật sự thích. Nhưng nếu tở nhượng bộ, ai biết điều gì sẽ xảy ra? Có thể kiểu gì thì anh ấy cũng vẫn sẽ đá tở. Nesta luôn nói rằng sau khi chinh phục xong thì anh ấy hết hứng thú.”

“Thế là không công bằng,” tôi nói, đột nhiên tôi thấy giận Tony và Mark. “Tại sao bọn con trai lại luôn là những người có quyền quyết định chứ? Nhẽ ra phải là chúng ta. Tony hành động như một đứa trẻ con hư đốn không có được thứ mình muốn và quay sang hăm dọa cậu. Đừng có để cho anh ta làm thế, Luce.”

“Cậu nghĩ vậy ư?”

“Đúng. Cậu phải kiểm soát tình hình. Bỏ anh ta đi. Anh ta làm cậu cảm thấy tệ. Nói với anh ta rằng thế chẳng được gì đâu, và cậu sẽ xem xét cậu cảm thấy thế nào về điều đó sau, còn ngay bây giờ thì cậu không sẵn sàng. Cậu phải cảm thấy có thể tin tưởng Tony, và rõ ràng là cậu không. Nó phải thật sự đặc biệt. Cậu phải là người chọn lựa. Cậu không nên để cảm thấy bị ép làm bất cứ thứ gì cậu không muốn làm.”

“Có lẽ bọn mình nên xem horoscope nói sao về điều này,” Lucy nói.

“Tớ tưởng cậu không tin vào chiêm tinh?” tôi nói.

“Không bao giờ,” Lucy nói. “Tớ chỉ nghĩ cậu đã quá quan trọng hóa nó, thế thôi.”

“Ừ, mấy tuần rồi tớ đã nghiệm ra. Chiêm tinh có thể cho vài đầu mối những gì đang diễn ra, nhưng cậu nói đúng, không thể để nó quyết định cuộc đời mình được. Cuối cùng thì chính mình mới là người quyết định, kiểm soát tình hình và quyết định mọi thứ có diễn ra hay là không.”

“Ngay cả nếu tớ mất Tony?” Lucy buồn bã.

“Cậu mất cái gì?” càng lúc tôi càng chắc chắn vào những điều mình nói. “Bọn mình có nhau. Cậu, tớ, Nesta. Bọn mình phải là những người được lựa chọn chứ không phải một lũ loanh quanh cố gắng làm vừa lòng bọn con trai nhưng đánh mất bản thân mình.”

Tôi thấy mình đang nói không chỉ để cho Lucy nghe, mà cho cả chính bản thân tôi nữa.

Lucy gượng cười yếu ớt. “Có lẽ cậu đúng. Bọn con trai? Không thể sống với họ, không thể sống không có họ.”

“Không phải. Có thể sống với họ, có thể sống không có họ. Kể từ bây giờ thì chúng ta là người quyết định.”

Vẻ đẹp bị tổn thương

của Izzie Foster

*Anh ta nói chung không gây hại gì,
nhưng anh ta tàn nhẫn*

*Thiên thần sa ngã này làm bạn mù mắt
Anh ta là con quỷ không xứng đáng với
bạn, và bạn nên biết điều đó*

*Anh ta nên đi, bạn thật sự nên biết
điều đó*

*Món quà bạn nhận được là sự tốt bụng
duyên dáng yêu kiều*

*Nhưng mỗi khi bạn ngã lòng vì một
khuôn mặt bánh trái*

Đừng tìm kiếm ánh sáng trong căn
phòng tối tăm của tình yêu nữa,
Hãy mở cửa sổ ra, để tắm mình trong
ánh mặt trời

Bạn là số một

Hãy nhìn vào trong tim mình, hãy khởi
đầu lại

Bạn biết rằng anh ta phải ra đi

Cát vẽ đẹp bị tổn thương của bạn vào
một nơi yên lặng

Có một tình yêu mới đang chờ, hãy trở
lại đi

Hét lên rằng bạn sẵn sàng rồi đi

Nhưng lần này nhớ, đừng sai người
thế nữa

Hãy nhìn vào trong tim, hãy khởi đầu lại

Hãy nhìn vào trong tim, bạn có thể

Sức mạnh nữ nhí

Khoảng tám rưỡi, lúc mẹ thả tôi xuống buổi dạ hội, khắp nơi đã tung bừng không khí tiệc tùng. Mọi người đang nhảy múa, giọng Robbie Williams phát oang oang từ những chiếc loa to dùng ở phía bên kia sảnh, còn cô Allen và thầy Johnson đang đội những chiếc mũ Santa ngó ngẩn thì đứng ở bàn nước. Có lẽ để canh chừng không cho bọn con trai đấu rượu nhau như hồi năm ngoái. Hồi đó một nửa trường quây phá âm ỉ, nửa còn lại thì lết bết nằm la liệt. Lúc bố mẹ đến đón bọn tôi về thì cảnh tượng thật là náo loạn, và thầy cô bị đẩy xuống vị trí bị mắng vồn.

Tôi liếc nhanh xung quanh trước khi đi gửi áo khoác vào phòng giữ đồ. Không thể nhận ra được đây chính là cái sảnh mà mọi khi bọn tôi vẫn thường tụ tập. Cây Giáng sinh đã được chuyển lên sân khấu cùng với những dụng cụ cần thiết chuẩn bị cho ban nhạc, còn trên tường thì chẳng dây dây đèn màu.

Sáng nay tôi đến chỗ bố và cô Anna than thở chẳng có gì để mặc đến dạ hội.

“Uhm, thật ra bố định để dành tặng con nhân Giáng sinh, nhưng nếu con thật sự muốn thì có thể nhận ngay bây giờ,” bố nói. “Có lẽ tốt nhất là cho con tự chọn cái gì mình thích.”

Và bố cho tôi năm mươi bảng.

Tôi ôm hôn bố rồi chạy ù ra Primrose Hill. Chiếc váy nhung đen tôi trông thấy mấy tuần trước vẫn còn ở đó, không những thế còn được hạ giá nhân dịp Giáng sinh. Nó vừa vặn một cách hoàn hảo, ôm vào người làm tôi trông cao hơn và mảnh mai hơn. Tôi chỉ lo mẹ sẽ không cho mặc vì nó hở lưng và đằng trước hơi thấp,

nhưng mẹ đã đồng ý với điều kiện tôi mặc thêm một áo khoác nhỏ vào. Và tất nhiên tôi đã làm thế.

Tôi vào nhà vệ sinh cởi áo khoác ra cất vào túi, rồi tôi đeo cái vòng đen mượn trong hộp trang sức của mẹ vào. Tôi kiểm tra lại mình trong gương, tô thêm một chút son đỏ rồi ra sảnh và nhanh chóng tìm thấy Nesta.

“Chỗ này chẳng khác gì thiên đường,” tôi nói khi nhìn thấy lớp mình lượn lờ trong những bộ cánh tiệc tùng rất keng.

“Ừ,” Nesta nói. “Tuyệt đấy chứ? Mà này, cậu trông hấp dẫn thật đấy. Váy đẹp. Rất ra dáng.”

“Cảm ơn,” tôi nói. “Cậu cũng thế.”

Nesta vẫn luôn rạng rỡ, và tóc nó trông như một dải lụa đen dài chảy xuống tận eo. Nó sẽ mau chóng đi với ai đó, và Lucy thì đương nhiên cùng với Tony. Tôi mong mình không phải là cái cây lẻ duy nhất ở đây.

“Cậu thấy Jade Wilcocks chưa?” Nesta hỏi.

“Nó trông như phết cả tấn mỹ phẩm lên mặt ấy. Tớ vừa thấy nó ngoài hành lang, đang quần quýt với anh chàng nào đấy.”

“Nó không phải là đứa duy nhất đâu. Trên đường từ phòng giữ đồ đến đây tớ đã thấy phải đến nửa tá cặp ôm hôn thắm thiết thế rồi.”

“Sẽ là một bữa tiệc hay đây,” Nesta cười khi. “Mấy giờ ban nhạc đến nhỉ?”

“Chắc sớm thôi,” tôi nói và nhìn đồng hồ. “Lucy đâu rồi?”

“Đang ở trong phòng vệ sinh bôi ít nhũ bạc lên tóc,” nó nói. “Trông nó đẹp lắm nhé. Mà cậu biết nó đá Tony rồi chưa?”

“Cậu đùa đấy à? Bao giờ?”

“Sáng nay, sau khi cậu về.”

“Nó không sao chứ?”

“Yeah,” Nesta nói. “Nó không sao. Tuyệt lắm í. Thật là một chuyện hay ho. Tony là kẻ bị đá. Lão không tin được dù nó đã làm rất là gọn gàng. Nó nói chuyện với lão một lúc lâu.

Nhưng Tony chưa từng bao giờ bị đá cả, lão luôn là kẻ đá người ta mà. Hình như lão bị sốc. Tớ thấy lão cứ đi quanh đi quẩn trong nhà cả buổi sáng, nói gì mà Lucy rất đặc biệt, không giống những đứa con gái khác. Hôm nay lão gọi cho nó phải đến mười lần ấy chứ.”

“Hey,” Lucy đến tham gia.

“Wow,” tôi nói. “Trông cậu tuyệt như tiên Giáng sinh ấy.”

Lucy mặc một cái váy ngắn màu trắng, có dây thắt lưng lỏng lẻo quanh eo và một cái áo trắng hở lưng đan dây chéo.

“Cậu làm cái áo đấy à?” tôi hỏi.

Lucy gật đầu. “Thích không? Tớ làm hồi tuần trước đấy. Trên tạp chí người ta nói rằng áo hở lưng làm người khác không để ý là mình không có ngực.”

Tôi cười. Ngực lép là nỗi bận tâm to lớn của Lucy, nhưng tôi nghĩ nó chẳng cần phải lo lắng làm gì. Bởi vì nó trông rất tuyệt.

“Trông cực kỳ,” Nesta cũng nhận xét.

“Nhưng kể cho tớ nghe về Tony đi,” tôi nói.
“Có chuyện gì thế?”

Lucy nhẹ răng cười.

Tôi không thể tin được. Nó thật bình tĩnh.

“Nhưng cậu thích anh ấy thật mà.”

“Ừ, nhưng sau tối qua, tớ nhận ra là cậu nói đúng. Tớ ngày càng khổ sở vì cứ cố gắng tỏ ra và làm theo những điều như anh ấy muốn. Tớ muốn nó thật đặc biệt, nhưng lại không chắc về anh ấy. Với cả con gái bọn mình nên là người quyết định. Và tớ quyết định mình chưa sẵn sàng.” Nó liếc sang Nesta áy náy nhưng Nesta còn bận ban phát ánh nhìn cho vài anh chàng.
“Sau tối qua, tớ nghĩ tớ không muốn làm Lucy bé nhỏ tội nghiệp nom nớp bị đá vì còn quá nhỏ. Tớ quyết định đảo ngược tình thế.”

“Cậu giỏi lắm, Luce,” tôi nói. “Cậu rất dũng cảm. Trông thế này thì chẳng mấy chốc nữa lại có người mời thôi.”

Ngay lúc đó, đèn vụt tắt và cả hội trường gào rú lên âm ỉ. Tôi nhìn lên sân khấu và thấy một

anh chàng tiến ra chỗ cái mic chính và nhặt guitar lên.

Trông quen lắm. Ôi không. Là Ben đấy mà. Ôi không, tôi kêu thầm trong bụng, anh ta sẽ lại chơi mấy cái bài cổ lỗ chán chết nữa cho xem. Hẳn là Ben được mời làm nóng cho King Noz. Không biết ai ngốc nghếch lại đi mời anh ấy thế nhỉ.

Ngay lúc đó, anh ấy nhìn xuống, trông thấy tôi và vẫy tay. Tôi căng thẳng vẫy lại. Ôi trời. Giờ thì mọi người đều biết là tôi quen anh này và thế thì sẽ thật xấu hổ cho tôi khi anh ta bắt đầu chơi.

“Và bây giờ,” DJ thông báo. “Một tràng pháo tay dành cho King Noz.”

Cái gì? Không thể nào.

Ba anh chàng khác bước ra sân khấu cùng với Ben, vào chỗ của mình, một người chơi keyboard và hai chơi guitar. Rồi họ bắt đầu chơi và Ben bắt đầu hát. Anh ấy thật đáng kinh ngạc. Họ thật đáng kinh ngạc. Hoàn toàn kinh ngạc.

Vô cùng kinh ngạc. Mọi người đều đang điên cuồng vỗ tay cổ vũ và nhún nhảy theo nhạc.

Tôi giật nảy mình khi Lucy quay sang hỏi.

“Có chuyện gì thế Iz?”

“Tớ biết anh này,” tôi lắp bắp. “Đó là Ben.”

“Tớ biết. Ben đến học nhạc bố tớ mà. Anh ấy xuất sắc đấy chứ.”

“Nhưng anh ấy chính là anh chàng chơi nhạc hôm đám cưới...” tôi nói. Tôi không thể tin được. Cùng một Ben trông rõ là lóng ngóng khi chơi đàn tại đám cưới bây giờ trên sân khấu lại vô cùng tự tin và trông thật quá sức dễ thương. Mọi người đều đứng cả lên nhảy múa. Ai cũng yêu thích ban nhạc.

Sau vài bài sôi động, Ben nói. “Và bây giờ chúng ta thay đổi không khí, đến với những bài hát nhẹ nhàng một chút.” Rồi anh ấy đổi chỗ với tay keyboard và họ lại bắt đầu chơi tiếp.

Con gái con trai bắt cặp với nhau khi Ben hát một bản ballad dễ thương. Anh ấy khá thật. Giọng khỏe và trong. Không tin được là tôi lại

không nhận ra điều này từ trước. Nhưng làm sao tôi biết được anh ấy là King Noz chứ?

Khi ban nhạc tăng tốc trở lại, Nesta biến mất với anh chàng nào đó vừa mời nó nhảy. Tôi nhìn nó thực hiện những động tác đã chỉ cho tôi tối qua. Mọi người đều nhìn nó, nhưng vài cô nàng có vẻ không được vui cho lắm vì cái cách đám bạn trai của họ cứ nhìn chăm chăm.

Lucy nắm tay tôi. “Đừng nhìn nhé. Mark vừa đến đây.”

Tôi vội vã quay đi nhưng không kịp, anh ta đã thấy tôi, và đang cười cười tiến về phía tôi.

“Izzie,” anh ta nói và vòng tay qua người tôi. “Em trông thật tuyệt. Anh đang mong là em có ở đây. Muốn nhảy không?”

Không tin được cái giọng đó. Mong là tôi có ở đây. Tại sao lại không gọi điện để chắc chắn như vậy?

“Không, cảm ơn anh,” tôi nói. “Em muốn nghe ban nhạc chơi.”

Anh ta hơi khựng lại. Tôi muốn nghe thật

nhưng cái chính là tôi không muốn ngã ngay vào tay anh ấy ngay khi anh ấy vừa đến.

“Có lẽ để lát nữa,” tôi nói.

“Cũng được, OK,” anh ấy nói. “Anh đi kiểm chút gì uống vậy. Em muốn uống gì không?”

“Không, cảm ơn anh,” tôi nói và lại quay lên sân khấu trong lúc Mark bối rối bỏ đi.

“Khá lắm, Iz,” Lucy nói.

Tôi hít một hơi sâu. Tôi không thật sự thấy tự tin như đã tỏ ra. Mark vẫn rất dễ thương nhưng tôi đã hứa với mình rằng sẽ không dễ bị dụ như hồi trước nữa.

“Ê này, hình như Ben thích cậu đấy,” Lucy chỉ tay lên sân khấu.

Tôi quay lên nhìn Ben, anh ấy đang nhìn tôi và hát.

“Cậu nghĩ thế à?”

“Ừ,” Lucy nói. “Ben rất dễ thương. Tớ đã nói chuyện với anh ấy vài lần trong lúc anh ấy chờ đến giờ học ở nhà. Anh ấy cũng thích mấy thứ giống cậu. Tớ cá là hai người sẽ hợp nhau.”

Nửa tiếng sau tôi vẫn dựa tường nghe nhạc.

“Có một bí mật phải kiếm tìm,” Ben hát.

“Một hành trình tôi đi tìm sự thật. Krishma, Buddha, Gandhim, Christ, tất cả đều ra lệnh tôi đi theo, nhưng lời đề nghị đó nằm ở đâu? Khi tôi kiếm tìm nụ cười của các thiên thần, bóng tối lại gọi hồn tôi, Jesus giúp tôi chiến đấu, Buddha dẫn tôi đến ánh sáng.”

Rồi đoạn rap chorus. “Có mặt ở khắp mọi nơi? Khắp nơi đâu? Tôi đi tìm Chúa nhưng người có đó không? Thiên đường, địa ngục, trong tâm trí. Con đường đã mất với loài người.”

Khi lắng nghe lời nhạc, tôi nghĩ, Lucy đúng, tôi sẽ hợp với Ben. Anh ấy dường như cũng đang hỏi những câu hỏi giống như tôi. Ngay cả khi bọn tôi không cặp kè thì rõ ràng cũng có khá chuyện có thể nói được với nhau. Tôi từng không thèm nhìn đến anh ấy, nhưng bây giờ xem Ben đang biểu diễn trên kia, tôi phải thừa nhận là mình đang bị ấn tượng. Rất ấn tượng.

Khi ban chơi xong và DJ lại tiếp tục, Ben đi về phía tôi.

“Anh chơi thật tuyệt,” tôi nói. “Rất xuất sắc.”

Anh ấy có vẻ hài lòng. “Cám ơn em. Một sự thay đổi nho nhỏ với hôm đám cưới hử.”

“Vâng,” tôi cười, Ben có một đôi mắt xanh thật đẹp với hàng lông mi đen dày sau cặp kính tròn nhỏ.

“Anh trai anh bắt lên chơi như thế ở đám cưới. Anh thấy thật là ngớ ngẩn, nhưng đó là đám cưới của Jeremy, và đó là những gì anh ấy muốn.”

“Vâng,” tôi nói, tôi không muốn thừa nhận mình đã nhét anh ấy vào một cái hộp đóng dấu ngớ ngẩn lên trên.

“Anh chơi lâu chưa?”

“Khoảng bốn năm. Nhưng anh vẫn còn phải học nhiều. Mà anh có chuyện muốn hỏi em.”

Bỗng dưng Ben có vẻ ngượng ngùng.

“Gì thế ạ?” tôi hỏi.

“À, anh biết mình không nên xem và nhẽ ra nên hỏi...”

“Anh đang nói gì thế?”

“À, em nhớ hôm anh gặp em ở nhà Lucy không? Anh đến học sau em ấy?”

“Vâng?”

“Uhm, sau buổi học chú Lovering có đi tìm cho anh vài cái đĩa, và anh thì chỉ ngồi đợi...”

“Và?”

“Và anh nhìn thấy quyển sách trên đàn piano, có tên em trên đó.”

“Ôi không,” tôi thốt lên. “Không. Anh không xem nó đấy chứ?”

Anh ấy gật đầu. “Anh đã xem. Anh không định...”

“Em chưa bao giờ cho ai xem lời nhạc của em cả, chưa ai cả đấy.” tôi thấy thật là tệ. Anh ấy đang cười tôi trong khi tôi vừa quyết định thích anh ấy. Bài hát của anh ấy tuyệt vời thế, anh ấy hẳn nghĩ bài của tôi thật kinh khủng tệ hại.

“Anh xin lỗi,” anh ấy nói tiếp. “Thật tình không định thế, thật đấy, nhưng anh rất thích những gì được đọc. Em tự viết cả đấy à?”

Tôi gật đầu.

“Rất hay, Izzie ạ. Nói thật, anh muốn hỏi em... Em đã phổ nhạc chúng chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Thế em nghĩ sao nếu mình hợp tác?”

“Thật á?” tôi hỏi. Tôi không thể nghĩ ra gì tốt hơn thế này.

Chúng tôi nói chuyện với nhau cả nửa tiếng nữa về những ban nhạc chúng tôi thích và không thích, rồi Mark xen ngang.

“Nhảy không em?” Mark nói và guồn guồn nhìn Ben.

Tôi cảm thấy vui vì cái cách mà mọi thứ đang diễn ra, tôi đồng ý. Khi nhảy với Mark tôi trông thấy Ben đang nhìn mình.

Mmm, hay thật!

“Thế,” Mark nói. “Tuần sau mình lại hẹn nhau đi đâu đó nhé?”

Tôi nhún vai. “Có thể. Em chưa biết kế hoạch của em thế nào.”

Anh ta lại có vẻ bị dội. “Ồ, được, khi nào rồi thì gọi anh nhé.”

“Vâng,” tôi nói, và thích thú với tác động của mình lên Mark.

Anh ta áp sát tôi hơn và thì thầm, “Bởi vì anh thật sự thích em, Izzie ạ.”

“Vâng,” tôi nói. “Sao cũng được.”

Mark trông hoàn toàn sững sốt. Ha ha, thú vị thật.

“Mà này, em sẽ gặp anh sau nhé,” tôi nói. “Em phải đi đến chỗ mấy đứa bạn. Em phải tìm bọn nó đã.”

Tôi bỏ anh ta đứng há hốc mồm giữa sàn nhảy. Nó sẽ cho anh một bài học, tôi nghĩ bụng. Anh đã có thể đến với tôi nếu anh chịu gọi điện thoại.

Phần còn lại của buổi dạ hội thật không chê vào đâu được. Nesta, luôn thích những anh chàng lớn hơn, đang cặp kè với một anh lớp

dự bị trình độ A, và sau đó thì hôn nhau trong căng tin.

Rồi Tony tới.

“Anh muốn nói chuyện với em,” anh ấy nói vừa cấp bách vừa khẩn nài. “Về Lucy.”

“Lucy làm sao?” tôi hỏi bằng giọng ngây thơ nhất quả đất.

“Anh phải làm gì bây giờ? Em là bạn thân nhất của Lucy. Làm sao để cô ấy quay lại với anh bây giờ?”

“Thế Nesta bảo anh sao?”

Tony cười. “Nesta á? Nó đã bảo anh ngay từ đầu là tránh xa Lucy ra. Nhưng anh không muốn thế. Anh thích cô ấy thật.”

“Nó đang kia kìa,” tôi nói và chỉ cho Tony thấy. Nó đang khiêu vũ với một anh chàng bánh trai có vẻ mê nó.

Mặt Tony chảy dài cả ra. “Anh thua rồi phải không?”

“Có lẽ thế,” tôi nói. “Mà có thể không. Anh sẽ chẳng thể biết nếu chưa cố thử.”

Thật là một buổi tối hay ho, tôi nghĩ, khi Tony đi tới chỗ Lucy. Bọn con trai. Những sinh vật kỳ lạ. Không muốn mình khi mình muốn họ, và muốn mình khi mình chẳng có hứng thú nữa. Nhưng tôi đang học rất nhanh.

Khi bữa tiệc bắt đầu giãn ra, tôi đi lấy áo khoác thì Ben chạy tới.

“Izzie,” anh ấy gọi. “Anh gọi điện cho em được không? Thì, về chuyện hợp tác viết nhạc ấy mà?”

Tôi định cho anh ấy số của mình thì ngừng lại và cười.

“Có chuyện gì buồn cười sao?” Ben hỏi.

“Không gì cả,” tôi nói và lấy bút ra. “Em rất thích cùng anh viết nhạc, nhưng anh cho em số của anh, em sẽ gọi.”

Mục lục

Chương 1	7
Cô dâu của Frankenstein	
Chương 2	23
Kẻ ăn bám có vẻ ngoài kỳ dị	
Chương 3	41
Ngôn ngữ của con trai	
Chương 4	53
Hỏi ý vì sao	
Chương 5	67
Sẵn sàng hành động	
Chương 6	89
Bùa chú tình yêu	
Chương 7	108
Nesta to mồm	
Chương 8	133
Cơn điên điện thoại	
Chương 9	143
Định luật Murphy	

Chương 10	156
Nụ hôn	
Chương 11	169
Có chuyện quái gì vậy?	
Chương 12	184
Hạnh phúc ăn uống	
Chương 13	192
Bí mật	
Chương 14	208
Sức mạnh nữ nhi	